

OH SAY CAN YOU SEE

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Κοζερί της εβδομάδος

Θα ήθελε τον άεστο να γίνεται άσος στα χειροφιλήματα και στις υποκλίσεις...

Υστερ' από τον καύμο της προίκας, ο καύμος των πνευματικών αποστάσεων. Πρώτη στη σειρά των τρομοκρατών που ψυχραίνουν τα όνειρα, έρχεται η φτώχεια. «Χωρίς προίκα, ποιος θα με πάρει». «Ακολουθούν οι διαφορές στη μόρφωση. Όχι τόσο πυκνές εδώ οι περιπτώσεις. Ίσως γιατί πιά δύσκολα τις διαπιστώνουν οι αδύνατοι. Ίσως γιατί η περηφάνεια δεν τους αφήνει να το πουν. Τρίτη στη σειρά, έρχεται η ασχήμια. Πολύ πιά σπάνια αυτή. Είναι δύσκολο να γράψω μία κόρη, έστω και ανώνυμα, ότι η ασχήμια στέκεται εμπόδιο στην ευτυχία της. Τις περισσότερες άλλωστε φορές — θεία οικονομία — ούτε η ίδια το καταλαβαίνει.

Για πνευματική διαφορά μας μιλεί ο σημερινός επιστολογράφος. «Αφήστε τον όμως πρώτα να ξεσπάσει μιλώντας για την αγάπη του. Μία αγάπη, μία φλόγα δυνατή μου καίει την καρδιά. Ένα ήφαιστο που έχει για λαβή τον έρωτα, μου θολώνει το μυαλό. Υπαρξί αιθέρια, κορίτσι-θησαυρός...».

Ξέρετε μήπως καμιά ύπαρξη που να μην είναι αιθέρια και καμένη κορίτσι που να μην είναι θησαυρός, όταν το βλέπουμε με τα μάτια της αγάπης; Έφατά χρόνια αναμμένες οι λαμπάδες του. Κι' ούτ' εκείνη επρόσπεζε το φως τους, ούτ' εκείνος τόλμησε ν' ανοίξει τα χείλη για να της δείξει όσα εκείνη δε βλέπει... Πόση ανάγκη χρειάζεται για να κρατάς επί έφατά χρόνια τέτοια φωτιά μέσα στο στόμα! Δε θα το χρειάστηκε μεγαλύτερη για ν' ανάψει στα δεινά του συμμοριτοπολέμου, τότε που, υπηρετώντας την πατρίδα, έχασε το ένα του χέρι...

Ίσως και η αναπηρία αυτή, που τιμά τον πολεμιστή, να του φορτώνει το σύμπλεγμα της έρωτικής κατωτέρας και να μη τον αφήνει να χτυπήσει την πόρτα εκείνης που λατρεύει. Αν τον αποκρούσει, αν ο πατέρας της τον θεωρήσει ακατάλληλο για γαμπρό του, οι αμφιβολίες αυτές τον κρατούν σε άδρανεια και τον κάνουν στη φαντασία του μόνο να ζή τις στιγμές του Ύμναίου,

τότε που θα τη νοιώσει ν' α-κουμπά απάνω του και να γέρ-νι στον ώμο του τὸ κεφάλι. Ο στρατιώτης που αντιμετώπισε τις ριπές του πολυβόλου, δεν τολμά ν' αντιμετώπιση ένα γαί, ή ένα όχι. Και δεν είναι τόσο η άρνηση της κόρης ή του πατέρα της κόρης, που τον τρομάζει. Έ-κείνο που παραλύει τη θέλησή του βρίσκεται μέσα σ' αυτόν τον ίδιο. Τὸν τρομοκρατεί η πνευματική απόσταση που τους χωρίζει. Έκείνη με το Γυμνάσιο, με τις γλώσσες, με τη μόρφωσή της. Αυτός καθηλώθηκε στα θρανία του Δημοτικού. Ίκανος κι' εργατικός, έβριζε να βγάλει το ψωμί του. Είναι όμως αρκετό αυτό; Φοβάται τη στιγμή που, και αν ακόμα το κορίτσι τον δεχόταν για σύζυγο, θα ένοιωσε την περιφρόνησή της. Τρέμει τη στιγμή που εμπρός στους άλλους, ή γυναίκα θα ντραπή για τὸν άντρα της.

Δεν τὸν άδικοῦμε. Τὸ τονίσαμε πολλές φορές: απ' όλες τις αποστάσεις, οι πνευματικές είναι οι χειρότερες. Ο μεγάλος έρωτας παραδίδεται τα κενά της φτώχειας. Ούτε η κοινωνική αδεξιότητα που χαρακτηρίζει τὸν ένα από τους δυο, είναι ανίατη. Φτάνει να υπάρχει κάποια δόση ήθους. Σαλονίσκος ο ένας από τους δυο. Χωρίς άνεσι κοσμική ο άλλος. Κακό βέβαια: ένα κακό όμως που θα περάσει με κάποια προσοχή και προσπάθεια και θα δῆτε τὸν άεστο να γίνεται άσος στα χειροφιλήματα και στις υποκλίσεις.

Οι πνευματικές διαφορές δεν καλύπτονται με την ίδια ευκολία. Και οι μὲν άντρες δεν ενοχλούνται και τόσο απ' αυτές, όταν η ε-λειψι μορφώσεως παρουσιάζεται στη γυναίκα. Τους είναι αρκετό αν η συντροφιά τους τὰ κατέφρων να σχηματίζει χωρίς μαργα-ρίτες τη φάση της, ή να καταλαβαίνει τις κακοτοπίες και ν' απο-φύγει μ' έξυπνάδα τις συζητήσεις στις οποίες υπάρχει κίνδυνος να τὰ πελαγώσει.

Περισσότερο άπαιτητική στο κεφάλαιο αυτό, είναι η γυναίκα. Μορφωμένη αυτή, θέλει ισόδυναμο, τουλάχιστον, τὸν άντρα της. Κάποτε και οι άμορφωτες κολακεύονται από τη μόρφωσή του συ-ζύγου. Μία καλλιεργημένη γυναίκα θέλει τὸν καλλιεργημένο άν-τρα, πρώτα-πρώτα για να συνεννοητά αυτή η ίδια μαζί του. Ούτε της είναι άκομὲτο νάχη ο άντρας της τη συνέει να σωπαίνει στις συναναστροφές, όταν παρουσιάζονται δύσκολα θέματα. Τὸν θέλει μὲ κομτερό σπαθί. Να διαπρέπει, να κάνει εντύπωση: πάντως να μην ύστερή. Γιατί τότε αισθάνεται και η ίδια μειωμένη.

Θα τόχετε προσέξει και από τὴν προσωπική σας πείρα. Δε σας κάνει μεγάλη εντύπωση ο καθηγητής του Πανεπιστημίου που συντροφεύεται στη ζωή από μία κυρία που δεν έχει άλλο πνευματικό έφοδιασμό από τὰ τρέχοντα φτωχογράμματα. Εντύπωση όμως θα σας κάνει η καθηγήτρια, ή διανοούμενη, που έχει για σύζυγο τὸν άνθρωπο που δεν τελειώσει τις τάξεις του Δημοτικού. Άνθρωπος που νοιώθει μειωμένος απέναντί της ίδιας και απέ-ναντί της κοινής γνώμης, ή όποια κάνει τις συγκρίσεις.

Δεν μπορούμε, λοιπόν, ν' άδικήσουμε τὸν έρωτευμένο μας που δειλιάζει εμπρός στις αποστάσεις. Τὸ θέμα όμως έχει και μία άλλη πλευρά: αν υπάρχουν, πράγματι, οι αποστάσεις. Άλήθεια, τί έννοούμε όταν μιλούμε για αποστάσεις;

Πόσες λέυγες είναι άρα γε η σοφία της κόρης που αγαπά, για να της άπονήσει ο έπιστολογράφος μας τὸν τίτλο της μορφωμένης; Τὸ ότι έβγαλε ένα Γυμνάσιο, δεν είναι απόδειξη μορφώσεως. Έ-χουμε δη άποφοίτους Γυμνασίων που σκοντάβουν και στην υπο-γραφή τους ακόμα. Και, αντίθετα, βλέπουμε κάθε τόσο ανθρώπους χωρίς «χαρτί», γεμάτους καλλιέργεια και γνώσεις... Δεν είχε άπολυτήριο Πανεπιστημίου ο Πλάτων, ούτε ο Όμηρος είχε διδαχθῆ τους κανόνες της στιχουργικής. Δεν είναι τὸ «χαρτί» ο πιά άσφαλής δείκτης.

Τὸ Δημοτικό, λέει, τελείωσε ο νέος. Και όμως τὴν έπιστολή του θα τη ζήλευαν πολλοί άπόφοιτοι Γυμνασίων. Άρχιτεκτονική, πλη-ρότητα στη διατύπωση, όρθη σύνταξη και όρθογραφία.

Νά, κάτι που πρέπει να προσέχουν όσοι έπαίρονται, ή όσοι αισθάνονται μειωμένοι για τις πνευματικές τους διαφορές: είναι διαφορές πραγματικές; Η όταν μιλούμε για διαφορές, δεν πρόκει-ται παρὰ για τυπικά προσόντα που έχει ο ένας και δεν έχει ο άλ-λος;

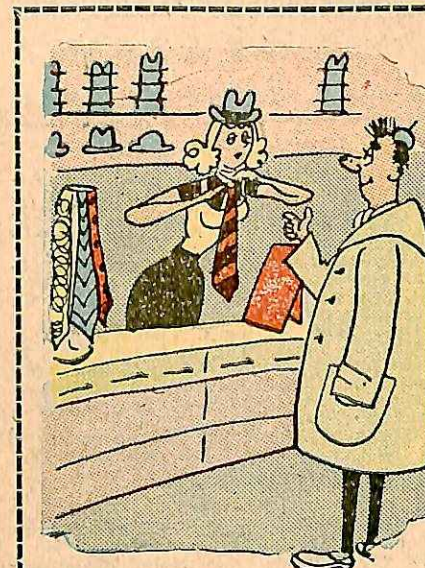
Και όταν μὲν οι διαφορές είναι ουσιαστικές, τότε συμφωνούμε, ότι χρειάζεται μεγάλη προσοχή στην προσέγγιση δυο άνόμοιων πνευματικά ανθρώπων.

Όταν πάλι οι αποστάσεις άφορούν άπλως τὴν έπιφάνεια και όχι τὴν ούσία, τότε είναι άδικαιολόγητοι οι κομπασμοί τὸν μὲν και οι αυτοδασανισμοί τὸν άλλων.

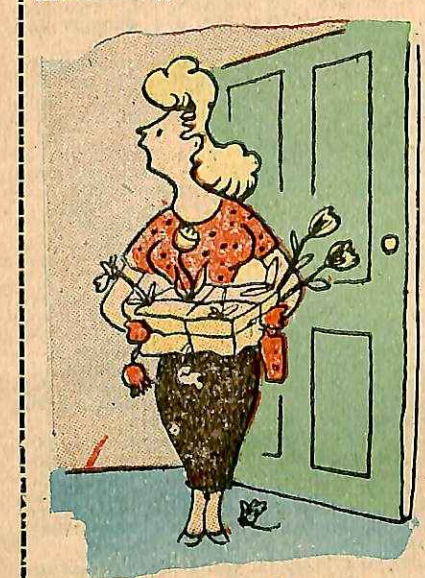
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Οι καλοί δρόμοι είναι επικίνδυνοι

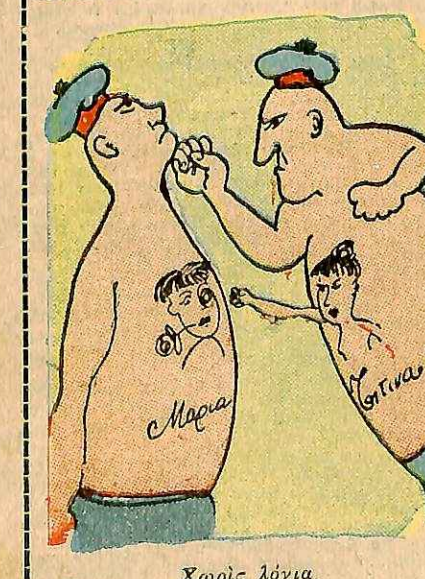
Θα έχετε, άσφαλώς, τη γνώμη ότι, όταν γίνουν καλύτεροι οι δρό-μοι, ελαττώνονται τα αυτοκινητικά δυστυχήματα. Ή πείρα όμως απέδειξε τὸ αντίθετο, στὴν Άμερική: Έπειδή οι σωφὲρ τρέχουν σε δρόμους όλοίστους και με μεγάλο πλάτος, μουλιάζει σιγά-σιγά τὸ μυαλό τους και βρίσκονται άπροετοίμαστοι σε περίπτωση έ-νός άτυχήματος. Σ' αυτό συντελούν, άλλωστε, και τὰ καινούργια αυ-τοκίνητα, όπου γίνεται αυτόματα ή αλλαγή τὸν ταχυτήτων, χω-ρίς ν' άσχοιόληται πιά μ' αυτήν ο σωφὲρ. Νά γιατί οι ειδικοί φρο-νούν ότι, για να «ξυπνήσουν» οι σωφὲρ, πρέπει να κατασκευασθούν σε διάφορα σημεία τὸν πλατειών αυτοκινητόδρομων «νησίδες» από μπeton, σαν τὰ γνωστά καταφύγια πεζών.

— 'Η γραβάτα μ' άρέσει και θα τὴν πάρω, δεσποινίς! Μπορείτε να μου δείξετε τώρα κι' ένα ζευγάρι... καλσοδέτες;

— 'Επί τέλους, ο ταχυδρό-μος έφερε τους βολβούς σου. Κωστα!...

Χωρίς λόγια.

ΚΥΡΙΑ κομψότατη περνάει έξω απ' το Ζώγαρ' και κρατάει απ' τὴν αλυσίδα ένα χαριτωμένο σκυλάκι, θηλυκό. Σε μία στιγμή ζυ-γώνει ένας σκύλος... λαί-κος τὴ λεπτεπίλεπτη άρι-στοκρατική σκυλίτσα. Γυρί-ζει, βλέπει η κομψή κυρία και διώχνει καταγανακτι-σμένη τὸν άναίδη τετράπο-δο Δὸν Ζουάν:

—Φύγε! Παλινόσκυλο! Κι' ένας περαστικός λαί-κος τύπος που βλέπει τὴν άπομονή του ταιριαστού τετράποδου γαμπρού: —Αὐτὰ παιδάινε κανείς δ-ταν μεγαλοπνέεται... Και προχωρεί μονολογών-τας: — 'Α, ρε Κολωνάκι! 'Α-

πλησίαστα είναι και τὰ σκυ-λιά σου ακόμα!...

ΕΙΝΑΙ συχνότερες οι τηλε-φωνικές ενοχλήσεις, όχι μονάχα από χυδαίους φαρ-σέρ, αλλά και από γυναι-κες, που δεν έχουν να κά-νουν άλλη δουλειά. Έτσι τις τελευταίες μέρες μία κυρία είχε τα τακτικά τη-λεφωνήματά της. — Καλημέρα σας, κυρία μου, έλεγε η άγνωστη φωνή του τηλεφώνου. — Καλημέρα σας... — Έχω να σας πω κάτι σοβαρό, για τὸν άντρα σας. — Μπᾶ! Και ποιά είστε ε-σείς; — Μία άγνωστη φίλη, που θέλει τὸ καλό σας. 'Ο άν-τρας σας σας απατά. — Και τί σας νοιάζει εσάς; —...

Κλείσιμο του τηλεφώνου. Άλλα τὴν επομένη τὰ ίδια. Τὴν μεθεπομένη τὰ ίδια και χειρότερα. — Καλημέρα σας, κυρία μου. — Πάλι εσείς; — Έχετε παιδάκια; — Τι σας νοιάζει εσάς; — 'Ο άντρας σας θ' άφιση και τὰ παιδάκια σας! — Και η κυρία: — Μὰ δεν σας καταλαβαί-νω, κυρία μου! 'Ο άντρας μου είναι γνωστός κατακτη-τής και δεν έχει άφισει γυ-ναίκα για γυναίκα στὴν 'Α-

σκύβει στο αὐτί του «γαμ-πρού» και τὸν ρωτάει: — 'Ε! Πῶς σου φαίνεται ή λεγόμενη; Κι' εκείνος περιφέροντας μηχανικά τὸ βλέμμα του στις γεμάτες θαλασσινά, τα-ραμοσαλάτες, έλιές, τουρ-σιά και άλλα παρεμφερή πι-ατέλλες, άπάντα... σαρακο-στιανισί: — Ξέρω κι' εγώ, κυρά Πρα-ζιέβα! Παραείναι... νησιό-σιμη! *

Ενοχλητικός κύριος βρέ-σκεται καθισμένος στὸν κινηματογράφο πλάι σε μία κυρία μόνη. Μόλις εστρώνε-ται λοιπόν, στὴ θέσι του, γυρίζει, τὴν κυττάζει και τη ρωτάει: — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, είναι πολλή ώρα που άρχι-σε τὸ φιλμ; — 'Η κυρία άπάντα σοβαρά: — Μισή ώρα, κυρίε! — Ενοχλητῶ πολύ, κυρία μου. — Άλλὰ σε λίγο πάλι στρέ-φει και τὴν ρωτά: *

θήνα. Έγώ τὸ πήρα πρὸ πολλοῦ άπόφασι. Έσείς δεν τὸ πήρατε ακόμα; — Η μή-πως τὸ πήρατε βαρετά έπει-δή δεν ήθε να σειρά σας; Κι' αὐτὴ τὴ φορά τόκλει-σε η... τηλεφωνήτρια. Και δεν τὸ ξαναπήρε. *

Μπροστά στο θέατρο (Κυ-βέλης) στέκει καρφωμέ-νη σε στάσιον έκνευρισμένης αναμονῆς — άνοιγοκλείσιμο της τσάντας, στρίψιμο τὸν γαντιών, σοφρωμα τὸν χει-λιών κλπ. — μία κοπέλλα μάλλον νέα, ίσως και μεσο-κοπή, μάλλον νόστιμη, πι-θανόν και άκαρη, μάλλον κομψή, ένδεχομένως και ά-σουλοῦπη. Κάτι δηλαδή τὸ έντελὲς άσπερς και ά-καθόριστον. Φυσικά, δεν διαφεύγει της προσοχής τὴν «περιέργων»

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΘΗΝΑΙ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954 ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΥΧΟΥΣ 803

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ Δρ. 6000

που τὴν... έξερευνούν όπι-κώς και άντιπαρέρχονται. Και ο παριόταμένος γαβρι-άς, διαδάζοντας μεγαλοφώ-ως τὸν τίτλο του παιζομέ-νου έργου, κάνει τὸν ιδιο-λο χαρακτηρισμὸ τὴν άνα-μενόμενης: —Μία γυναίκα χωρίς ση-μασία!...

Προζενεῖδ έν οφει! —Οι λεπτομέρειες τῆς δι-θεν τυχαίας συναντήσεως έ-χουν κανονιστῇ στὴν έντε-λεια από τὴν διαπρεπή προ-ζενήτρια, που έχει άναλα-θεί να ένωση διά τὸν δε-σμών του γάμου δυο... ά-θώους!

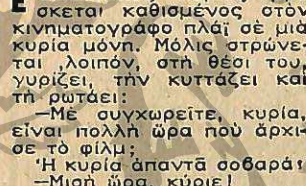
Ο «γαμπρός» είναι ένας συνθησιμένος τύπος. Άλλα η «νύφη» με τὴν ίσχυρότητά της σου θυμίζει... δημοσιου-παλινικό μισθό. Τὰ... αντίπαλα στρατόπε-δα κάνουν μάταιες άπόπει-ρες να ζεστάνουν τὴν πα-γμένη ατμόσφαιρα. Και σε μία στιγμή η προζενήτρια

Εύθυμα ένσταντανε

σκύβει στο αὐτί του «γαμ-πρού» και τὸν ρωτάει: — 'Ε! Πῶς σου φαίνεται ή λεγόμενη; Κι' εκείνος περιφέροντας μηχανικά τὸ βλέμμα του στις γεμάτες θαλασσινά, τα-ραμοσαλάτες, έλιές, τουρ-σιά και άλλα παρεμφερή πι-ατέλλες, άπάντα... σαρακο-στιανισί: — Ξέρω κι' εγώ, κυρά Πρα-ζιέβα! Παραείναι... νησιό-σιμη! *

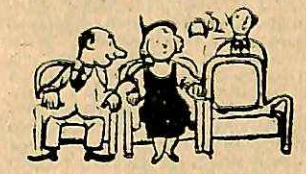
Ενοχλητικός κύριος βρέ-σκεται καθισμένος στὸν κινηματογράφο πλάι σε μία κυρία μόνη. Μόλις εστρώνε-ται λοιπόν, στὴ θέσι του, γυρίζει, τὴν κυττάζει και τη ρωτάει: — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, είναι πολλή ώρα που άρχι-σε τὸ φιλμ; — 'Η κυρία άπάντα σοβαρά: — Μισή ώρα, κυρίε! — Ενοχλητῶ πολύ, κυρία μου. — Άλλὰ σε λίγο πάλι στρέ-φει και τὴν ρωτά: *

θήνα. Έγώ τὸ πήρα πρὸ πολλοῦ άπόφασι. Έσείς δεν τὸ πήρατε ακόμα; — Η μή-πως τὸ πήρατε βαρετά έπει-δή δεν ήθε να σειρά σας; Κι' αὐτὴ τὴ φορά τόκλει-σε η... τηλεφωνήτρια. Και δεν τὸ ξαναπήρε. *

Μπροστά στο θέατρο (Κυ-βέλης) στέκει καρφωμέ-νη σε στάσιον έκνευρισμένης αναμονῆς — άνοιγοκλείσιμο της τσάντας, στρίψιμο τὸν γαντιών, σοφρωμα τὸν χει-λιών κλπ. — μία κοπέλλα μάλλον νέα, ίσως και μεσο-κοπή, μάλλον νόστιμη, πι-θανόν και άκαρη, μάλλον κομψή, ένδεχομένως και ά-σουλοῦπη. Κάτι δηλαδή τὸ έντελὲς άσπερς και ά-καθόριστον. Φυσικά, δεν διαφεύγει της προσοχής τὴν «περιέργων»

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, μήπως έχετε πρόγραμμα; —'Ορίστε, κυρίε. —'Η κυρία του δίνει τὸ πρό-

γραμμά της. —Ευχαριστῶ πολύ, κυρία. —Άλλὰ σε λίγο στρέφει για τρίτη φορά και τη ρωτάει: — Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, μήπως μπορεῖτε να μου πᾶτε τί ώρα έχετε; —'Η κυρία άπάντα με δυσ-φορία: —Είναι έπτά, κύριε. —Πᾶτε καλά, κυρία μου; —Πολύ καλά, κύριε. Αὐτὴ τὴ στιγμή, μάλιστα, περιμέ-νω τὸν άντρα μου, που εἶνε και... υποζέρ!

Και ο ενοχλητικός κύρι-ος έπαψε να υποβάλλη έ-ρωτήσεις και έσπευσε μάλι-στα να αλλάξει θέσι κατε-πιγόντως. *

ΜΙΑ κυρσορά πολυτελεί-ας έχει πάθει κάποια βλάβη στὴ λεωφόρο Συγ-γρού. 'Ο οδηγὸς της έχει κατέβει, έχει άνοίξει τὸ κα-πό και ψάχνει τὴ μηχανή, ένῶ οί έπιβάτες της, δυο κυρίες κι' ένας ακόμα κύρι-ος στέκονται από πάνω και παρακολουθοῦν. Τὴ στιγμή εκείνη περνά ένας πιτσιρί-κος με ποδήλατο, βλέπει τη σταματημένη τεράστια λι-μουζίνα, φρονέει και άπευ-θύναται στὸν οδηγὸ της: —Θέλεις να σε δώσω και να σε τραβήξω; Κι' έπειδή ο Ίδιοκτῆτης της κυρσορας άναγκάσει, ο πιτσιρίκος βάζει μπρός και γίνεται καπνός, φωνάζον-τας:

—'Ε ρε λιμουζινάρα... ρε-ζιλίσσα!

Κι' οί άλλοι έπωκούμενοι, περαστικοί, διασκεδάζουν με τὸ πνεῦμα τῆς μαρίδας.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

Η ζωή μας μονότονι έχει πάρει καθήκον, οι τιμές μας κα' έκαστην πρὸς τ' άπάνω παίρνουν (φόρα!

Και χωρίς πολυλογία, στὴν τιμή του τὴν... παγία, τελευταίως βάσει φόκο ως και τὸ... κατεψυγμένο, που μᾶς στέλνει τὸ Μα (ρόκο!

Άνεδαίνει και τὸ κρέας δηλαδή τὸ παγωμένο, κι' ή τιμή του αναγκάζει κάθε άστο πελαγώμενο, πιά πολύ να πελαγώνη και ολόκληρος μπροστά της να ριχῇ και νά... πα- (νώνη!

Γ. Θ-ς

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΣΣΟΥΝΤΑ

«Η Άσσουντα ήταν το πιο όμορφο κορίτσι της Νεαπόλεως. Όλοι μιλούσαν για τα δελγυτρά της, αλλά κανείς απ' τους νέους, που έκαναν κάθε βράδυ τον περπάτο τους στην προκυμαία, δεν έπαιρνε ποτέ το θάρρος να της μιλήσει. Κι' αυτή για δυό λόγους. — Ο πρώτος, επειδή η Άσσουντα μ'όλη την ομορφιά της ήταν πολύ φτωχή. Η άλλη γιατί νέα δούλευε, για το πρώτο ως το βράδυ, από τα εξοικονομημένα μερικά χρήματα. Είχε ένα πατέρα, παραλυτικό από χρόνια, που ήταν υποχρεωμένη να τον ζήσει και η σκέψη πως το βράδυ αυτό θα περπατούσε σε κείνον που θα την έπαιρνε, απομάκρυνε κάθε νέον από κοντά της. — Ο δεύτερος λόγος ήταν πως όλοι ήξεραν ότι η καρδιά της Άσσουντα ήταν δοσμένη από καιρό στον Κίρο Έσπόζιτο. Ο Κίρο ήταν μαθητευόμενος διερμηνέας και φοιτούσε τώρα στη σχολή για να πάρει το πτυχίο του. — Όταν το πετύχαινε, έλεγαν στην Άσσουντα, τίποτα πια δεν θα έμποδισαν το γάμο τους, γιατί θα κερδίζω αρκετά χρήματα. —

Όσοι, από μερικές μέρες τώρα η νέα φαινόταν περίλυπη και σκεπτική. Κι' ένα βράδυ, καθώς περνούσαν από την Πύλη Καπουάνα, είπε στο φίλο της: — Κίρο, είναι η τελευταία βραδιά που βλέπουμε α-ποφθε. Δεν πρέπει να ξανα-ιδωθούμε πια... — Γιατί; έκανε ταραγμέ-νος ο νέος. — Γιατί δεν πρέπει... — Πρέπει να μου εξηγή-σης το λόγο, Άσσουντα... — Η νέα άποσπαστηκε με μιά βίαιη κίνηση απ' την αγκαλιά του και του φώναξε:

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ύπνοβάτης

Συγκατοικούν από τινος μετά κομψής κηρύς, εκέφθην, αφού έκαμον κρούσεις πολλές εις μάτην, να δράσω σίον τάξιαν άνδρας κι' ευχέρως, πωών εντέχνως τοιγαρούν, ω Ζευ, τον ύπνοβάτην. Τούτέστιν νύκτωρ έγερθείς προς χάριν της γοήσεως, και πάραυτα περιβληθείς μακρέας ποικαμίας, προσέτι δε χρυσάμενος και ακούφον κατά βάσιν, έξελθον ύπνοβατικός προς οργισμένην μου χειράς κι' έχων εν νύ το δράμα της υπερόχου κήρας, κι' είδον, θεοί! του Χαλεπά ευθύς την κοιμωμένην. Και τας πολλας τας χάρας της επ' άρετον θαυμάσας, έν τέλει έπρουχάρουν εντέχνως ο μβαγάσας, σκεπτόμενος περιχάρης να δράσω πολλάπλως, ότε, ω Ζευ, προκάλεσον την πτωσιν καθεκλός. — Τις εί; πρώτισον ή κήρ, έν τάχει ά- (φωπνισθείσα και διά ράβδου πάραυτα ογκώδους ό- (πλισθείσα. Καγώ ό τάλας παρ' αυτή λαθραίως ών (πελάτης: — Είμι, ω κήρα! έτόνισον έν τρώμ, υ- (πνοβάτης! — Τί ύπνοβάτης, έκραξεν, (τάρνανά; Κι' άνήγειρεν την ράβδον της, ω παί- (δες, έντόνωτέρα έφ' ω λαθών κεφαλίκως χτυπήματα (δενά, έφυγον κράζων γοερώς: «Ή κήρα μη... (χρύτερα!»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

πόζιτο, τη ρώτση, ή πλού-
σια χήρα του Τόντρος;
— Ό! Κίρο, μη μιλάς έτσι.
«Αν ήξερες! του άπάντησε.
Και τα πόδια της κλονί-
στηκαν οά να μη μπορούσαν
να την βαστάσουν. Όταν ή
Άσσουντα κάθισε, ό Κίρο
της ξανάπε:

— Έχεις λοιπόν κανένα
μυστικό; Μίλησε μου και
πες μου τον πόνο σου...
— Άκουσε με, του είπε ή
Άσσουντα, άκουσε με, δι-
χως να με διακόπτης. Μη
θυμώνης... μην απομακρύ-
νεσαι από κοντά μου... αλ-
λως δεν θα είχα τό θάρ-
ρος... «Έξερεις πόσο σκληρή
ήταν ή δουλειά μου... μόλις
κατόρθωνα να ζήσω τον πα-
τέρα μου και τον εαυτό
μου... «Επειτα, μάθε, πως
είχα ένα χρόνο να πληρω-
σω τό νοίκι του άθλιου δω-
ματίου που μέναμε.

«Να τώρα αυτό που δυ-
σκολεύομαι να σοθ πώ...
θυμώσαι τί μέρα που χωρί-
σαμε; Θυμάσαι τό σκληρό
λόγιο που σου είπα; «Ήταν
όλα ψέματα. Ποτέ δεν εί-
χα παρτί να ο' αγαπώ...
«Πριν από δέκα πέντε μέ-
ρες είχε έρθει βράδυ ό ίδι-
οκτήτης του σπιτιού. Ήταν
ό Τόντρος, ό Έβραίος, που-
χε ένα αρχαιοπώλειο... ό
άνθρωπος που έγινε έπειτα
ό άντρας μου. Ήταν πολύ
πλούσιος και δεν είχε κανέ-
να στόν κόσμο... και... με ά-
γαπούσε, είπε αιγανά εδω ή
Άσσουντα —μη θυμώνης,
Κίρο. Δεν είμαι ένοχη!...
μόνο δυστυχισμένη... «Απ-
σε με να σου τή πω όλα.
«Ήαβε και μου είπε... Τά θυ-
μάμαι καλά τά λόγια του οά
νάταν χτές!

«Μικρή μου, ο' αγαπώ.
Κι' έπειδή, ο' αγαπώ ο' ά-
φην εδω, εμένα και τον
πατέρα σου, δίχως να παί-
νω νοίκι. Θα μπορούσα να
σας διώξω, αλλά δεν τό κά-
νω... «Άσσουντα, και
πριν πεθάνω, θέλω να
γνωρίσω άκόμα λίγη ανά-
πη. Είμαι πολύ γέρος, δε
θέλω και καλά, αλλά υπο-
πόω ωστόσο ή ξεχωρίσω έν
ασπρικό της όλκωρεντίας, έ-
να ασπρικό της Βενετίας.
Μπορώ και βλέπω πως είσαι
πολύ ώραια... ο' αγαπώ, Άσ-
σουντα... Σε θέλω για γυ-
ναίκα μου!... «Αν δέχεται,
σου όρκίζομαι, πως όλα ο-
σα έχω, τό κατάσταση, τά
χρήματα, τό κοσμήματα, ο-
λα θα γίνουν δικά σου. Γι'
αντάλλαγμα, δεν γυρεύω
παρά λίγη άνάπη και πίστι.
«Όταν πεθάνω, θα ζήσης
πλούσια κι' όπως θέλεις...»
«Επειτα από λίγες μέ-
ρες, όταν ήρθε να πάρη την
άπάντησή μου, του είπα ναί.
Μπορούσα να του άρνηθώ;
«Αν μάς πετούσε εδω απ'
τό σπιτί του, ποιος θα κύ-
ταζε τό δυστυχισμένο τον
πατέρα μου; Σ' άφήνω τώρα
να κρίνης, Κίρο, και ν' ά-
ποφασίσης μόνος σου...
«Ο Κίρο απόμεινε σκεπτι-
κός για κάμποσο. Στο τέλος
είπε στην Άσσουντα, άγκα-
λιάζοντάς την:

— Σχώρα με. Δεν ήξερα...
δεν μπορούσα να ξέρω πως
θυσιούσθηκες για τον πατέρα
σου... Άσσουντα, ο' αγαπώ...
δεν έπαθα κι' εγώ να ο' ά-
γαπώ!...
— Ό! Κίρο, ψιθύρισε ή
νέα. Μ' αγαπάς λοιπόν άκό-
μα; «Αλλά τότε είμαι ευτυ-
χιωμένη!... Αυτό που μου
λείπε ως τώρα ήταν ή άγά-
πη σου!...
Μερικούς μήνες άργότε-
ρα, ή ώραιά Άσσουντα παν-
τρεύτηκε με τον άγαπημέ-
νο της Κίρο, που άδιαφό-
ρησε για τό πτυχίο του δι-
ερμηνέως. Γιατί, μετά τό
γάμο του, εγκαταστάθηκε
στο κατάστημα του Τόντρος
και συνέχισε τη δουλειά
του.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΒΙΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

«Η κορυφαία Έλληνίδα ψήφωρος Άν-
να Τασσοπούλου, που βρίσκεται για λί-
γες μέρες στην Άθην, έκαμε την πρω-
τη της εμφάνιση ως ντιζέξ στο βαριετέ
«Πεύκα» του Ζαππείου.

«Αργότερα έφυγε στην Γερμανία, ο-
που καλλιέργησε την ώραια φωνή της,
που την βοήθησε σε λίγο διάστημα να
σημειώσει ραγδαία εξέλιξη.

Πριν δέκα χρόνια ή Τασσοπούλου έ-
καμε την πρώτη της εμφάνιση στην ό-
περα του Βερολίνου και άργότερα στην
όπερα του Ντούσελεντοφ, στην οποία
είναι μόνιμη πριμαντόνα από εδω και
άρκετα χρόνια.

«Τό προσεχές έργο, που θα άνεάσθι
τό Έθνικο θέατρο, μετά από τον «Άν-
θρωπο του διαβόλου» του Μπέρναρ Σω,
θα τό σκηνοθετήσει ό ίδιος ό διευθυντής
της Κρατικής Σκηνής.

«Αι παραστάσεις της «Εκάδης» που
έπρόκειτο να δοθούν στο θέατρο Ηρώ-
δου του Άττικου, τον Μάιο, άνεάληθη-
σαν εξ αιτίας της άσθενείας της κ. Κα-
τίνας Παζινού.

«Παρά την άρχική του άπόφαση, ό βε-
τεράνος κωμικός του μουσικού θεάτρου
Πέτρος Κυριακός οά κάνει την επανεμφά-
νισή του τό καλοκαίρι στη σκηνή.

«Ο κωμικός θα συμπράξει με τον θια-
σο Βέρμπο — Σταυρίδη στο θέατρο της
όδοι Καρόλου.

«Ο Νίκος Γούναρης από την άμοιβή
που έήρθε για να εμφανισθί σε ένα
από τά μεγαλύτερα κέντρα της Κων-
σταντινούπολης, άποδεικνύεται ότι είναι
περιζήτητος.

«Πράγματι, ό Γούναρης έλαβε για ά-
μοιβή 1½ εκατομμύριο την ήμερα, ποσό
που δεν έχει δοθί μέχρι σήμερα σε κα-
νένα Έλληνα καλλιτέχνη του είδους.

«Από την παρέλαση, που έγινε στην
Νέα Υόρκη, με την ευκαιρία, της Έθνι-
κής εορτής μας, δεν έλειψαν και οι καλ-
λιτεχνικές εκδηλώσεις.

«Ετσι, σε ένα από τά πολλά άρματα
που παρήλασαν έκαμε ξεχωριστή έντυ-
πωσι ένας όμιλος από όμορφες Έλληνες
αμερικανίδες, που ήταν ντυμένες Σου-
λιωτίσες. Σε ένα άλλο πάλιν άρμα, μία
Έλληνοαμερικανίδα άλυσσοδεμένη και
ντυμένη κατάμαυρα, παρουσίασε συμ-
βολικά την σκλαβωμένη Κύπρο.

«Σε μία καινούργια ταινία, που θα
γυρισθι στον θεσσαλικό κάμπο μετά τό
«Ευπλόστο τάγμα» ό Έλληνοαμερικα-
νός σκηνοθέτης κ. Γκρένκ Τάλας, με
τον τίτλο «Αγιούπην», θα πρωταγωνιστή-
ση ή Έλληνοαμερικανίδα Άννα Μπρά-
τσου.

«Στην «Χαλιμά», την όμώνυμη όπερέ-
τα του Σακελλαρίδη, που γυρίζεται σε
ταινία, την Χαλιμά, θα παίξη τελικά ή
Εύα Μπρίκα, έπιλαχούσα των περυσινών
κινηματογραφικών καλλιτεχνών. Στο ί-
διο έργο την Αμινά θα παίξη ή σουμ-
πρέττα του έλαφρού θεάτρου Σπεράντζα
Βρανά.

«Όλοι οι εκπρόσωποι του ελληνικού
τραγουδιού εδωσαν τό παρόν στην τι-
μητική βραδιά της Τούλας Λαμάρ, που
παράλληλα με τά τραγούδια, έκαμε για
πρώτη φορά και μία χορευτική εμφάνιση
σε ένα μοντέρνο χορό με κλακές έ-
πάνω στη γνωστή μελωδία «Τρίτος άν-
θρωπος» ύστερα από συστηματική προ-
πόνησι στη σχολή Ζουρούδη.

«Την Λαμάρ, εξ άλλου συνόδευσε στον
«Βαφτιστικό» ή παλαιμαχος πρωταγωνι-
στρια της όπερέττας Ζωζώ Νταλμάς.

«Μία άλλη παλιά όδσα της έλληνι-
κής σκηνής, ή Ζαζά Μπριλλάντι, στην
Νέα Υόρκη όπου βρίσκεται έκαμε τις
τελευταίες μέρες μία έκτακτη εμφάνιση
στο έκει κέντρο «Αθηναϊκή Γωνιά», με
παλνές επιτυχίες της.

«Μετά την Ρένα Γαλάνη, μία πολύ
γνωστή τραγουδίστρια, πρόκειται να κα-
μψ τό καλοκαίρι την εμφάνισή της οάν
κονφερανσιέ.

«Για πρώτη φορά Έλληνες τραγουδι-
σται, τό «Τρίο Κιτάρας», ηχογράφησαν,
σε δίσκους δύο ζένα τραγούδια, τό σπα-
νιόλικο «Μαλογέννα» και τό χαδανέζικο
«Λεόνα».

«Τό θερινό θέατρο «Ολύμπια» του
Πειραιώς διεκδικεί έφέτος γνωστός Ά-
θηναίος σκιτσογράφος.

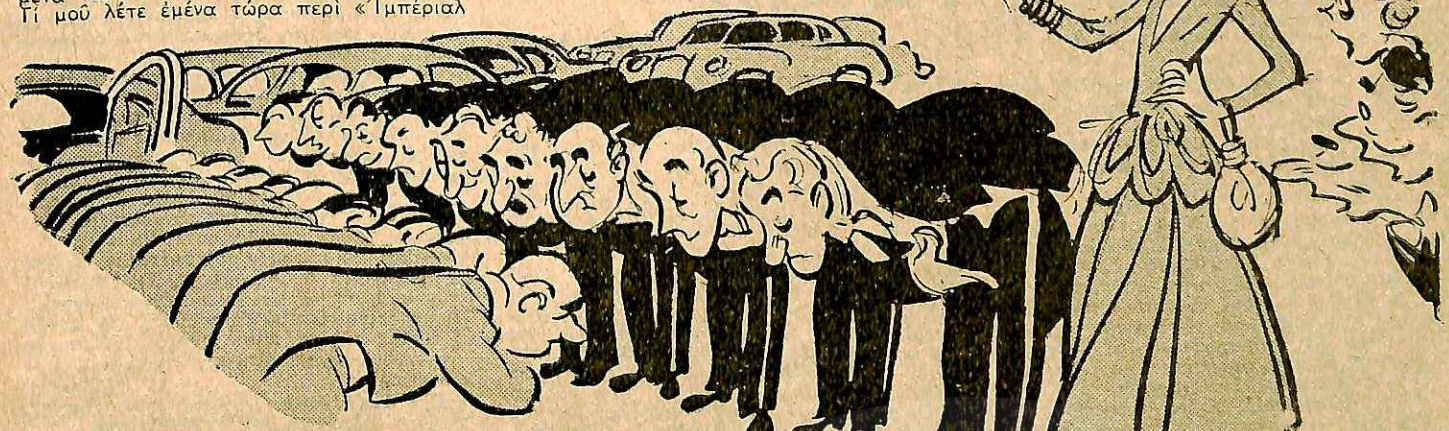
ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Στό «Ιμπερίαλ κλάμπ»

«Θάνουμε, λοιπόν, εις τό περί ου ό λό-
γος κλάμπ και άγκυροβολούν αι λιμουζί-
ναι μου, κατεβαίνουν οι άνώτατοι τίτλου-
χοι και σχηματίζουν τιμητικές γραμμές
(δύο) δεξιόθεν και άριστερόθεν και από
μέσα περνά του λόγου μου και έκείνοι
σκύβουν μέχρι κολλήσεως της μύτης εις
τη γή (τί τους έχω και τους πληρώνω);
και φθάνω εις τας εισόδους. Έκει, λοιπόν,
υπάρχει πειναλέος πορτιέρης και με έρω-
τά άναίδης: — Ποιά είσθε, κυρία μου;

Κλάμπ της Ελλάδος και χαρά στο
πράμα!

Πάντως προς τακτοποίησιν των πραγμά-
των και επιδείξιν πίκ-πόγκ, αποφασίζω
να κάνω την εμφάνισή μου και να δοίμε
ποιός θα τολμήσιν να μιλήσιν. Διατάσσω,
λοιπόν, τον μέγαν σωφέραρχην να μου έ-
τοιμάσιν τον στόλον των λιμουζινών και ό-
λους τους άνωτάτους τίτλουχους να επιβί-
βασθούν δι' έπίσημον εμφάνισιν και όχι
ινκόγνιτο. Υψώνουν, λοιπόν, τας παναμα-
κές σημαίας αι λιμουζίναι μου και επι-
βιβάζονται πρώτα οι τίτλουχοι μου μέγας
σολομάρχης, μέγας έπιστολάρχης, μέγας
θυράρχης, μέγας χρηματάρχης (που κρα-
τά τά τσέκ μπουκ), μέγας στοματάρχης,
μέγας καρπαζάρχης και παρομοίως ό μέ-
γας σκυλάρχης που περιποιείται την άρι-
στοκρατική σκυλίτσα μου Ρίτα Χαίηγουωρδ
(εις ιδιαιτέραν λιμουζίνα).

Βάζω και εγώ τά άπογευματινά μου
(μοντελάκια Κρίστιαν Ντιόρ, αυτοπροσώ-
πως) και επιβιβάζομαι της ναυαρχίδος,
Ευθύς άμέσως, ό στόλος μου άναγκάσει και
διασχίζει τας Άθηνas προς γενικήν κατά-
πληξιν του κόσμου εις τά πεζοδρόμια —
να κυττάζουν και να λένε:

— Περνάει ή μοντάμ Σουσου από τό
Κολωνάκι, ή μεγαλύτερη άριστοκρατία της
Ελλάδος!...
Φυσικά, του λόγου μου δεν δίδω προ-
σχών εις τας εκδηλώσεις του λαουτικού
και ή μόνη μου διαταγή εις τον μέγαν σω-
φέραρχην, είναι «πλύ βιτ άκόρ! Και εάν
πατήσης κανένα παγώ, ρωτήσε τον πόσο
κάνει, να τον πληρώσω!»

Ευτυχώς, δεν έπάτησε κανένα ό μέγας
σωφέραρχης, ώστε να μη μου χαλάσει τό
κεφάλι (όσον περί τά λεπτά, δεν με ένδια-
φέρει).

ΠΟΛΥ ΣΚΟΥΡΑ...

«Φαβορι» της μόδας φέτος τ' άσπρο
(χρώμα θεωρείται κι' ό Ντιόρ ρητώς κελεύει: «Θηλυκά,
(λευκοφώρτε».)
Συνεπώς εδω και πέρα κι' ή «μαντάμ»
(κι' ή κοπελλά) (αυτή ή κοπελλά μου και
σάν λευκός θα μοιάζει κρίνος κι' άνθι-
(ομένη άμυγδαλιά!

Τό λευκό τό χρώμα μόνον του λοιπού
(θα της ταιριάξιν
και, φτωχέ μου παντρεμένη, δεν θα
(πολυλογαριάζει
εάν θάνατι ή τιμή τους, δυστυχώς, φω-
(τιά και λαύρα
και προς χάριν των λευκών της θα
(τά βάψης όλα... μαύρα!

Τρέχει ό τίτλουχος μου και τον ρωτά αν
προτίμα άσπακουρές ή ζύλο. «Ο άναίδης,
όμως, προτίμα τό ζύλο και τότε ό μέγας
καρπαζάρχης μου τον άρπάζει από τον
γιακά και έκείνος βάζει τις φωνές:
— Βοήθεια!...
Περιττόν να πώ, ότι άναστατώνεται ό
κόσμος και τρέχουν οι διάφορες φαρμακο-
μυτες να δούν τί συμβαίνει και, μόλις με
βλέπουν, παγώνουν:
— Ή μαντάμ Σουσου!
— Ποιός σας έκάλεσε, κυρία;
— Πώς από δώ;
— Έχετε πρόσκλησι;
Περιττόν να πώ, ότι γίνομαι έξω φρενών
και άπαντώ:

— Χαρά στο πράμα που δημιουργείται
και φασαρία! Ούτε και μου γουστάρει να
μπώ μέσα, αλλά άπλως ήθα να δώ τί εί-
ναι αυτό τό «Ιμπερίαλ Κλάμπ». Τό είδα
και μερσί! Να μπώ μέσα, άπασιώ, καθοτι

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

— Ποιά είσθε, κυρία μου;

100

7

—'Αγαπημένη μου, ψιθύρισε ο Θεαγένης με πόνο. Σέ πήρα στο λαιμό μου. Γιατί να φανερωθής;...

τους Αιθίοπες στρατιώτες, ενώ πίσω τους άλλοι κρατούσαν σ' ένα φορείο τόν 'Οροοδάντη λιπόθυμο...

Μαζί με τους αιχμαλώτους

Η έφιππη πορεία βάσταξε όλη τη νύχτα. Ο Θεαγένης θάδινε αρκετά χρόνια της ζωής του για νάχη τα χέρια του ελεύθερα, να μπορέ να βοηθήσει τουλάχιστον την αρραβωνιαστικιά του. Οι Αιθίοπες όμως έκαναν, ότι δεν καταλάβαιναν, όταν τους παρακαλούσε να του λύσουν τα χέρια. Κι' έτσι, με σπαραγμό της ψυχής του, έδλεπε κάθε τόσο την Χαρίκλεια να σκοντάβη, και τα μαύρα χέρια των στρατιωτών ν' απλώνωνται για να τη συγκρατήσουν.

Είχε προχωρήσει πολύ η ημέρα, όταν αντίκρισαν από μακριά σκηνές και κατάλαβαν ότι ζύγωναν στο στρατόπεδο του 'Υ-δάσπη.

Δέν μπήκαν ακόμα στη Συήνη, είπε η Χαρίκλεια. Όταν έφτασαν στις σκηνές, είδε πολύ πλήθος συγκεντρωμένο.

Θάλεγε κανείς, ότι μιάς περιμένουν για να μάς κάνουν υποδοχή, είπε η Χαρίκλεια, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Η υποδοχή είναι για τόν 'Οροοδάντη! αποκρίθηκε ο Θεαγένης.

Τους έσπρωξαν, τόν Θεαγένη και τη Χαρίκλεια μέσα σ' ένα μεγάλο περίβολο, όπου είδαν ότι βρίσκονταν πολλοί αιχμάλωτοι. Όλοι ήταν Πέρσες. Φορούσαν ακόμα τις χρυσάφιες στολές τους και τα κοσμημάτα τους. Τό ύφος τους όμως ήταν ταπεινό και φοβισμένο.

Τί δουλειά έχουμε έμεις ανάμεσα στους αιχμαλώτους; ρώτησε η Χαρίκλεια. Δέν μάς δεχονται, αποκρίθηκε ο Θεαγένης. Κι' ίσως να είναι καλύτερο αυτό για μάς, αγαπημένη μου.

Μά, πώς είναι δυνατόν να μάς θεωρούν Πέρσες κι' έμάς;

Μη θέλεις να εκδίδεις τη μοίρα. Δέν ξέρεις τί γίνεται. Καλύτερα σ' αυτές τις περιστάσεις να δέχεται κανείς φιλοσοφικά τόν πεπρωμένο του...

Λες να μάς σκοτώσουν;...

Δέν είναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους αυτούς τους στρατιώτες! Έξέ άλλο, αφού έχουν στα χέρια τους τόν 'Οροοδάντη, υπάρχει έλπιδα να έρθουν σε κάποια συνεννόηση. Για κύττα πώς τόν περιποιείται ο ίδιος ο 'Υδάσπη;!

Ο βασιλιάς της Αιθιοπίας καθόταν στο θρόνο του, κάτω από ένα ούρανο χρυ-

σοκενημένο, μπροστά στη σκηνή του. Ήταν φανερό πως περιμένε τόν έπίσημο αιχμάλωτο του. Θά τόν είχαν ειδοποιήσει από τήν πρώτη στιγμή.

Μόλις όμως είδε να φέρνουν ανάσπρη σ' ένα φορείο τόν αιχμάλωτό του, ο 'Υ-δάσπης πετάχτηκε, κατέβηκε από τόν θρόνο του, και πήγε κοντά του.

Γιατρό! φώναξε άμέσως. Νά έλθη ο γιατρός!...

Ένας σεδάσμιος γέροντας με όλόλευκη γενειάδα, παρουσιάστηκε.

Ανάλαβε τόν! πρόσταξε ο βασιλιάς, δείχνοντας τόν σατράπη. Και περιποιήσου τον σαν να ήμουν έγω ο ίδιος!...

Ο γέρο-γιατρός έσκυψε άπάνω στόν τραυματία και εξέτασε τίς πληγές του.

Ασχημά! είπε. Πολύ ασχημά είναι!...

Δέν θέλω να πεθάνη!... είπε ο 'Υ-δάσπη.

Έκείνη τη στιγμή, λές και τα λόγια αυτά είχαν δύναμη μαγική, ο 'Οροοδάντης άνοιξε τα μάτια του, και τα σπύλωσε στόν αντίπαλό του.

Μη φοβάσαι! τού είπε τότε μαλακά ο 'Υδάσπη.

Δέν φοβάμαι! αποκρίθηκε ο σατράπης.

Τά δόντια του όμως χτυπούσαν. Ο 'Οροοδάντης κάρφωσε τα μάτια του έρωτηματικά στόν 'Υδάσπη.

Δέν πρέπει να φοβάσαι, ξανάπε αυτός. Δέν έχω σκοπό να σου κάνω κακό. Θάδελά μόνο να μου άπαντήσης με ειλικρίνεια σ' αυτό που θά σε ρωτήσω. Γιατί φέρθηκες τόσο άπιστά; Μπορείς να μου άπαντήσης με ειλικρίνεια;

Ένα πικρό χαμόγελο τρεμόπαιξε στα χείλη τού τραυματία.

Άπιστά!... είπε ειρωνικά. Σε ποιόν φέρθηκα άπιστά; Σ' έένα, 'Υδάσπη! Άλλά πολύ πιστά στο βασιλιά μου!...

Ο 'Υδάσπης τόν κύτταξε στα μάτια.

Πολύ καλά, αυτό τόν παραδέχομαι! είπε. Τώρα όμως νικήθηκες. Ο στρατός σου διαλύθηκε!... Τί τιμωρία νομίζεις πως σε περιμένει για τήν προδοσία σου;

Είναι εύκολο να σου άπαντήσω, είπε ο 'Οροοδάντης. Ζήτησά μου έπίβιβης τήν τιμωρία που θά επέβαλλε ο άέντης μου σ' ένα δικό σου στρατηγό για τόν έγκλημα να σου μείνη πιστός!...

Τά μάτια τού 'Υδάσπη άστραψαν.

Τί τιμωρία θά επέβαλλε; ρώτησε ο 'Οροοδάντης με φόβο.

Θά τόν έπαινούσε για τήν πίστι του! είπε άδίστακτα ο 'Υδάσπη. Κι' αυτό κάνω κι' έγω αυτή τη στιγμή, σατράπη. Θά μείνης στα χέρια μου αιχμάλωτος για να είμαι σίγουρος, ότι δέν θά με βλάψω! Άλλά κι' έγω δέν θά σε βλάψω! Γιατί θαυμάζω πάντα τούς ανθρώπους που ύπηρετούν πιστά τόν άφέντη τους!...

Με λίγα λόγια άπλά ευχαρίστησε ο 'Οροοδάντης για τή συγγνώμη. Έπειτα, έγειρε πίσω στο στρώμα του.

Γιατρέ! φώναξε ο 'Υδάσπη. Κάνε, ότι μπορείς για να τόν γλυτώσης!...

Η Χαρίκλεια σκούνησε με τόν άγκώνα της τόν άγαπημένο της.

Φέρισμο βασιλικό, έ; ψιθύρισε με θαυμασμό.

Ναί, είναι αληθινός βασιλιάς ο πατέρας σου! συμφώνησε ο νέος.

Αν τού παρουσιάζομαστε τώρα;...

Όχι αυτή τη στιγμή, αποκρίθηκε ο Θεαγένης. Άφισε να δούμε τί σκέπτεται για όλους τούς αιχμαλώτους.

Δέν βαστώ! στένάξε η κοπέλλα. Νά βρίσκωμαι τόσο κοντά του, δυό βήματα από τήν άγκαλιά του, κι' όμως, να μη μπορώ να τρέξω κοντά του και να τόν φωνάξω πατέρα!

Μη παρασύρεσαι! τή συμβούλεψε ο Θεαγένης. Ποτέ δέν μετάνιωσες κανείς για λίγη άγοροπρία. Άφισε τα πράγματα να δούμε πως θά έρθουν. Δέν μπορούνε να μάς άφίσουν έτσι σ' όλη μας τη ζωή. Κάτι θά άποφασίσουν για τούς αιχμαλώτους.

Κι' αν άποφασίσουν για όλους θάνατο;

Έ, τότε θά μάθουμε άπό τί θάνατο πρέπει να φοδούμαστε και θά φροντίσουμε άνάλογα.

Ελπίζεις άκόμη; ρώτησε θλιμμένα η Χαρίκλεια.

Με τί λογική όχι! αναστέναξε ο νέος. Η καρδιά μου όμως δέν χάνει κάποια έλπίδα... Δέν μπορώ να πιστέψω πως αυτό θάναί τόν τέλος μας! Μπορώ στο βωμό!...

Ο Θεαγένης ανατρίχισε άθελά του.

Δέν μπορεί να γίνη έτσι! Δέν είναι δυνατόν ν' άφίσουν οι θεοί.

Έμειναν κάμψη ώρα σιωπηλοί. Οι σκέψεις τους ήταν όμοιες. Γύρω τους τόν κοπάδι τών αιχμαλώτων στεκόταν βουβό, με τήν κατ'ήφεια και τήν προσμονή τού θανάτου ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους.

Είσοδος στη Συήνη

Άξαφνα, όλο εκείνο τόν πλήθος, άνακινήθηκε. Μία διαταγή δόθηκε από κάπου.

Έτοιμασθήτε! Θά μπόυμε στη Συήνη.

Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια είχαν ακούσει για τίς θριαμβευτικές εισόδους τών νικητών στις κουρσεμένες πολιτείες. Έχαν άκούσει για άλυσοδεμένους αιχμαλώτους, που σέρνει πίσω από τόν άρμα τού νικητή. Δέν μπορούσαν όμως ποτέ να φανταστούν πως θά έχοταν μιά μέρα που κι' οι ίδιοι θάπαιζαν αυτό τόν θλιβερό ρόλο σ' ένα μεγαλοπρεπές θέαμα.

Αιθίοπες στρατιώτες πέρασαν ανάμεσα από τίς γραμμές τών αιχμαλώτων κι' άρχισαν να τούς δένουν τα χέρια με αλύσιδες.

Θά μάς δέσουν κι' έμάς; ρώτησε με φόβο η κοπέλλα.

Γιατί όχι!... αναστέναξε ο Θεαγένης. Για ποιά λόγο θά άποτελέσουμε εξαίρεσι έμεις;

Οι στρατιώτες ήρθαν και σ' αυτούς και πέρασαν στα κρινόλενα χέρια της Χαρίκλειας βαρείες αλύσιδες.

Δάκρυα πλημύρισαν τα μάτια της.

Μανούλα! ψιθύρισε, Μανούλα!... Έτσι ήταν γραφτό να ξαναδής τήν κόρη σου άλυσοδεμένη!...

Ο Θεαγένης τήν κύτταξε με σπαραγμό.

Αν τολμούσαμε να τού φανερωθούμε; ψιθύρισε. Αν τώρα ακόμα τόν στέλναμε ένα μήνυμα πως έχουμε να τού άποκαλύψουμε ένα μεγάλο μυστικό!...

Κούνησε η κοπέλλα τόν κεφάλι της.

Όχι, αγαπημένη μου! Άς μη θέλουμε να πάμε αντίθετα στη μοίρα μας.

Άς κάνουμε ύπομνη.

Η πομπή έτοιμασθηκε μεγαλοπρεπώς. Μπροστά τόν ίππικό, πίσω ο 'Υδάσπης λαμπρουντυμένος με τήν άκολουθία του, έ-

πειτα ο στρατός του καμαρωτός και πιό πίσω ανάμεσα στους μαύρους φρουρούς, ο στρατός τών αιχμαλώτων.

Η Συήνη όμως βρισκόταν σε άξιοθρήνητη κατάσταση. Τα νερά που είχαν τραβηχτή έπειτα από έντατικά έργα πούκανε ο αιθιοπικός στρατός, είχαν άφήσει τούς δρόμους να μοιάζουν πιό πολύ με αλύκια γεμάτα βούρκο, παρά με δρόμους όμορφης πολιτείας. Σε πολλά μέρη τα σπύτια είχαν ύποστη ζημιές από τα νερά, κι' είχαν άρχίσει να μισογκρεμίζονται. Οι κάτοικοι έφεραν στα πρόσωπά τους ζωγραφισμένη ακόμα όλη τη θανάσιμη άγωνία τους...

Ποιόσσο είχαν βγή έξω όλοι, με κιάδους φονικιάς για να καλοπιάσουν με κιά έπίσημη ύποδοχή τόν νικητή.

Ο Θεαγένης περπατούσε με τόν κεφάλι ψηλά, με ύφος άγέρωχο και κύτταξε μ' ένδιαφέρον τήν καινούργια αυτή πολιτεία. Η Χαρίκλεια όμως έσκυβε τόν κεφάλι και άθελά της τα δάκρυά της έτρεχαν στα μάγουλά της.

Όταν έφτασαν στο κέντρο της πολιτείας, η πομπή σταμάτησε.

Ο 'Υδάσπης μπήκε στο παλάτι και καθισμένος στο θρόνο του παρακολούθησε τήν παρέλαση τού νικηφόρου στρατού του.

Έπειτα παρουσιάστηκαν ένας - ένας οι άντρες που είχαν δείξει ήρώσιμo ίδιότερο και που ζητούσαν καθέναν τήν άμοιβή του.

Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια, άλυσοδεμένοι πάντα παρακολουθούσαν με περιέργεια αυτή τη διαδικασία.

Ίσως μάς λημονήσουν έμάς, ψιθύρισε η κοπέλλα. Ίσως, μέσα στην παραζάλη της νίκης, μάς ξεχάσουν όποτελα έμας.

Ο Θεαγένης κούνησε τόν κεφάλι του.

Δέν τόν πιστεύω, αγαπημένη μου! Αυτός που μάς συνέλαβε, θαρρή να μάς παρουσιάσει για να πάρη κι' αυτός τήν άμοιβή του.

Η Χαρίκλεια αναστέναξε.

Δέν βαστώ άλλο. Νά βλέπω τόν πατέρα μου από κοντά και να βρίσκωμαι άλυσοδεμένη!

Τήν κύτταξε μ' ένα χαμόγελο.

Η άγάπη μας φαίνεται δέν δοκιμάστηκε ακόμα αρκετά...

Κύτταξε, είπε η κοπέλλα με παράπονο. Όλοι αυτοί οι αιχμαλώτοι έλπίζουν πως θά ζήσουν. Δέν πρόκειται να πεθάνη κανένας. Άφού δείχθηκε τόσο μεγαλόψυχος στόν 'Οροοδάντη ο πατέρας μου, δέν θά σκοτώση τούς άλλους, τούς πιό μικρούς, που δέν έφταγαν στο κάτω - κάτω σε τίποτε...

Έμεις μονάχα είμαστε τα έξιλαστήρια θύματα, αναστέναξε ο νέος.

Τώρα άρχισαν να παρουσιάζονται οι άνδρες, που είχαν συλλάβει με τα χέρια τους διάφορους αιχμαλώτους.

Δέν στο είπα;... ψιθύρισε ο Θεαγένης. Τώρα θαρρή κι' η σειρά μας...

Πραγματικά, με τόν πρόσωπο άστραφτερό από τη χαρά, εκείνος που τούς είχε συλλάβει πήγε κοντά τους.

Έλάτε, τούς είπε, σαν να τούς καλούσε σε κάτι πολύ εύχριστο. Έφτασε η στιγμή να σας παρουσιάσω στο βασιλιά μας!...

Ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια προχώρησαν μπροστά στο βασιλιά της Αιθιοπίας.

Ο φρουρός τους στάθηκε μπροστά στόν 'Υδάσπη.

Βασιλιά μου, είπε με καμάρι, τούς θυμάσαι αυτούς; Είναι οι 'Έλληνες που τούς προρίζεις για τη θυσία. Λίγο έλειψε να δραπετεύσουν! Τους συνέλαβα, και τούς φέρνω τώρα στα πόδια σου. Δέν πιστεύω να ξεχάσης τόν ταπεινό σου δούλο που σου φέρνει ένα δώρο τόσο βασιλικό!...

Ο 'Υδάσπης έρριξε μιά ματιά γεμάτη θαυμασμό στους δυό νέους.

Λίγο έλειψε να τούς λημονήσω με τήν άλήθεια! φώναξε. Ναί, έχεις δίκιο να καμαρώνεις έσύ, ότι μου φέρνεις ένα δώρο βασιλικό. Τώρα που τούς βλέπω μού φαίνονται πιό ώραιοι από τήν πρώτη φορά...

Σταθήτε όμως... Συμβάλειν κάτι που γεμίζει με δέος τήν καρδιά μου. Αυτή τήν κοπέλλα δέν τη βλέπω για πρώτη φορά.

Άπόψε, φίλοι μου, είδα στόν ύπνο μου πως άπέκτησα κόρη. Κι' είχε τα χαρακτηριστικά αυτής της 'Ελληνίδας. Ήταν έτσι άπρη και ξανθεία σαν κι' αυτή.

Οι αλλικοί του κύτταξαν με θαυμασμό

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει τόν νέο άθηναϊκό αισθηματικό μυθιστόρημα τού έκλεκτου συνεργάτου μας κ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

Πρόκειται για τήν παράξενη και πονεμένη ιστορία της ζωής μιάς όμορφης νέας, θετής κόρης ένός πλουσιού έμπόρου, που βρίσκεται έσφακία στη φυλακή και που πιστεύει πως δέν ύπάρχει άγάπη και καλωσύνη στόν κόσμο. Φαινομενικά ήταν εύτυχισμένη, μέσα της όμως έννοιаве πάντα μιά άπέραντη δυστυχία. Πικρές άπογοητεύσεις και η τραγική διάψευσι κάθε όνειρου της έχουν σκληράνει τήν καρδιά της. Μιά ήμερα όστόσο γνωρίζει ένα φτωχό νέο, που παρ' όλη κι' αυτός τη δυστυχία του, έχει μιά καρδιά γεμάτη άγνη ανθρώπινη άγάπη. Ποιά είναι η μοίρα αυτών τών δυό τραγικών παιδιών; Ο έρωας, ο μεγάλος, ο παράφορος, θά κάνει τόν θαύμα του και θά τόν οδηγήσει κάποτε στο δρόμο της ευτυχίας;

Τό εξαιρετικό αυτό σέ πλοκή και περιπέτειες άθηναϊκό μυθιστόρημα θά συγκινήσει βαθειά και συνασπάσει κυριολεκτικά τούς άναγνώστες μας.

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Άπό τόν έρχόμενο πανηγυρικό Πασχαλινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θ' άρχισή η δημοσίευσι μιάς εξαίρετικής σειράς διαφωτιστικών άρθρων για τήν

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ

και τίς φροντίδες της

Ο ΑΔΕΣΠΟΤΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Σ τούς δρόμους της Νέας 'Υόρκης έμφανίστηκε πρό ήμερών, τριγυρίζοντας άδέσποτος ένας γαΐδαρος, που με τα επήγαινε - έλας του παρεμποδίζει τήν κυκλοφορία. Ειδοποιήθηκε άμέσως η άστυνομία ή οποία, όπως βλέπετε, έσπευσε να συλλάβη τόν παραεπίτη και να τόν οδηγήσει στο... τημείο. Ο ίδιοκτητής τού γαΐδαρου δέν παρουσιάστηκε να τόν ζητήσει, γνωρίζοντας ότι θά πλήρωνε μεγαλύτερο πρόστιμο από τήν αξία τού ζώου του!...

την πεντάμορφη κοπέλλα, τήν επρώγαν κυριολεκτικά με τα μάτια. Ψιθυριστά άκούγονταν τα έπιφωνήματα τού θαυμασμού.

Εύκολη ή έξηγησι τού όνειρου σου, βασιλιά μου! είπε ένας ιερέας.

Η κοπέλλα που άπέκτησες ήταν ή νίκη. Και τήν είδες ξανθεία, έπειδή έτσι είναι ίσως ή θεά της νίκης στόν ούρανο!...

Ο 'Υδάσπης γύρισε στη Χαρίκλεια.

Όραία κοπέλλα, της είπε με ύφος πρόσχαρο και σε άρκετά καλά έλληνικά. Πές μου πως σε λένε;...

Η Χαρίκλεια άνατέδωσε τόν χαμόγελό του.

Βασιλιά μου, θά σου πώ τ' όνομά μου, έπειδή είναι σωστό να τόν ξέρης. Όχι όμως τώρα. Όταν έρθη ή ώρα...

Και ποιά θά είναι ή κατάλληλη ώρα;

Μάλλον δέν σταθώ για τη θυσία μπροστά στο βωμό, αποκρίθηκε η Χαρίκλεια.

Όπως θέλεις, είπε ο 'Υδάσπης και της έρριξε μιά ματιά γεμάτη θαυμασμό και συμπάθεια.

Έπειτα γύρισε στους αλλικούς του.

Μά τήν άλήθεια, φίλοι, θά ήμουν ο πιό εύτυχισμένος άντρας, αν είχα μιά κόρη σαν κι' αυτή τήν 'Ελληνίδα.

Κι' ένα γιού σαν τόν άδελφό της; τόν ρώτησε κάποιος.

Ο βασιλιάς κούνησε θλιμμένος τόν κεφάλι του.

Μη μου θυμίζεις τόν καυμό μου, φίλε μου. Οι θεοί φάνηκαν σε πολλά εύνοικοί μαζί μου. Κι' αυτή ή νίκη ήταν ένα θαύμα αληθινό. Άλλά, μού στέρησαν μιά από τίς μεγαλύτερες χαρές τού ανθρώπου.

Ο πιό φτωχός μου ύπηκόος έχει τη χαρά να σφίξη στην άγκαλιά του τόν παιδί του, να τόν χορεύει στα γόνατά του μικρό, και ν' άκουμπήσει στόν ώμο του, στα γεράματα του. Έγώ κι' η αγαπημένη μου γυναίκα, ή Περσίνα, κοιτούμε να γεράσουμε και δέν έχομε ένα άποκομμάτι για τα γεράτιά μας.

Η σκέψη αυτή τόν μελαγχόλησε για κάμψη ώρα. Η Χαρίκλεια δέν καταλάβαινε τί έλεγε, έβλεπε όμως τόν πρόσωπο τού σκυθρωπού, κι' ή καρδιά της σφίγγόταν άθελά της.

Άς είναι! φώναξε σε λίγο ο βασιλιάς. Αυτά είναι προβλήματα που κανένας θνητός δέν μπορεί να τα λύσει.

Σηκώθηκε και φώνησε να διώχνη με κόπο τίς θιαδέρες τού σκέψης. Έπειτα έδωσε ζωρή τις διαταγές του:

Θά ξεκουραστούμε εδώ δυό μέρες, έπειτα θά άφήσουμε ίσχυρά φρουρά και θά έπιστρέψουμε στην πατρίδα μας. Θά στείλω ένα γράμμα στην Περσίνα, να έτοιμάσει για να μάς ύποδεχθή. Εκεί θά γίνωμαι ή μεγάλη θυσία, μιά από τίς μεγαλύτερες που πρόσφερε ποτέ ο τόπος μας στους θεούς. Η πρωτεύουσα μας, ή Μερόη, έχει καιρό να έτοιμασθή γιορτερά. Στείλ

ΕΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ στή μέση του ὠκεανού

Ψάχνουν στὰ ψάρια γιὰ τὸ μυ-
στικό τοῦ καρκίνου

Μισή ὥρα μὲ τ' ἀεροπλάνο ἀπ' τὸ Μαϊάμι τῆς Φλορίδας, σ' ἕνα νηάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ, βρίσκεται ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὑδροβιολογικά ἐργαστήρια τοῦ κόσμου. Ἰδρύθηκε πρὸ 7 ἐτῶν, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐπιστήμονος, φιλανθρωποῦ καὶ ψαρὰ Μάικλ Λέρνερ, γιὰ νὰ προσφέρῃ στους ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμὸ τὰ μέσα τῆς μελέτης τῆς θαλασσίνης ζωῆς.

Τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ τῆς νήσου Μπιμίνι λειτουργεῖ ὅλο τὸ χρόνο, ἐκτὸς τῆς ἐποχῆς τῶν κυκλῶν, μὲ διευθυντὴ τοῦ τοῦ φυσιοδίφη δόκτορα Μάσαλ Μπίσοπ καὶ μὲ βοηθητικὸ προσωπικὸ ἀπὸ 10 ἱ. θαγενεῖς. Οἱ ἀπαιτούμενες δαπάνες προέρχονται ἀπὸ διάφορες ἰδιαιτικές πηγές, ἀπὸ τὸ Μουσεῖο, Φυσικῆς Ἱστορίας, τὴν Ἀντικαρκινικὴ Ἐταιρεία καὶ τὸ Ὑ. ποῦργειο Ὑγιεινῆς.

Μὲ τοὺς Ἀμερικανούς ἐπιστήμονες συνεργάζονται καὶ συναδέλφοί τους ἀπὸ διάφορες ἄλλες χώρες: Ὀλλανδοί, Σουηδοί, Γερμανοί, Βρεταννοί, Νεοζη-
λανδοί, κλπ.

Οἱ μισὲς περίπου ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν μέσα στὰ ἐπτά χρόνια τῆς λειτουργίας τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ἀφορῶσαν τὸ πρόβλημα τοῦ καρκίνου.

Ἡ ἀσθένεια αὕτη συναντάται, ὅχι μόνον στους ἀνθρώπους καὶ τὰ τετράπο-
δα, ἀλλὰ καὶ στὰ ψάρια, τὰ πούλια, τὰ ἀμφίβια, καὶ στὰ φυτὰ ἀκόμη. Χαρα-
κτηρίζεται δὲ —ὅπως ἔχουν πιά ὅλοι— ἀπὸ μὴ ἀνώμαλη ἀνάπτυξή τῶν κυττάρων. Πιστεύουν λοιπὸν, οἱ ἐπιστήμονες ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ βροῦνε στὴ θά-
λασσα τὸ κλειδί ὁρισμένων μυστηρίων τοῦ, ἐφόσον οἱ πρώτες μορφές τῆς ζω-
ῆς ἐμφανίσθηκαν κατὰ πᾶσαν πιθανότη-
τά στὸν ὠκεανό, κι' ἐκεῖ διαμορφώθη-
καν οἱ βιολογικοὶ νόμοι ὧν τῶν ζων-
τανῶν πλάσματος.

Χάρης στὸν ταχύτατο πολλαπλασια-
σμὸ τους, οἱ ἀπλούστατοι θαλάσσιοι ὀρ-
γανισμοὶ μποροῦν συχνὰ νὰ δώσουν, μέσα σὲ ὥρες ἢ σὲ ἡμέρες, τὶς ἀπαντή-
σεις σὲ διάφορα ἐρωτήματα γιὰ τὴν κα-
νονικὴ καὶ τὴν ἀκανόνιστη ἀνάπτυξή τῶν
κυττάρων.

Γιὰ νὰ γίνουν οἱ ἀνθρώπους, οἱ ἴδιες
ἔρευνες θὰ χρειαζόνταν πολλὰ χρόνια.

Ἐνῶς ἐπιστήμονος, ποὺ μελετοῦσε εἰδι-
κὰ τὸ θυρεοειδῆ ἀδένα, εἶχε βρῆ κατα-
λλήλота γι' αὐτὴς τὶς ἔρευνες τὸν ἕνα
εἶδος ψαριῶν, ποὺ λέγονται «παπαγα-
λόψαρα». Δὲν εἶχε κατορθώσει ὅμως νὰ
πρόμνηυθῃ, παρὰ μόνον ἐξῆ τέτοια ψα-
ρία. Ὅταν πῆγε λοιπὸν στὸ Μπιμίνι,
εἶχε πιά στὴ διάθεσί του ὁλόκληρες ἑ-
κατομμύριες.

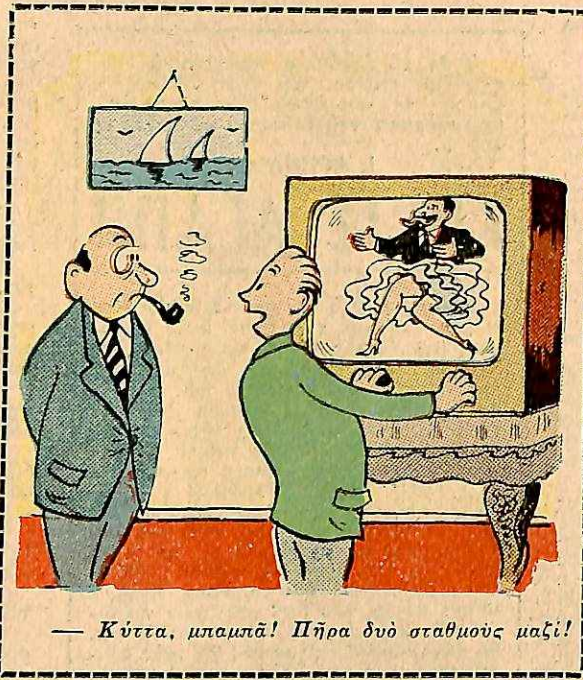
Πολλὲς ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις, ποὺ ἔ-
γιναν στὸ ἐργαστήριο τοῦ Μπιμίνι κατὰ
τὴν τελευταία ἐπταετία, ἐνδεχέται ν' ἀ-
ποδειχθοῦν σπουδαιότερες γιὰ τὴ λύσι
τοῦ προβλήματος τοῦ καρκίνου.

Ἐπὶ παραδειγματι, σ' ἕνα εἶδος ψα-
ριοῦ, ποὺ λέγεται «ἀστράνα», οἱ ἐπι-
στήμονες παρατήρησαν τὸ εἶδος περιε-
ργο φαίνόμενα. Ἀν τὸ ψάρι αὐτὸ μείνῃ
σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, ζῇ λιγώτερο ἀπὸ
δύο χρόνια καὶ παθαίνει πολὺ συχνότε-
ρα καρκίνο. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ συμ-
περάνουμε ὅτι τὸ φῶς ἔχει ἀνοχαιστι-
κὴ ἐπίδρασι, τουλάχιστον σὲ ὁρισμένο
τύπο καρκίνου.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ
Ἰδὸρ Κόρμμαν βρῆκε ὅτι ἕνα ἐκχυλί-
σμα ἀπὸ ὁρισμένα σφουγγάρια καθυ-
στερεῖ, κάποτε δὲ σταματᾷ τελείως,
τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν κυττάρων. Εἴ-
ναι λοιπὸν πιθανὸ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ
οὐσία αὕτη ἔχει κάποια θεραπευτικὴ ἢ
προληπτικὴ ἐνέργεια κατὰ τοῦ καρ-
κίνου.

Στὰ τελευταία δύο χρόνια, δημοσι-
εύθηκαν πᾶν ἀπὸ 60 ἄρθρα ἀπὸ ἐπι-
στήμονες ποὺ ἐπιδόθηκαν σὲ διάφορες
ἔρευνες στὸ ἐργαστήριο τοῦ Μπιμίνι,
γύρω ἀπὸ διάφορα θέματα, ἀπὸ τοὺς ἐ-
πιβερμικούς γόκους ὡς τῆ συσχέτιση
τῶν νόμων τῆς κινήσεως τῶν ψαριῶν μὲ
τὰ προβλήματα τῆς ἀεροναυτικῆς.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει μιά
μελέτη τῶν Μπιμίνι καὶ Ράσκιν γιὰ ἕνα
μικρὸ ἀδένα, ποὺ βρίσκεται στὴ γὰ ἕνα
μικρὸ ἐγκέφαλό καὶ ποὺ δὲν φαίνεται νὰ
τοῦ ἔγκειται ὁ ρόλος στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώ-
που. Στὰ ψάρια ὅμως εἶναι ἕνα βασί-
που. Ἡ ἀσθένεια ὁργανο, εὐαίσθητο στὸ
φῶς, ποὺ ρυθμίζει τὸ χρομὶ καὶ τὸ
χρῆμα τοὺς ἀναλόγους τοῦ περιβάλλον-
τος, ὅπου ζοῦνε.

— Κύντα, μπαμπά! Πῆρα δύο σταθμούς μαζί!

ΛΥΡΙΚΑ ΓΡΑΦΟΥΔΙΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Πᾶμε ὅπου θέλεις... Πᾶμε στὸ βουνό.
Πᾶμε ὅπου σ' ἀρέσει, σ' ἀκροθαλασσιά,
εἶναι τόσο ὠραία κάθε δειλινό,
εἶναι τόσο ὠραία ἡ γλυκειὰ δροσιά.
Πᾶμε ὅπου θέλεις... Πάντα ἀγκαλιασμένοι,
ὅπου καὶ νὰ πᾶμε, σ' ὅποια σιγαλιά,
ἴμασσε στ' ἀλήθεια σὰν ἐρωτευμένοι,
ἴναμι οἱ καρδιές μας ξενιοῦσα πουλιά!

*

Πᾶμε ὅπου σ' ἀρέσει... Ὅπου θέλεις πᾶμε
καὶ μακριὰ κι' ἂν εἶναι, πέντε, δέκα μίλια,
ἀνοίξῃ ποδοῦμε κι' ἐξοχὲς ζητιάμε
μὲ τὶς παπαρούνες καὶ τὰ χαμομήλια.
Πᾶμε κάπου, πᾶμε. Ἀπ' τὴν πόλιν ἐξῶ
θελώ με γρασίδι κάπως νὰ ξεπλώσω
κι' ἂν ἀπὸ τὰ χρόνια δὲν μπορῶ νὰ τρέξω
ἡ καρδιά μου τρέχει, ὅσο θέλεις, ὅσο...

*

Πᾶμε!... Μᾶς προσμένει τὸ χλωρὸ χορτάρι
σὰν λευκὴ νυφολοιὰ, κάποιον νυδαλιὰ,
κάποιον χελιδόνι θὰ πετᾷ μὲ γὰρ,
κι' ἴσως νὰ μᾶς στέλνῃ χαρωπὰ φιλιά.
Κι' ἂν τυγὼν δὲν θέλῃς σὲ βουνὸ νὰ πᾶμε
κι' ἴσως σὲ τραβᾷ κάποιον ἀροαγιαλιὰ,
πᾶμε ἀπ' τὰ βραχίονα πέτρων νὰ πετάμε
καὶ νὰ μᾶς ξεσπᾷ ἡ γλυκειὰ ἀντηλιά.

*

Εἶναι τόσο ὠραία, ὅπου καὶ νὰ πᾶμε
εἶναι τόσο θεία κι' ὁμορφὴ ἡ ζωὴ,
σὰν μᾶς ἀγαπᾷν κι' ὅταν ἀγαπᾷμε,
μακριὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν πολλὴν βοή.
Εἶναι τόσο ὠραία, ὅλη γύρω ἡ Φύσι,
ποὺ κανεὶς δὲν ξερίει νὰ προτιμᾷ
ὅλα τὰ ἔχει ἐκεῖνη εἰσι ζωγραφισμένη
καὶ τὰ αἰσθηματὰ μας εἶναι πῶς θερμά.

*

Πᾶμε ὅπου θέλεις. Δὲν με νοιάζει ἐμένα
κι' ἂν μοῦ πῆς πὼς ἔχεις τὴν ἐπιθυμία
νὰ με πᾶς σὲ μέση ἀγνώστου καὶ ξένα.
Φτάνει ὅπου πᾶμε νάχη ἐρημία.
Κι' ἐκεῖ πέρα οἱ δύο μας, μόνον μας ἀλήθεια
μέσ' στὰ λουλουδιὰ πράσινα χαλιὰ
κι' οἱ καὶ ποὺ λυγρὸν τὴν καρδιά στὰ στήθια
ἴσως μᾶς χαρίσουν γάρδια καὶ φιλιά.

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὰ τετράγωνα ΔΥΓΑ

Ἡ ἐκπληκτικὴ καινοτομία ἐνὸς
Ἀμερικανοῦ ἐμπόρου

—Τί εἶναι αὐτὰ; ρωτοῦσαν μὲ ἀπο-
ρία οἱ πελάτες τοῦ κ. Ἀνταμ, δείχνον-
τας ἕνα τετράγωνο κατασκευασμὰ ἀπὸ
πλαστικὴ ὅλη, ποὺ εἶχε μιά περιθλιπ-
θεῖσι στὴ βίτρινά του καταστήματός του.

—Αὐτοὶ ἀπαντοῦσε φιλοσοφικώτατα
ὁ κ. Ἀνταμ, συνηθισμένος πιά στὴν
ἐρώτησι αὕτη, ποὺ ἐπαναλαμβάνονταν
καθημερινῶς ἀπὸ τότε ποὺ ἐξέθεσε τὴν
νέα του ἀνακάλυψιν.

Ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου ἔχει
ἀποδειχθῇ ματαιοπονία, παρ' ὅλες τὶς
προσπάθειες τῶν σοφῶν τῆς ἀνθρωπώ-
τητος. Ὅμως ὁ κ. Ντέβιντ Ἀνταμ ἔ-
χει καταφέρει κατὰ τὸ ἐξ ἴσου δύσκολο
ἔχει τετραγωνίσῃ τὸ αὐγὸ! Καὶ ὁ
χι μόνον τὸ ἔχει τετραγωνίσῃ, ἀλλὰ
τοῦ δίνει ὁτιδήποτε σχῆμα θέλει!

Εἶχα τετραγωνίσῃ ἀπὸ τὴν ζημιά, ποὺ
μοῦ ἔκαναν τὰ κοινὰ αὐγά. Κάθε τόσο,
παρ' ὅλη τὴν προσοχὴν τὴν μεταφορά,
ἔσπαζαν τόσα, ποὺ ὅλη ἡ παραγωγή
δὲν μοῦ ἄφινε πιά κέρδος. Ἀποφάσι-
σα λοιπὸν νὰ διορθώσω τὴ φύσι — ὅσο μπο-
ρεῖ νὰ τὴν διορθώσῃ ἕνας ἔμπορος...

Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ πε-
ισθῇ ὅτι κατὰ τὴν ἀλάστορα συνηθει-
ας καὶ νὰ γεννοῦν αὐτὰ ὅπως τὰ ἤθελε αὐ-
τός, ζήτησε τὴν συνδρομὴ ἑνὸς φίλου
τοῦ χημικοῦ. Τὸ πρόβλημα ἦταν νὰ κα-
τασκευασθῇ ἕνα κέλυφος τετραγώνου,
λεπτὸ ὡς τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ, ποὺ
νὰ ἔχη ὅλες τὶς τῆς ἰδιότητες, ἐκτὸς
ἀπὸ μιά: νὰ μὴν εἶναι εὐθραστό.

—Κάνανε χιλιάδες δοκιμὲς, λέει ὁ
κ. Ἀνταμ. Καταφέραμε νὰ κάνουμε
τόσφια ποὺ νὰ χρειαζόνταν πρίονα
γιὰ νὰ σπᾶσιν. Κάνανε τόσφια εὐ-
λύιστα, ποὺ παῖρναν ὅποιο σχῆμα θέ-
λαμε. Κάνανε τόσφια ἀπὸ λαστικὴ
ἀπὸ σίδηρο, ἀπὸ πλαστικὴ ὅλη. Ὅταν
τελικά καταλήξαμε στὸ ἰδεώδες μας,
ἕνα τσόφλι ἀπὸ μίγμα ἐλαστικοῦ καὶ
μετάλλου, ἤμασσε ἑτοιμὸ νὰ γιορτά-
σουμε τὸ γεγονός. Κάνανε μιά ντου-
ζίνα τέτοια τόσφια, ἀδείασαμε ἀπὸ
ἕνα αὐγὸ μέσα στὸ καθένα, καὶ κλει-
σαμε καλὰ καὶ τὰ παρῶσάμε στὴ
γυναικία μου νὰ μᾶς τὰ βράσῃ.

—Ὅλοι οἱ φίλοι καὶ γνωστοὶ μας
εἶχαν συγκεντρωθῇ γιὰ νὰ συμμετά-
σχουν στὸ πρῶτο δείπνο, ὅπου θὰ προ-
σφέρονταν τετράγωνα αὐγά. Λεὶ ἐξ ἄλ-
λου ἡ κ. Ἀνταμ. Τὰ ἔβαλα λοιπὸν νὰ
βράσουν μὲ μεγάλῃ προσοχῇ. Ὅλοι ἡ-
μαστέ μαζεμένοι γύρω ἀπὸ τὴν κατα-
ρόλα καὶ ἀνυπομονοῦσαμε. Ὅταν πέ-
ρσαν τὰ τρία λεπτά καὶ ἀνίκα τὸ
σκεπάσμα τῆς καταρόλας, ἀντικρύσα-
με ἕνα ἀπαίσιο θέαμα. Ἐνῶς πολλοὺς
ἀπὸ ἀσπράδια καὶ κροκοῦς αὐγῶν, κα-
ρυσσοῦ καὶ κομμάτια μετάλλου ἔπλεε
ἐκεῖ μέσα, ἀναδίνοντας μιά ἀπίστευ-
τα μυρωδιά! Τὰ τόσφια εἶχαν λυῶσι α-
πὸ τὴν ζέστη καὶ τὸ πείραμα εἶχε ἀ-
ποτύχει!... Εὐτυχῶς εἶχα ἑτοιμὸ κι' ἄλ-
λο φαγητό, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό...
Ἡ ἀποτυχία τοῦ δὲν ἀποθάρρυνε τὸν
Ἀνταμ. Προσπάθησε ξανά, καὶ σὸ τέ-
λος πέτυχε τὸ μίγμα ποὺ θὰ ἀνθίστα-
το στὸ βράσιμο. Καί, λίγες βδομάδες
μετὰ τὸ ρεζιλίκι του, πῆρε τὴν ἐκδι-
κησί του, παραθέτοντας στὰ ἴδια πρό-
σωπα ἕνα πλουσιότατο γέμνα ἀπὸ τε-
τράγωνα αὐγά!...

—Ἀπὸ ἐμπορικῆς ἀπόψεως ἴσως νὰ
μὴν εἶναι καὶ πολὺ ἐπιχειρῆσις ἡ ἐφεύ-
ρισί μου, λέει ὁ Ἀνταμ. Βλέπετε, ἔχω
ὅλο τὸν μελὰ νὰ μεταφέρω ἕνα αὐγὸ
μέσα στὸ καινούργιο τὸ τσόφλι. Μὰ
δὲν ἔχω πιά ζῆμιες. Καὶ ὁποῖος θέλει
νὰ κἀν ἐκπληξὴ στους φίλους του, δὲν
ἔχει παρὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ τὰ τετρά-
γωνα αὐγά μου.

Οἱ ἐπιστῆμοι τοῦ ἀμερικανικοῦ ὀπου-
ργεῖο Γεωργίας, ὅταν ἔμαθαν τὴν ἐφεύ-
ρησι τοῦ Ἀνταμ, ἀπορῶσαν. Ἀναγνο-
ρίζουν βεβαίως ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ
σημαντικὴ οἰκονομία στὴν ἀποθροῦν-
τῶν αὐγῶν, ἀλλὰ εἶναι ἀμφίβολο ἂν
θὰ καλυφθοῦν τὰ ἐξῶδα μεταφοράς
τοῦ περιεχομένου τοῦ αὐγοῦ ἀπὸ τὸ φυσί-
κὸ στὸ τεχνητὸ τσόφλι. Κάποιος ὅμως
προσθετικὸς σχολιαστής τῆς εἰδήσεως,
ἀνέφερε πὺρ βολέει τὴν δημοφιλίαν
μιάς νέας βιομηχανίας, τὴν ὁποία ἤδη
ἀνέμασε ἀσυνόλεστικῇ. Ὁ κ. Ἀν-
ταμ, ὅταν ἔμαθε δὲ ὅτι ὑπάρχει τέτοια
ταμς, ὅταν ἔμαθε δὲ ὅτι ὑπάρχει τέτοια
πισανότης, ἐδῆλωσε:

—Ἀν γίνῃ κατὰ τὸ ἐξῆς, ἀναλαβῶ
νὰ νὰ τετραγωνίσω καὶ τὰ πορτοκάλια!
Ποῖός ἔξεραι, ἴσως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ
κ. Ἀνταμ, θὰ τρώμε στὸ μέλλον καὶ
τετράγωνα φρούτα!...

ΕΝΑΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

ΟΤΑΝ ὁ κ. Χατζημπίρμος μοῦ ἀνακοίνωσε πὼς
μὲ προσλαβεῖναι ἰδιαίτερο γραμματέα του, κι'
ἐγὼ δὲν ξέρα πὼς συγκρατήθηκα καὶ δὲν ἀρχί-
σα νὰ πηδᾶν σὰν τόπι ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Σκε-
πῆθε. Ὁ κ. Στυλιανὸς Χατζημπίρμος ἦταν ὁ
ἀφέντης τῆς μεγάλης ἐταιρείας «ΣΤΥΛΑΧΤΙΖ», ποὺ εἶχε
μεγάλαν νταραβέρια μὲ τὸ ἐξωτερικὸ, εἰσαγωγές, ἐξαγω-
γές καὶ τὰ παρόμοια. Σκεπῆθε. Δύο μεγάλα γραφεῖα,
πῆς αἰθροῖες καλλιτέρας, ὅπου δούλευαν κι' ἐργάζονταν ψω-
μὶ δέκα ὀχτὼ νομισματοῖ, ἔξ ἀν πέντε δοκτυλογράφες.
Σκεπῆθε. Ἐξ ἡ γραφομηχανῆς, δύο ἀριθμομηχανῆς, γρα-
φεῖα, γυουλᾶδες καὶ μετὰλλινὰ κρόλ-τόπι. Σκεπῆθε.
Ἐνα ξεχωριστὸ γραφεῖο, μὲ πολυθρόνας, καναπέδες καὶ
βαρεῖες κουρτίνες καὶ στὴν πόρτα μιά ἐπιγραφή: «Διευ-
θυντὴς Διευθυντῆς». Μέσα σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο ὁ κ. Στυλι-
ανὸς Χατζημπίρμος καὶ κοντὰ του ἐγὼ, ἰδιαίτερος γραμ-
ματεὺς. Τί εὐτυχία!

Ἐκεῖ μὲ εἶχε ὁδηγήσει ἕνας σεβαστὸς μου φίλος, ὁ κ.
Στραβοστάμπος, ποὺ πάντα μὲ ὑποστήριξε. Εἶχε μι-
λήσει γιὰ μένα στὸν κ. Χατζημπίρμο, ποὺ εἶχε ἀρα-
διάσει τὰ προσόντα μου καὶ ὁ κ. Χατζημπίρ-
μος τοῦ εἶχε πῇ:

—Γιὰ φέρτον νὰ τὸν δῶ. Χρειαζόμασιν ἕναν
ἰδιαίτερο γραμματέα, γιὰτὶ ὁ ἄλλος μοῦφυγε.

Ὁ κ. Χατζημπίρμος ἦταν ἕνας μεσάκος
τύπος, μαλλὸν πρὸς τὸ παχὺ, πολὺ αὐστηρὸς
καὶ ἀγέλαστος. Ὅτι πρέπει γιὰ ἄνθρωπο μὲ
εὐθύνες γενικῆς διευθυντικῆς, τὰ μούτια του,
μαύρα, εἶχαν μιά σκοτεινὴ ἐκφρασί. Ἀκόμα
παρατήρησα πὼς ὁ κ. γενικός διευθυντῆς εἶ-
χε κι' ἕνα νευρικό τικ, τὸ σκίσε κάθε τόσο τὸ
δεξιὸν τῆς τοῦ προσώπου του, γύρω ἀπὸ τὸ
μάτι. Ὅλα αὐτὰ προκαλοῦσαν τὸ σεβασμὸ.

Μὲ προσέλαβε ὁ κ. Στραβοστάμπος.

—Θὰ εἶσαι ἰδιαίτερος γραμματεὺς μου, εἶ-
πε. Θὰ κάθῃσαι σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι ἐν-
τός μου ἐκτελῆς τὰς ἐντολάς μου. Θάρῃς αὐ-
ριο τὸ πρῶτο στίς ὀχτὼ. Ἐν τάξει Δημητρά-
κη, εἶπε στὸν κ. Στραβοστάμπος. Ὁ προ-
στατεὺς σου ἔτακτοποίησέν. Τί ἀλλά νεά;

—Τὰ ἴδια, ἀπάντησε ὁ κ. Στραβοστάμπος.
γίλλου κι' ἔβγαλε ἕνα πακέτο τοιγάρνα.

Ἐτοιμάστηκα ν' ἀνάψω.

—Σὲ παρακαλῶ, βάλε τὸ τοιγάρνο στὴν
τσέπη, εἶπε προσεκτικὰ ὁ κ. Χατζημπίρμος.

—Σ' ἐνοχλεῖ ὁ καπνός; Μὰ ἐσύ ἐκάνεις.

—Ναι, ἀλλὰ τελευταία μου τ' ἀπαγορεύει
οἱ γίαιτοί. Κι' ἐφ' ὅσον δὲν κανιζῶ ἐγὼ,
καταλαβαίνει ὅτι μοῦ κάνει κακὸ νὰ βλέπω
ἄλλους νὰ κανιζοῦν. Ὑποφέρω.

—Σὲ καταλαβαίνω, εἶπε ὁ κ. Στραβο-
στάμπος καὶ συμφορῶθηκε.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Τὸν ἀκολούθησα. Ὁ κ.
Χατζημπίρμος μᾶς συνάδεψε ὡς τὴν πόρτα. Ὁ προστάτης μου τὸν
εὐχαρίστησε.

—Εἶναι ἡ καλύτερη θέσι, ποὺ μποροῦσε νὰ βρῇ, εἶπε σὲ μένα.

Δὲν εἶχα καμιά ἀμφιβολία. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὴν μεγάλη
αἴθουσα, εἶδα διάφορες ταμπέλες στους τοίχους: «Ἀπαγορεύεται
ἀσπράδιὰ τὸ κᾶπνισμα. Ὁ παραβάτης ἀπολύεται ἀμέσως». Οἱ ὑ-
πάλληλοι ποὺ δούλευαν στὰ γραφεῖα τους, εἶχαν ὅλοι στρουθία μού-
τρα καὶ μὴν κῦτταζαν μὲ περιέργεια. Ποῦ νάξεραν ὅτι ἀπὸ αὐριο
θὰ φημονα ὁ ἰδιαίτερος τοῦ ἀφέντη τους. Θὰ μὲ ζήλευσαν καὶ θὰ
μὲ φθονοῦσαν.

Πρῶτο στίς ὀχτὼ παρὰ πέντε, γεμάτος ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον, ἡ-
μουνα ἀπὸ γραφεῖο τῆς ἐταιρείας. Πῆγα νὰ μπῶ στὸ γραφεῖο, ἀλλὰ
ὁ κλητῆρας, ποὺ καθόταν ἀπ' ἐξῶ μ' ἐμπόδιζε.

—Ἀν δὲν ἔρῃ ὁ κ. διευθυντῆς, κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μπῇ.

—Μὰ εἰμαι ὁ ἰδιαίτερός του.

—Ἀπὸ πότε;

—Ἀπὸ σήμερα. Ὀνομάζομαι Κοσμάς Φρούτος. Ἔσεῖς;

—Ἐμένα μὲ λένε Γρηγόρη. Ὡστε ἰδιαίτερος;

—Μάλιστα! εἶπα μὲ υπερφάνεια. Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ὁ κ.
Χατζημπίρμος;

—Πρώτης τάξεως, εἶπε ὁ Γρηγόρης καὶ χαμογέλασε.

Αὐτὸ τὸ χαμόγελο πρέπει νὰ εἶχε κάποιο
ἄλλο νόημα, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβα τότε.

—Νὰ ὁ κ. διευθυντῆς!

Στ' ἐκείνη τὴν πόρτα. Ὁ κ. Χατζημπίρμος
μουρμούρισε κατὰ σὰν καλημέρα. Πέρασε πρῶ-
τος, κατόπιν ἐγὼ. Κρέμασε παλτό καὶ καπέ-
λο, κάθισε στὸ γραφεῖο του.

—Κάτσε! μοῦ εἶπε καὶ μούδισε τὸ μικρὸ
γραφεῖάκι.

Μοῦ ὑπαγόρευε κατὰ σημειώματα. Ἐπειτα
ἔπιασε τὸ τηλέφωνο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα,
ἐγὼ ἔβαλα τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ πράξηκα
μιά καραμέλλα. Εἶχα πάρῃ καραμέλλες μα-
ζὶ μου, γιὰ νὰ μὴ θυμιάται τὸ κᾶπνισμα. Για-
τί ἐγὼ ἀφομαίνα, ἕνα μικρὸν ποσὸν καπνὸς τὴν
ἡμέρα. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ διευθυντῆς μου ἀ-
παγόρευε τὸ τοιγάρνο, δὲν θὰ τοκμοῦσα βέ-
βαια νὰ διακινδυνεύω τὴν ἀπόλυσί μου, ἀ-
κόμα δὲν ἤρθε. Μὲ μὴ μαλακὴ καραμέλλα,
ἀπὸ κείνες ποὺ δὲν ἔχουν ἐκτρέψῃ τὴν ἐπιθυμία
μου γιὰ φουμριζισμό. Ὁ κ. Χατζημπίρμος
παράτησε τὸ τηλέφωνο.

—Τί μασσοῦλας; μὲ ρώτησε.

—Καραμέλλισες, κύριε διευθυντά.

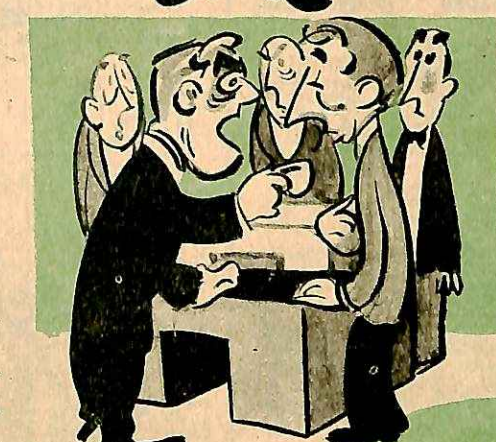
—Ἐχεῖς ἄλλες;

Μὲ πολλὴ χαρὰ γιὰτὶ μοῦ δύναντο ἡ εὐκα-
ρία νὰ προσφέρω καραμέλλα στὸ γενικό μου
διευθυντὴ καὶ νὰ τὸν γλυκάνω, τράθηξα ὁ-
λακλήρο τὸ σακκουλάκι.

—Ὅριστε!

Ἀρπάξε ὁλόκληρο τὸ σακκουλάκι, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ τὸ πέτα-
ξε μὲ ἀγανάκτησι ἐξῶ.

—Καραμέλλες ἀπαγορεύονται! φώναξε καὶ τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ἀστράψαν.

Ακολουθήσαμε και οι δύο. Ο εγκληματίας υπάλληλος έτρεπε.
—Κάνε πέρα!
Ο υπάλληλος αποτραβήχτηκε.
—Θά 'γινε λάθος, κύριε διευθυντά, δικαιολογήθηκε.
Ο κ. διευθυντής άνοιξε τα συρτάρια του. Στο τελευταίο βρήκε δυσκολία.
—Σε κλειδώνει και τουτό.
Ο ένοχος άνοιξε το τურτάρι του. Και τότε ο κ. Χατζημπίρμος τράβηξε μία σακκούλα, την άνοιξε και φρύαξε.
—Ζάχαρι! Ζάχαρι! Ζάχαρι! Μέσα στο γραφείο μου ζάχαρι!... Τρομοκρατημένος ο ένοχος στεκόταν παράμερα, χωρίς να λέει λέξη. Ο κ. διευθυντής άρπαξε τη σακκούλα, άνοιξε το παράθυρο και πέταξε τη σακκούλα έξω. Κι έπειτα γύρισε στο δράστη του εγκλήματος.
—Απολύσει! Από αυτή τη στιγμή. Νάρθη ο ταμίας. Πού είναι ο ταμίας; Ταμιά! Νά τον έσοφλήσης αμέσως. Δός του και την αποζημίωσή και να μη τον ξαναδώ στα μάτια μου.
—Έπειτα έφερε βόλτα το άγριό μένο του μετρί στους άλλους.
—Απατά να σέβεσθε τους κανονισμούς. Άλλοιώς θ' απολυθήτε!
Και, σαν να του ήρθε ξαφνικά η ιδέα, στράφηκε σε μένα:
—Εσύ... πώς είπες πως είναι το επίθετό σου;
—Φρούτος, κύριε διευθυντά.
—Φρούτος! Τολμάς να λέγεται φρούτος, όταν ξέρεις ότι οι γιατροί μου έχουν απαγορεύσει τα φρούτα, λόγω της ζάχαρης;
—Δεν το ήξερα, κύριε διευθυντά.
—Δεν ξέρεις ότι στη ζάχαρι απαγορεύονται τα φρούτα κι' επιτρέπονται μόνο τα ξυρόφιλα; Από δω και στο εξής, θ' αλλάξεις το επίθετό. Θά λέγεσαι Ξυρόφιλος!

★

Έτσι πέρασαν δυό βδομάδες. Λίγο στενόχωρα, βέβαια, αλλά τέλος πάντων, εργοδότης ήταν ο ανδρώπος, δικαίωμα του νόχ μερικές ιδιοτροπίες.
Όπου μία μέρα κυττάζει από το παραθυράκι και γίνεται άστατος. Και βάζει τις φωνές:
—Γρηγόρη! Νάρθη αμέσως η λέλα!
Και παρουσιάζεται η λέλα. Άς την προηγούμενη είχε καταμαυρά μαλλιά — ήταν και να σιμω κοιμάται, έδω που τα λέμε — και νά τη τώρα κατάξανθη.
—Με ζήτησατε, κύριε διευθυντά;
—Δεσποίνις, γιατί έβόλατε τα μαλλιά σας χωρίς άδεια;
—Τι σχέση έχουν τα μαλλιά μου με την εργασία, κύριε διευθυντά; Απάντησε με ιταμότητα η λέλα. Είπε μήπως στον κανονισμό της εταιρείας ότι απαγορεύονται και οι ξανθές;
—Μάλιστα! φώναξε ο κ. Χατζημπίρμος και βρόντηξε το χέρι του στο τραπέζι. Αυτό είναι πρόκληση.
—Σας άνεβάζουν τη ζάχαρι τα ξανθά μαλλιά;
—Δεν θά σας δώσω το λόγο! Λοιπόν, ή θά τα ξεβάψετε και θάρθετε αύριο με μαύρα, ή δεν θά ξανάρθετε ποτέ! Η τη θέσι ή το ξανθό μαλλί.
—Το ξανθό μαλλί και γειά χαρά! είπε η αναιδέστατη και βγήκε.
Ο κ. Χατζημπίρμος έσφιξε τα δόντια του για να συγκρατήσει την όργη του. Θά ήθελα πολύ να ρωτήσω για ποιά λόγο αυτή η αντιαθέα του διευθυντού μου είναι το ξανθό μαλλί, αλλά δεν είχα το θάρρος. Σε λίγο, όμως, όταν βγήκα στο διάδρομο, έβγαλα σε μία σχετική κουβέντα που είχε η λέλα με το Γρηγόρη:
—Βρέ κοπέλα μου, της έλεγε ο κλητήρας, δεν ήξερες ότι η γυναίκα του που τον άφησε, είχε ξανθά μαλλιά;
—Όχι. Αλλά και μαύρα να είχε και κόκκινα και πράσινα, θά τον άφινε. Μπορεί να κάνει καμιά χωριά μαζί του!

★

Μία βδομάδα αργότερα, πληροφορήσαμε ότι ο διευθυντής μας ήταν άρρωστος. Είχε βου-

τίζει ένα γερό κρυολόγημα. Έγινε πανηγύρι στο γραφείο. Άνάσσαμε ταυτόχρονα πάνω στ' άλλο και οι πολλά βαρύ γλυκερι δεν πρόφταναν ναρχώνται. Μείνει μπακαλαδάδες είχαμε φέρει. Όχιτάς μέρες κρεδδωταμένους ο κ. Χατζημπίρμος και παράσας χρυσή ζωή. Ύστερα μάς ήρθε, βαρύς και αμύλητος, με το λαμό του τυλιγμένο σε χοντρό κασκόλ. Πού να την άρπαξα! είπε σε μία στιγμή.
—Θά την άρπαξετε εκείνη την ημέρα που άνοιξατε το παράθυρο, του είπα.
—Μάλιστα! Αυτό είναι, παραδέχθηκε κι' έβηξε.
Και στα μάτια του έλαμψε πάλι μία ιδέα.
—Γρηγόρη! φώναξε. Άνοιξε τα παράθυρα. Όλοι! Τέντα! —Μά κάνει κρύο! τόλμησε να παρατηρήσει ένας υπάλληλος.
—Κρύο, ξεκρύο, τά παραθύρα θά μείνουν άνοιχτά! Κι' όποιος κλείσει παράθυρο, άπολύεται! Δεν κατάλαβα την έννοια της νέας διαταγής. Σε λίγο όμως μου έβήγησε:
—Δεν μπορεί, κύριε Ξυρόφιλε, να πουνταζώ εγώ και οι υπάλληλοί μου να χουζουρεύουν μέσα στη ζέση του καλοριφέρ. Το θεωρώ πρόκληση. Όλοι θά κρυολογήσουν έδω μέσα! Σε δυό μέρες έλειπαν δυό. Την άλλη μέρα τρείς. Έπειτα άλλοι έξη.
—Άλλα κρούσματα σήμερα, κύριε διευθυντά, έλεγε ο Γρηγόρης.
—Ωραία! Ωραία! Στείλ' τους γιατρού και φάρμακα. Και πές να χρεωθεί το γραφείο.

★

Έκείνο το πρωί ο κ. Χατζημπίρμος ήρθε προσημένος. Το δόντι του. Για να του κάνουν την καρδιά, την άλλη μέρα πήγα κι' έγώ στο γραφείο με το μάγουλό μου δεμένο μ' ένα μαντήλι. Είχα βάλει κι' ένα μύδαλο μέσα στο στόμα, μεταξύ ούλα και μάγουλο, για να φαίνομαι προσημένος. Εύχαριστήθηκε πολύ, με χτύπησε προστατευτικά στην πλάτη.
—Φοβερός πόνος, είπε.
—Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Πολύ ωραία. Μεθαύριο θά πάμε να τα βγάλουμε.
Μου τρέπε ταμπλάς.
—Έλπινα πως θά αποφεύγαμε τη δοκιμασία. Ξέρω πως ο άνθρωπος άμα τον πονάει το δόντι του, όρκίζεται πως θά πάει να το πετάξει, αλλά όταν του πονάει ο πόνος, μετανοώνει. Ο κ. Χατζημπίρμος όμως δεν μετανόωσε. Την Τρίτη μέρα, που ξεπρηστήκαμε κι' οι δυό, μου είπε:
—Έλα μαζί μου.
Πήγαμε σ' ένα οδοντοίατρο. Σας παρακαλώ, κύριε διευθυντά. Πρώτος όνεις...
—Όχι, πρώτα θά βγάλεις το δικό σου!
—Δεν το βγάω, κύριε διευθυντά...
Τα μάτια του κ. Χατζημπίρμου άστραψαν. Με βούτηξε με δύναμη και με ώθοσε προς την πολυθρόνα, ενώ ο γιατρός στεκόταν με τα εργαλεία στο χέρι. Απάνω στην άπελπισία μου έγλυστρησα και τόβαλα στα πόδια. Για πότε βρέθηκα στο δρόμο ούτε κατάλαβα. Από πίσω μου κι' ο Χατζημπίρμος έτρεχε να με φτάσει και φώναξε:
—Πιάστε τον! Πιάστε τον!... Άπολύσει!... Πιάστε τον!

★

Κάμποσον καιρό αργότερα συνάντησα στο δρόμο το Γρηγόρη.
—Τι γίνεται ο άφεντικός σου, Γρηγόρη;
—Δεν τάμαθες; Τον κλείσανε.
—Πού;
—Πού ήθελες να τον κλείσουνε με τα μυαλά που είχε; Του είπαν μία μέρα οι γιατροί πως έπρεπε να κάνει εγχείρησι στο σηκώτι. Σώνει και καλά να κάνει και δυό το προσωπικό μαζί του! Έ, από κεί τον καταλάσανε και τον βέσανε!
Έκανα το σταυρό μου. Πηγά την είχα γλυτώσει. Το μόνο που μου έμεινε από την υπηρεσία μου εκεί, είχε που συνήθισα το σκέτε καφέ.

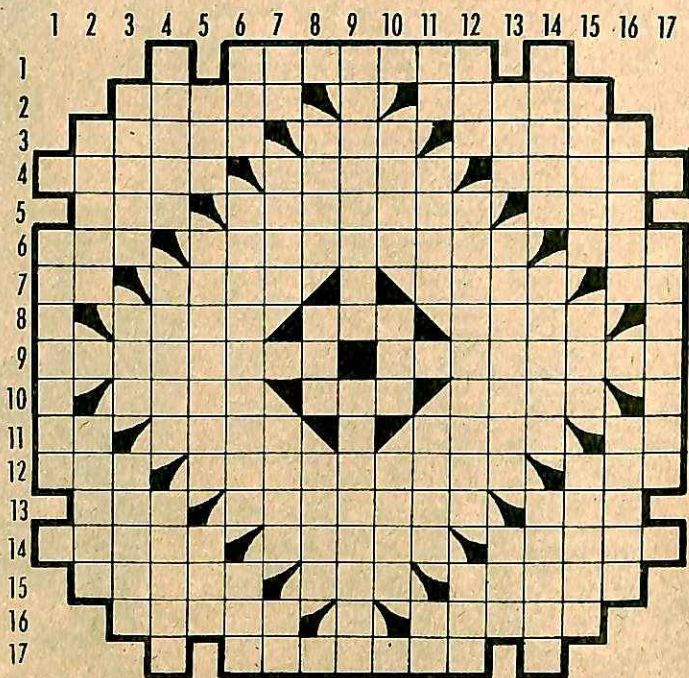
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 481

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- Μιλήσιος φιλόσοφος του βου π. Χ. αιώνας. — Άπ' εκεί πηγάνει κανείς εύκολα στη Σαλαμίνα.
- Χώρος ακατάλληλος για άπειρους κολυμβητάς. — Κυβερνήτης χώρας της Ν. Αμερικής. — Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος.
- Τόν άγάπησε η Άφροδίτη.

- Μαύρος — Έχομε όλοι από ένα.
- Μοναχική πολιτεία. — Έλληνοαίγιοντιος παραγωγός του κινηματογράφου. — ...όρανς Γάλλος συγγραφέας.
 - Άνεστραμμένη νύχτα. — Καταστρέφει τις έλιές. — Η ρως του Κορνείν. — Αρχή συμπεράσματος.
 - Εορτάζει στις 4 Φεβρουαρίου. — ... Λίντα: σ'άρ του

- Άγίνωτος. — Ζιζάνιον του σίτου.
- Κάποιος. — Φώτιζε τους αρχαίους. — Άπόχρωσις του μπλε.
 - Χρυσάφι για τους Γάλλους. — Ευχαριστεί εκείνον που το δέχεται. — Μία από τις 4 επαρχίες της Παλαιστίνης επί Ρωμαϊκρατίας.
 - Χώρα της Β. Αφρικής. — Ταράχι.
 - Μία από τις διαστάσεις. — Ερωτηματική άντωνυμία. — Χτύπος ρολογιού. — Άρθρο.
 - Πέρας. — Θαυμαστοίποιοι. — Σύνδεσμος (άρχ.).
 - Νοστιμίζει. — Προμηθευτής. — Πολύ μορφωμένα.
 - Προσωπική άντωνυμία (α' προσ.). — Το έπαγγελμα του Μπάριμα Γιάννη. — Γεωμετρικό σχήμα.
 - Πρόθεσις (άρχ.). — Μπάριμας των Άμερικάνων. — Ομοιωματικό μόριο. — Νησι του Αιγαίου.
 - Άφορμές. — Ζεστός άνεμος γνωστός στους Ισπανούς.
 - Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Σ' αυτόν όφειλεται ο άνδριάς του Κολοκοτρώνη. — Νότα της μουσικής.
 - Πρόθεσις. — Ευοίωνα. — Άρθρον. — Άνθρωπος σε ζένη γλώσσα.
 - Γνωστή σε μουσικούς και διπλωμάτες. — Υπόνομος. — Προσφέρει ευχάριστο θέαμα.
 - Γειτονικά. — Άδύνατα. — Χρησιμοποείται κάθε φορά που γίνονται έκλογές.
 - Άλλαντικό. — Όνομα δυο αυτοκρατόρων του Βυζαντίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

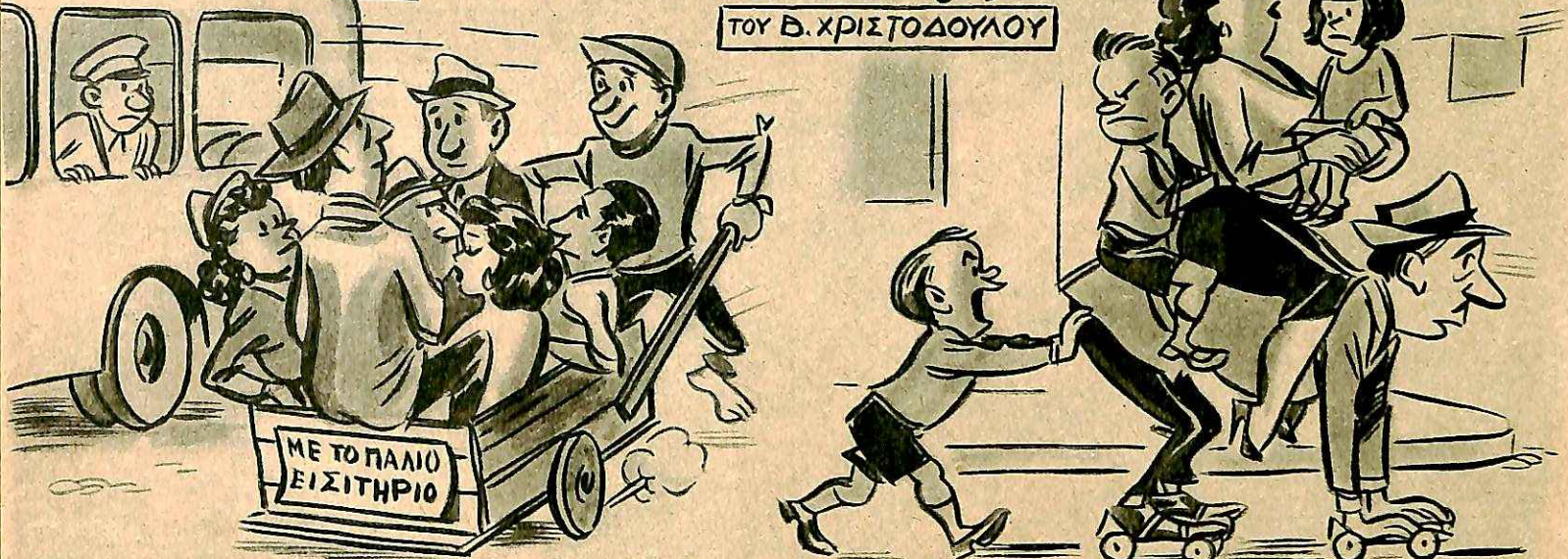
- Τόποι, στους όποιους δύσκολα φτάνει ένας άνθρωπος. — Ιστορικός κατακτητής.
- Το αντίθετον του ζενιό.

- έλληνικού κινηματογράφου. — Ταϊριάζουν μόνο σε βασιλείς.
- Ποταμός της Μ. Ασίας. — Παϊδιά του δρόμου.
 - Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν. — Νευρικός κλονισμός. — Τίτλος ευγενείας. — Δεν προσφέρουν τίποτα στην όφρησι.
 - Ειδήσεις. — Πολιτικός αλλά και όπληρχηγός της Έπαναστάσεως. — Το ώραιότερο κομμάτι της ζωής μας.
 - Περίφημος. — Άλεξανδρινός μαθηματικός. — Άνδρικό όνομα. — Έπαναλαμβάνόμενος δηλώνει βασιύνη.
 - Νεκρός. — Βραδυκίνητος. — Πρόθεσις.
 - Τέως ύπουργός (έπών.). — Περίφημος Άγγλος θαλασσοπόρος. — Η γυναίκα του έγινε στήλη άλατος. — Προτρέπει.
 - Θόρυβος. — Κάτι που στερούνται οι άδύνατοι.
 - Γαλλικών σύμφωνων. — Λιάνι της Β. Γαλλίας. — Συμμετρικά.
 - Θεά της μυθολογίας μας. — ... Χάντσον: άστέρι του κινηματογράφου. — Συγκέντρωσις πολλών πραγμάτων, χωρίς τάξιν. — Μάρκα αυτοκινήτων.
 - Άνόμοιες στο μέγεθος. — Τέκνον. — Τίποτε δεν είναι γλυκύτερο άπ' αυτό.
 - Ζάν... Άθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου. — Μέρος στο όποιο κανείς δεν παίρνει μόνος του. — Επώνυμον Έλληνίδος ντιζέζ.
 - Έλλην φιλόσοφος του βου π. Χ. αιώνας. — Η μητέρα του Περούς (γεν.).

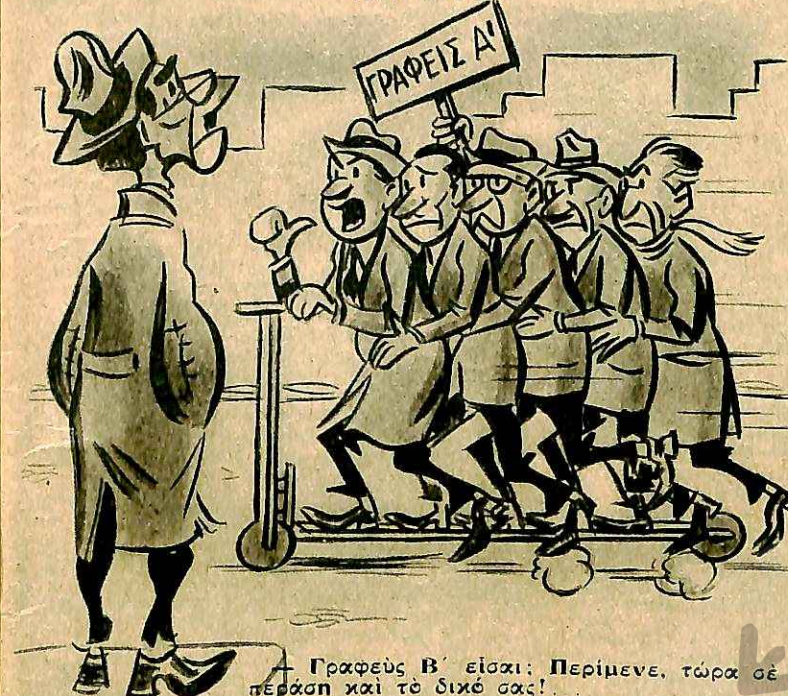
ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Η λύσις του 480
στή σελ. 82

Τά είδιτήρια άυρίβηναν

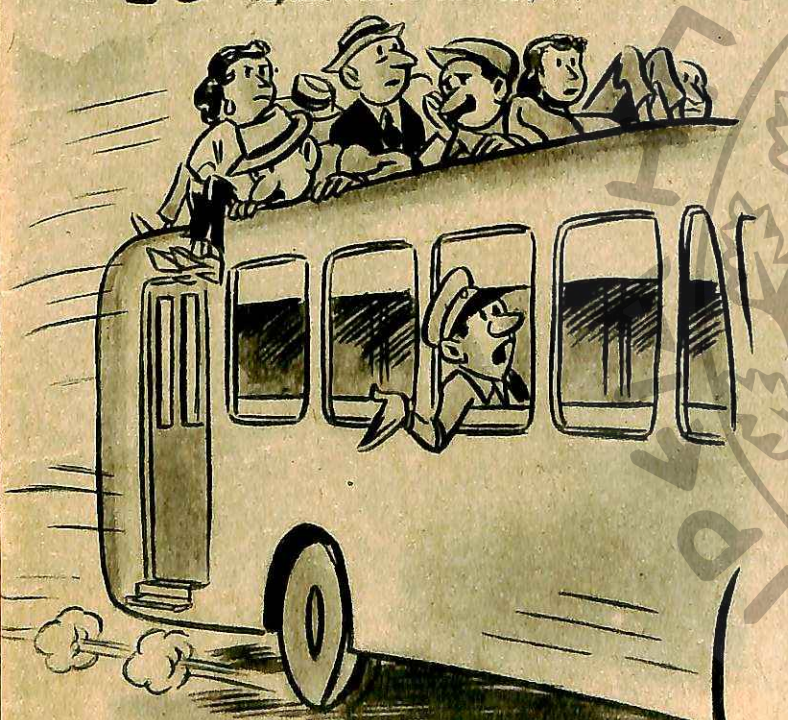
ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

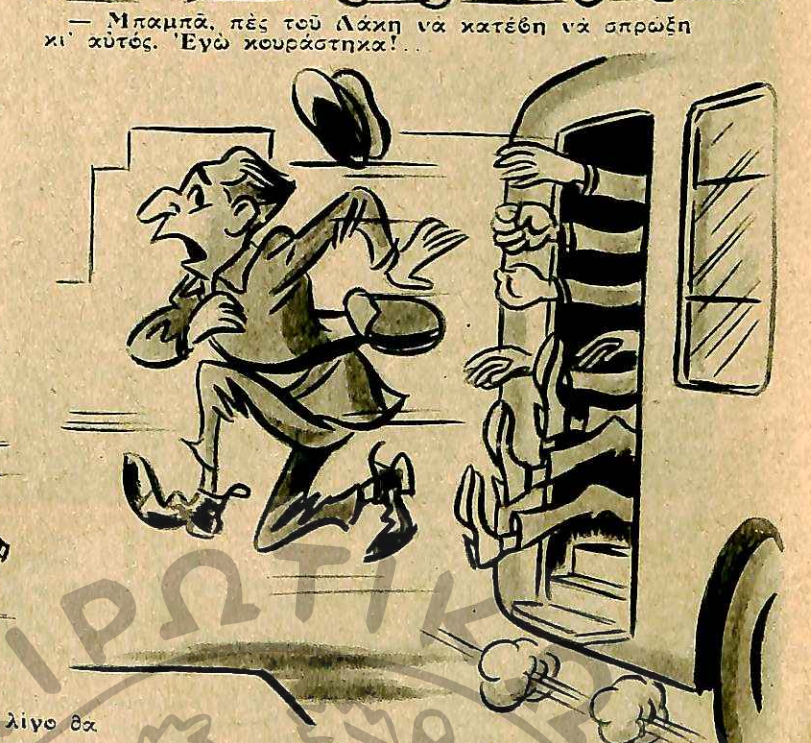
Αντίπραξις!

Γραφεύς Β' είσαι; Περίμενε, τώρα σε λίγο θα περάση και το δικό σας!

Ο εισπράχτορας: Κεσάτια, τώρα που άνεβήκανε τά είσιτήρια. Άναστάση... Άδειοι πάμε, άδειοι γυρίζουμε!

Ριζικά μέτρα!

—Ύστερα, ρε Νότη, μου λές πως δεν είναι καλό πράγμα ο γάμος. Του κόσμου τά ναύλα θάθελε κάθε βράδυ να πάη στο σπίτι του!

Η Σιντ Τσάρρις, η μεγάλη κορεύτρια του Χόλλυγουντ, μεταχειρίζεται για το μανικιγιέρ της ένα σκληρό νύχι, που μοιάζει σαν τις θήκες του κραγιόν και πού, με την πίεση των δακτύλων, βρέχει με μόνον το πινελλάκι, που έχει στην άκρη του.

σθέσιο ή μουρουνόλαδο και να ρουτανε τα νύχια τους σε ζεστό λάδι για να τ' απορροφούν κι έτσι να γίνονται λιγώτερο ευθραυστά.

Το ζεστό λάδι ωφελεί και στις περιπτώσεις που τα νύχια έγιναν ευθραυστά από τη συχνή χρήση του ασετόν για την αφαίρεση του βερνικιού. Πραγματικά, το ασετόν διαλύει κι αφαιρεί, όχι μόνο το χρωματιστό βερνίκι, αλλά και τη φυσική κι απαραίτητη λιπαρότητα του νυχιού, που πρέπει τότε ν' αναπληρωθώ με κάποιον τρόπο.

Διάφορα βερνίκια των νυχιών περιέχουν ουσίες, που ερεθίζουν το γύρω ευαίσθητο δέρμα των δακτύλων και προκαλούν δερματίτιδες.

Απ' την ίδια αιτία μπορεί να ερεθισθεί και το πρόσωπο, στα σημεία που έρχεται σ' επαφή με τα νύχια.

Άλλοτε πάλι συμβαίνει το αντίθετο: Μερικές δηλαδή ασθένειες του δέρματος προσβάλλουν και τα νύχια. Π.χ. η ψωρίασις, μία χρόνια δερματική πάθηση, χρόνια δολοκλήρα πριν προσβάλει το δέρμα του σώματος, δημιουργεί μικρές λακκούβες στα νύχια — σαν αυτές που έχουν οι δακτυλήθρες. Όταν προχωρήσει η ψωρίασις, τα νύχια χοντραίνουν, αυλακώνονται και σχηματίζουν λείπια κάτω απ' το ελεύθερο άκρο τους.

Ένα πολύ όξυ έκζεμα των χεριών μπορεί να προσβάλει και τα νύχια, που παίρνουν τότε την ίδια όψη όπως στην ψωρίασις.

Αλλά και μία μορφή φαλάκρας, η λεγόμενη «αλωπεκία», κάνει κάποτε να εμφανισθούν μικρές και χαρακτηριστικές λακκούβες στα νύχια.

Το λεπτό δέρμα, γύρω στο νύχι, μολύνεται εύκολα από σταφυλοκόκκους, ιδίως σ' εκείνους που τραβάνε απρόσεκτα τις παρυγιές, αντί να τις κόβουν καλά μ' αποστειρωμένο ψαλίδι και ν' απολυμαίνουν ύστερα το μέρος εκείνο με ιώδιο. Επίσης παθαίνουν συχνά αυτή τη μόλυνση όσοι

Η υγεία καθαροφτίζεται

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ

παρατήρησι πριν από 20 αιώνες, και την επιβεβαίωσε η νεώτερη Ιατρική. Ο λεγόμενος «Ιπποκράτειος όνυς», που έχει σχήμα κυρτό προς τα κάτω στην άκρη του δακτύλου, μπορεί να είναι σύμπτωμα πνευμονικής ή καρδιακής ασθένειας.

Όταν πάλι το νύχι έχει ένα σχήμα σαν κουτάλι, το άτομο υποφέρει ίσως από μία μορφή αναιμίας, συχνή στις μεσοκοπές γυναίκες. Η αναιμία αυτή συνδυάζεται με έλλειψη βιταμινών Β, μπορεί δε να συνοδεύεται κι από άλλα συμπτώματα — όπως πόνους στη γλώσσα και δυσκολία στην κατάποση.

Ιδιαίτερα σημασία έχει η παρουσία ραβδώσεων κατά πλάτος των νυχιών. Είναι αποτέλεσμα ανώμαλης αύξησης των νυχιών, που μπορεί να οφείλεται σ' αδυναμία ή σε σοβαρή ασθένεια. Δεδομένου δε ότι τα νύχια κάνουν έξη μήνες να μεγαλώνουν, μπορεί κανείς να υπολογίσει μ' αυτό τον τρόπο περίπου τη χρονολογία της ασθένειας.

Ραβδώσεις κατά μήκος των νυχιών παρουσιάζονται συχνά στα πολύ νευρικά άτομα.

Συνήθως, γυναίκες υγιείς παραπονούνται πως σπάζουν εύκολα τα νύχια τους — πράγμα πολύ ενοχλητικό, γιατί σκαλώνουν συνεχώς οι άκρες τους στα ρούχα. Το πρωτότερο σ' αυτή την περίπτωση είναι να κάνουν υπομονή, γιατί πρόκειται για μία κατάσταση που διαρκεί ένα — δυο χρόνια κι ύστερα εξαφανίζεται μόνη της. Μπορούν ωστόσο υποβοηθητικά να παίρνουν α-

πληγώνουν το δέρμα του γύρου των νυχιών, καθώς σπρώχνουν απρόσεκτα προς τα πίσω τα πετσάκια της βάσεώς τους μ' ένα ξυλάκι.

Άλλη μόλυνσις, συχνή στις γυναίκες που κόβουν με μαχαίρι τα πετσάκια, προκαλείται από ένα είδος μικροοργανισμού που λέγεται «μονιλία». Συναντάται ιδίως σ' όσες πλένουν συχνά πιάτα, γιατί την διευκολύνει το βούτηγμα των χεριών στο ακάθαρτο αυτό νερό. Ο καλλίτερος τρόπος προφυλάξεως είναι να φοράς κανείς καουτσουκένια γάντια με βαμβακερή φόδρα, όταν πλένεις τα πιάτα ή όταν τρίβεις τα πατώματα.

Αν μία ασθένεια έχει κάμει το νύχι να χαλαρωθώ απ' τη ρίζα του, ο γιατρός μπορεί ν' αφαιρέσει με ψαλίδι το κάτω μέρος του, που ενεργεί σαν ξένο σώμα κι έμποδίζει τη θεραπεία. Έτσι, γιαιτρεύεται γρήγορα η μόλυνσις και φυτρώνει καινούργιο νύχι, που, μεγαλώνοντας, σπρώχνει σιγά σιγά και διώχνει το επάνω μέρος του παλιού νυχιού.

Όταν η ρίζα του κακοπάθει από χτύπημα, το νύχι μπορεί να πέσει. Συνήθως όμως ξαναφυτρώνει, και μετά 6 μήνες έχει γίνει όπως ήταν πριν.

Απαγορεύεται

Εσχάτως παραγίνανε οι αλλαγές του φύλου, που προκαλούνε σχόλια και τόσες φασαρίες, διότι μετά ξέσεως και αφαντάστου ζήλου επείγονται οι Μάριοι να γίνουνε Μαρίες!

Τι πράγματα μυστήρια ή φύσις μιάς σκαρώνει! Κι' έτσι μπορεί κανείς να δει τον Σταύρο, ζώρικο παιδί και... κλασσικό μαντράχαλο, να χιλιοκαμαρώνει και να σκορπά χαμόγελα προς τα σημεία ούλα διότι τα κατάφερε και... γίνηκε Σταυρούλα!

Το πράγμα είνε βέβαια διασκεδαστικό και κωμικό λιγάκι, διότι βλέπεις, φέρ' ειπείν, μία νόστιμη Κοκώ που ήταν άντρας κάποτε με μία όκλα μουντάκι!

Με τούτη την... εφεύρεσι λοιπόν τη θαυμασία ο Τάσος ο λεβένταρος θα γίνετα Τασία! Ο Νίκος συντομώτατα θα γίνη Νικολέττα και κομψοτάτη μάλιστα θα έχη σιλουέττα! Ο Βάσος ο κρεμανταλάς θα γίνετα Βασούλα μ' ένα... καρρό προκλητικό, μα και λεπτή μεσούλα! Ο Στέλιος πιθανώτατα σε λίγο θάνε Στέλλα για μόδες πιά θα συζητή κι' απ' τους γονείς τον θ' απαιτη μοντέλλα, κάλτσες νάυλον και βέλα και καπέλλα!

Πολλά θα δούμε θαύματα, το λέω νέτα... σκέτα! Θα δής το Γιάννη εξαφνα να γίνετα... Ζανέττα! Τον Κίτσο μας τον νταγλαρά θα δής να γίνη Κίτσα και τον Άγκιστ Καραμπειτιάν θα δούμε... Σουρπουτίτσα!

Όσο και αν αγαπηκτούν και όσο κι' αν αισθάνονται θυμούς πολύ μεγάλους, τα θηλυκά μας αποικτούν καινούργιες κι' επικίνδυνες, στ' αλήθεια, αντιπάλους! Και—ώ! τί φάρσα τραγική!— μπορεί στο μέλλον ή Κική να χάσει το «άμωρε» της με σπαραγμό και λύπη, άγνο άμωρε και βαθύ πόνό ίσως θα ξετρελλαθώ με... κάποιο πρώην Πίπη!

Πληθαίνουν οι γυναίκες μας! Λαχτάρες μας μενάλες, Δεν φτάνουν όσες είχαμε, προστίθενται και άλλες, αληθινά πρωτότυπες, περιέργες γυναίκες, ήγουν πρώην Άλέξανδροι που έγιναν Άλέκας!

Το φύλο οι μαντράχαλοι τ' αλλάζουν μάνι - μάνι και θα πνιγούνε, μάτια μου, απ' το γυναικομάνι! Τα κρούσματα πληθαίνουνε σε κάθε μία χώρα και σ' όλες τις πρωτεύουσες — Παρίσι και Λονδίνο — κι' αυτό σοβάμαι, φίλοι μου, πως ξετρεσεν ή ώρα κι' εγώ από συνερογάτης σας... συνερογατού να γίνω!...

Εισιογραφίσις
Jm. Tardieu
i συνερογάτης T.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

Η δημοφιλής βρήκε επί τέλους τη συζυγική ευτυχία!

Συνουδούμενη από τον άντρα της, τον γνωστό Άγγλο στάρ Μάικλ Γουάιλντινγκ, και τον γιο της Μάικλ-Χάουαρντ, 14 μηνών, ξαναγύρισε προ ολίγου στο Χόλλυγουντ, ύστερα από απουσία δυο ετών, η γνωστή και συμπαθής στάρ 'Ελιζαμπετ Ταίηλορ, μία απ' τις πέντε πιο «εμπορικές» στάρ του αμερικανικού κινηματογράφου. Έκτος από τη θερμή υποδοχή που ώργάνωσαν προς τιμή της στο αεροδρόμιο του Λος Άντζελες με λουλούδια, μουσικές και τιμητική συνοδεία από μοτσουκλετιστές, της είχαν επιφυλάξει και μία ευχάριστη έκπληξη: Το πολυτελές καμαρίνι, που άνηκε άλλοτε στη Γκρέτα Γκάρμπο και που από το 1943 έμενε κλειστό, είχε ανακαινισθεί τώρα και άνηκε στη Λίζ, γεγονός που όπως ήταν φυσικό προκάλεσε τη ζηλεια των άλλων μεγάλων στάρ των ίδιων οτούντιν, όπως της Λάνα Τάρνερ, της Έστερ Ουίλλιαμς, της Γκρήρ Γκάρσον και άλλων.

Λίγες ώρες μετά την άφιξή της, η Λίζ δεχόταν στη κομψή βίλλα της στο Μπέθλεμ Χίλλς πολλούς δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερ, οι οποίοι άρχισαν να την «βομβαρδίζουν» με τις ερωτήσεις τους: «Πώς αποφασίσατε, μίς Ταίηλορ, να ξαναγυρίσετε στο Χόλλυγουντ;»

«Ποτέ δεν είχα φύγει με την πρόθεση να μη ξαναγυρίσω. Όπως θα σας είναι ίσως γνωστόν, έφυγα απ' εδώ στις αρχές του 1952, ύστερα από την τραγική αποτυχία του πρώτου γάμου μου και το σχετικό διαζύγιο, που μόλις είχε εκδοθεί. Ήμουν τρομερά αναστατωμένη, σκεδόν άρρωστη. Ζήτησα αμέσως αλλαγή περιβάλλοντος και την βρήκα στην πατρίδα μου την Αγγλία. Έκει, όμως, μαζί με την αλλαγή βρήκα και τον ήδη συζύγό μου Μάικλ να με περιμένει, για να παντρευτούμε αμέσως. Τον γνώριζα από καιρό, πριν ακόμη παντρευτώ τον Νικ Χίλτον. Από τότε ήταν ελεύθερος, μετά το διαζύγιο του από την Καϊν Γιάγκ. Μου άρεσε ως άνδρας και ως χαρακτήρας. Διατηρούσα τη πιο καλή φιλία γι' αυτόν και όταν έφτασα στο Λονδίνο και συναντηθήκαμε, έθετο και οι δύο, νιώσαμε μία ακατανίκητη έλξη ο ένας προς τον άλλο. Ο γάμος μας έγινε στο Λονδίνο στις 21 Φεβρουαρίου του 1952 και αμέσως μετά φύγαμε για το ταξίδι του μελιτού στο Σκωτία. Στο διάστημα αυτό αρρώστησα σοβαρά, γεγονός που με κράτησε μακριά από την οθόνη περισσότερο από 5 μήνες. Έπειτα ήρθε η περίοδος της εγκυμοσύνης μου, που με κράτησε άλλους πέντε μήνες μακριά από το στούντιο. Όταν έβγαλα καλά πιά, έφερα στον κόσμο τον μικρό μου Μάικλ, που μάς γέμισε χαρά και ευτυχία. Πέρασι τον Σεπτέμβριο ξανάρχισα την καριέρα μου στα στούντιο, πρωταγωνιστώντας μαζί με τον Βιτόριο Γκάσμαν στο αισθηματικό δράμα «Ραψωδία». Που γυρίσαμε εζ ολοκλήρου στην Έλβετία και στις Βαυαρικές Άλπεις.

» Όταν ξαναγυρίσαμε και οι τρεις στο Λονδίνο, βρήκα να με περιμένει ένας καινούργιος ρόλος στο ιστορικό δραματικό φιλμ «Ο ωραίος Μπρούμμελ», με σύντροφο αυτή τη φορά τον συμπατριώτη μου Στιούαρτ Γκρέιντζερ. Τελειώνοντας και τον ρόλο αυτόν πήρα τον άνδρα μου και το παιδί μου και ήρθαμε εδώ. Αυτή είναι όλη η ιστορία της διετούς απουσίας μου από το Χόλλυγουντ.

—Είσατε ευχαριστημένη από τον δεύτερο γάμο σας; Ο Μάικλ είναι ο άνδρας που είχατε ονειρευτεί;

—Είμαι απόλυτα ευτυχισμένη! Ο Μάικλ είναι εξαιρετικός άνθρωπος και αειανήπιτος συζυγός. Με λατρεύει, κυριολεκτικά και του το ανταποδίδω με την αγάπη και την φροντίδα μου. Ύστερα από την αποτυχία του πρώτου γάμου μου, ποτέ δεν περίμενα ότι θα μπορούσα να ευτυχίσω τόσο με το δεύτερο. Είμαι έντελως σίγουρη ότι μαζί με τον Μάικλ θα έχουμε την ευτυχία να δούμε να μεγαλώνουν τουλάχιστον δυο παιδιά ακόμη!

» Οανερά τώρα ευτυχισμένη η Λίζ, με το χαμόγελο στα χείλη, μιάς άρρεσε για λίγο για να πάει να μιάς φέρη τον γιο της. Είναι ένα χαριτωμένο και στρουμπουλό

Η 'Ελιζαμπετ Ταίηλορ με το γιο της Μάικλ.

αγοράκι που μοιάζει περισσότερο στη Λίζ και λιγώτερο στον Μάικλ.

—Τον βλέπετε, είναι ο γυιός μου! Είπε η Λίζ ολόχαρη. Τώρα που προς το παρόν δεν έχουμε καινούργιες υποχρεώσεις στα στούντιο, θα μιάς δοθώ η ευκαιρία να γιορτάσουμε δυο επετείους μαζί σε μία μεγάλη γιορτή που θα δοθώ εδώ. Πρώτα πρώτα θα γιορτάσουμε τη δεύτερη επέτειο του γάμου μας κι' έπειτα τα πρώτα γενέθλια του παιδιού μας. Δηλαδή την 21 Φεβρουαρίου και την 6 'Ιανουαρίου 1953. Είναι δυο πραγματικά αλησμόνητες ημερομηνίες για μιάς τους τρεις. Στην πρώτη βρήκα την ευτυχία κοντά στον Μάικλ και στη δεύτερη την συμπλήρωσα με την γέννηση του άλλου, του μικρού Μάικλ...

Πράγματι, από το μικρό χρονικό διάστημα που μεναιμα κοντά στο ζεύγος Ταίηλορ-Γουάιλντινγκ διαπιστώσαμε ότι εκείνο που βασίλευε μέσα στο σπίτι αυτό είναι η αγάπη, η αμοιβαία κατανόηση και ο αλληλοσεβασμός. Με λίγα λόγια η ευτυχία. Άν και έχουν περάσει δυο χρόνια από τον γάμο τους, η Λίζ και ο Μάικλ κυττάζονται μέσα στα μάτια με πραγματική λατρεία. Έκείνος δεν την φωνάζει με τ' όνομά της αλλά «μικρή μου Λίζ». Έκείνη δε έχει ξεχάσει πως τον λένε Μάικλ, γιατί έτσι λένε και τον γιο της, και τον φωνάζει «γλυκύ μου».

» Αφού βγάλαμε πολλές φωτογραφίες του ζεύγους με το μικρό Μάικλ, η Λίζ πήρε το παιδί της για να το δώσει στην γκουβερνάντα του και να μιάς φέρη αναψυκτικά. Άλλα μαζί μ' αυτά έφερε κι' ένα μικρό τετράγωνο καυτό από έβανο. Μας το έδειξε και μιάς είπε:

—Μαντέψτε, κύριοι, τι μπορεί να έχω μέσα το κουτί αυτό!

Κυτταχθήκαμε μεταξύ μας και συμφωνήσαμε με το μάτι:

Το ευτυχισμένο ζεύγος 'Ελιζαμπετ Ταίηλορ-Μάικλ Γουάιλντινγκ

ΜΑΪΚΛ ΓΟΥΑΪΛΝΤΙΓΚ

—Ασφαλώς έχει μπιζού μεγάλης αξίας, δώρα βέβαια του συζύγου σας! —Κάτι καλύτερο απ' αυτά, είπε γελώντας η Λίζ, κάτι πιο πολύτιμο! Έχει α πλούστατα την πρώτη... τούφα των μαλλιών του γιου μου, που έκοψα και φυλάξα μόνη μου όταν είμαστε ακόμη στο Λονδίνο!

» Και λέγοντας αυτά πήρε το πολύτιμο κουτί και το άνοιξε εμπρός στα μάτια μας. Πράγματι, στο εσωτερικό του κουτιού, ντυμένο με παχύ ροζ βελούδο, βρισκόταν μία νικηφόρα τούφα από ξανθά μεταξωτά μαλλιά!

Με θρησκευτική ευλάβεια η Λίζ τα πήρε από μία άκρη τους και τα σήκωσε ψηλά για να τα ιδούμε καλά.

—Αυτά τα μαλλιά θα τα διατηρήσω μέχρι να πεθάνω, έξηγνησε η Λίζ. Μά ξεχάσα να σας διηγηθώ κι' ένα χαριτωμένο περιστατικό για τα μαλλιά αυτά. Μόλις το έκοψα από το κεφάλι του παιδιού μου, τα πήρα μαζί μου στα στούντιο στα οποία γυρίζα τότε σκηνές από το φιλμ «Ο ωραίος Μπρούμμελ» για να τα δείξω στους συναδέλφους μου. Ο πρώτος που συνήπασα, ήταν ο Στιούαρτ Γκρέιντζερ, στον οποίο τα έδειξα άμεσως.

—Τι είναι αυτό; Καμμία... χελιδονοφυλά; ρώτησε αυτός χαμογελώντας.

—Όχι! Τού άπαντρησα. Άλλα πως να ξέρω; ρώτησε αυτός πάλι, αφού δεν έγινε ακόμη πατέρας;...

» Όπως όλοι οι γονείς που λατρεύουν τα παιδιά τους, έτσι και το ζεύγος Ταίηλορ-Γουάιλντινγκ δείχνει μία όπως ιδιαίτερη αγάπη στο πρώτο του παιδί. Από την ηδυμυία που έπαιζε να διαφύση την ειδωλή, δηλώνοντας πως ποτέ της δεν σκέφτηκε να τερματίσει τη ζωή της. «Όπως κάθε βράδυ, είπε, έτσι και την περασμένη Πέμπτη πήρα, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού μου, δυο χάπια γκαρντανόλη για να μπορέσω να κοιμηθώ. Έπειδή όμως τα δυο αυτά χάπια δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, πήρα άλλα δυο και ασφαλώς αυτή είναι η άφορμη της αδιαθεσίας μου».

» Ο γιατρός της Κορίν δήλωσε πως η πελάτισσά του από την έποχή του διαζυγίου της υπέφερε από νευρική κατάρτιση. Η Κορίν Καλθέ χάρισε πρό είκοσαήμερο τον Τζων Μπρόμφιλντ, γιο του γνωστού συγγραφέως, με την δικαιολογία ότι δεν ήθελε να της χάριση ένα παιδί, που τόσο αυτή έπιθυμούσε.

» Η περίφημη Άγγλιδα χορεύτρια και στάρ Μόρις Σίρρερ μασθίνει... τσάρεστον. Τη χορό αυτόν θα τον χορεύει στο νέο της φιλμ «Ο άνδρας που προτιμούσε τις κοκκινόμαλλοις», στο οποίο παίζει τέσσερις ρόλους συγχρόνως.

» Η Έστερ Ουίλλιαμς έπιασε πρό ήμερών το γιο της σκαρφαλωμένο πάνω σε μία μηλιά του κήπου της. Τού υπενθύμισε πως του είχε απαγορεύσει να σκαρφαλώνει στα δέντρα και τότε ο μικρός της απάντησε με έτοιμότητα: —Ξερεis, μαμά, είχε πέσει ένα μήλο και προσπαθούσα να το ξαναβάλω στη θέση του!...

» Η άλλοτε περίφημη χορεύτρια «Μπέλ» Ότερο, συναντήθηκε την περασμένη βδομάδα στις Κάννες με την γνωστή Μεξικάνη στάρ Μάρια Φελίξ, η οποία θα υποδυθή την διάσημη 'Ισπανίδα χορεύτρια σ' ένα φιλμ εμπνευσμένο από την ζωή της.

—Δεν πίστευα πως θα βρισκόταν γυναίκα τόσο όμορφη ώστε να με ξαναγωντανέψη όπως ήμουν στα 30 μου χρόνια, είπε η Μπέλ Ότερο. Όταν όμως είδα την Μαρία Φελίξ άλλαξα γνώμη.

» Όταν ζήτησαν να μάθουν την ηλικία της, η Μπέλ Ότερο απάντησε:

—Δεν λέω πιά τα χρόνια μου από τον καιρό που πέρασα τα 80. Πριν από 50 χρόνια, η Μπέλ Ότερο, που έθεωρετο η ωραιότερη γυναίκα της εποχής εκείνης, ήταν φίλη του 'Αμερικανού πολυεκατομμυριούχου Βάντερμπιλντ. Γευμάτιζαν μαζί κάθε βράδυ και το γεύμα τους άρχιζε πάντοτε με τρεβίδια, μέσα στα οποία ο Κρόιστερς θαυμάστης της έβασε κι' απ'ε

Η Κορίν Καλθέ

Τα νεώτερα των άσιερων

Σύντομες ειδησούλες

» Το αστυνομικό δελτίο του Χόλλυγουντ ανήγγειλε την περασμένη εβδομάδα πως η γνωστή ηθοποιός Κορίν Καλθέ απασπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει παίρνοντας ένα δόσοληρη σάληντρινό (σύζυγος της). 2) Μάρλον Μπράντο, 3) Ρόμπερτ Μίτσαμ, 4) ο κομικός Τζέρου Λισούις, 5) ο συγγραφέας 'Αρθουρ Μίλλερ και 7) ο 'Ινδός πρωθυπουργός Παντίτ Νεχρού.

» Ο Γκρέγκορι Πέκ που βρίσκεται πάλι στη Γαλλία γλύτωσε πρό ήμερών ως εκ θαύματος από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Το αυτοκίνητο που οδηγούσε ο ίδιος καταστράφηκε τελείως και υποχρεώθηκε να συνεχίση το ταξίδι του με άλλο.

» Κατά το γύρισμα του φιλμ «Έξερς της Ανατολής» ο Γερμανός ηθοποιός Κούρτ Τζέγκενς κακομεταχειρίστηκε τόσο την παρτενέρ του Εύα Μπαρτοκ, ώστε αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο. Ευτυχώς, οι ακτινογραφίες δείχνουν πως δεν έχει σπάσει κανένα κόκαλο.

» Ο γνωστός κομικός του αμερικανικού γινηματογράφου Μίσα 'Αουερ γυρίζει τώρα στη Γαλλία μία κωμωδία του Κάρολ Ρίμ: «Σκάλα της υπηρεσίας». Σ' ένα δημοσιογράφο που τον ρώτησε αν βρισκόταν γαλλικά στούντιο λιγώτερο όμορφο από τα αμερικανικά, ο Μίσα 'Αουερ έδωσε την ακόλουθη απάντηση: «Απ' έξω ίσως, στο εσωτερικό όμως δεν διαφέρουν καθόλου. Μοιάζουν όλα με σούλα τρελών!».

» Ο Κλάρκ Γκέμπλ δεν ένοιε να καταθέσει τα όπλα. Βλέπει τώρα τη ζωή πού ροδίζει από ποτέ άλλοτε και βγαίνει τακτικά συντρεφεύμενος, από δυο ορεκτικώτερες ξανθοούλες 18 και 19 χρόνων.

» Ο γάμος της 'Ολβία ντε Χάβιλλαντ με τον Γαλλό δημοσιογράφο Πιέρ Γκαλάντ θα τελεσθή τον προσεχή 'Ιούνιο. Η 'Ολβία δήλωσε ότι θα ζήσει μετά το γάμο της να γίνει Γαλλίδα ομήκοος.

» Ο Βίκ Ντάμον και η Άννα-Μαρία Πιεράντζελι χώρισαν ύστερα από ένα φλογερο εϊδύλλιο μερικόν έβδομάδων. Τώρα ο Βίκ βρήκε λίγη παρηγοριά κοντά στη διδυμή αδελφή της Πιεράντζελι, Μαρίζα Πάθαν.

» Η νέα ανακάλυψη του Φερνάντο Λάμας ονομάζεται Μάριον Κάσλ. Κατά συμπαισιν είναι κι' αυτή κοκκινόμαλλος, όπως η Άρλεν Ντάλ.

» Η Γαλλίδα τραγουδίστρια Σουζέτ Σολιντόρ, έπαιξε φθηνά την περασμένη βδομάδα ένα ψυχίατρο.

—Γιατρέ μου, τού είπε, ονειρεύτηκα πως είχα βγθ στο δρόμο, φορώντας μονάχα το καπέλλο μου!...

—Και δεν νιώσατε καμμία στενοχώρια;

—Στενοχώρια;... Και μεγάλη μάλιστα! Να φαντασθώ ότι ήταν το ίδιο καπέλλο που φορούσα και πέρσι!...

» Οι Νεοορκεζοί δοκίμασαν πρό ήμερών μία μεγάλη έκπληξη βλέποντας μαζί δυο άλλους συζυγούς, που είχαν χρόνια να συναντηθούν και να μιλήσουν. Πρόκειται για την Τζόαν Κρόουφορντ και τον Φράνσις Τόν που από την ημέρα που έθαναν, ναντήθηκαν έχουν γίνει και πάλιν αχώριστοι.

Ένα μεγάλο μαργαριτάρι. Αυτό συνεχίστηκε ώσπου η Ότερο συγκέντρωσε 300 από τα εκλεκτότερα και πολυτιμότερα μαργαριτάρια του κόσμου.

» Η νερά στάρλετ Λεϊλά Γκιζέλ θεωρεί τον εαυτό της επικίνδυνο αντίπαλο της Τζίνα Λολομπριγκίτα. «Έχω, είπε, 5 χρόνια λιγώτερα και περισσότερα στήθους κατά 10 εκατοστά μεγαλύτερη».

» Ενώ ο Μέλ Φέρερ φαίνεται τρελά ερωτευμένος με την Ωντρεύ Χέμπφορντ και πολλοί πίστευαν πως το εϊδύλλιο αυτό θα κατέληγε σύντομα σε γάμο, άγγελλεται ξαφνικά πως ο Μέλ πρόκειται να παντρευτεί την συμπατριώτισσά του στη «Λίλ» Λέσλυ Κάρον.

» Κατά την Μαίριλιν Μονρόε, οι 7 πιο ενδιαφέροντες άνδρες της εποχής μας είναι κατά σειρά οι ακόλουθοι: 1) Τζον Γκ. Μάτσιο (σύζυγος της), 2) Μάρλον Μπράντο, 3) Ρόμπερτ Μίτσαμ, 4) ο κομικός Τζέρου Λισούις, 5) ο συγγραφέας 'Αρθουρ Μίλλερ και 7) ο 'Ινδός πρωθυπουργός Παντίτ Νεχρού.

» Ο Γκρέγκορι Πέκ που βρίσκεται πάλι στη Γαλλία γλύτωσε πρό ήμερών ως εκ θαύματος από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Το αυτοκίνητο που οδηγούσε ο ίδιος καταστράφηκε τελείως και υποχρεώθηκε να συνεχίση το ταξίδι του με άλλο.

» Κατά το γύρισμα του φιλμ «Έξερς της Ανατολής» ο Γερμανός ηθοποιός Κούρτ Τζέγκενς κακομεταχειρίστηκε τόσο την παρτενέρ του Εύα Μπαρτοκ, ώστε αναγκάστηκαν να την μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο. Ευτυχώς, οι ακτινογραφίες δείχνουν πως δεν έχει σπάσει κανένα κόκαλο.

» Ο γνωστός κομικός του αμερικανικού γινηματογράφου Μίσα 'Αουερ γυρίζει τώρα στη Γαλλία μία κωμωδία του Κάρολ Ρίμ: «Σκάλα της υπηρεσίας». Σ' ένα δημοσιογράφο που τον ρώτησε αν βρισκόταν γαλλικά στούντιο λιγώτερο όμορφο από τα αμερικανικά, ο Μίσα 'Αουερ έδωσε την ακόλουθη απάντηση: «Απ' έξω ίσως, στο εσωτερικό όμως δεν διαφέρουν καθόλου. Μοιάζουν όλα με σούλα τρελών!».

» Ο Κλάρκ Γκέμπλ δεν ένοιε να καταθέσει τα όπλα. Βλέπει τώρα τη ζωή πού ροδίζει από ποτέ άλλοτε και βγαίνει τακτικά συντρεφεύμενος, από δυο ορεκτικώτερες ξανθοούλες 18 και 19 χρόνων.

» Ο γάμος της 'Ολβία ντε Χάβιλλαντ με τον Γαλλό δημοσιογράφο Πιέρ Γκαλάντ θα τελεσθή τον προσεχή 'Ιούνιο. Η 'Ολβία δήλωσε ότι θα ζήσει μετά το γάμο της να γίνει Γαλλίδα ομήκοος.

» Ο Βίκ Ντάμον και η Άννα-Μαρία Πιεράντζελι χώρισαν ύστερα από ένα φλογερο εϊδύλλιο μερικόν έβδομάδων. Τώρα ο Βίκ βρήκε λίγη παρηγοριά κοντά στη διδυμή αδελφή της Πιεράντζελι, Μαρίζα Πάθαν.

» Η νέα ανακάλυψη του Φερνάντο Λάμας ονομάζεται Μάριον Κάσλ. Κατά συμπαισιν είναι κι' αυτή κοκκινόμαλλος, όπως η Άρλεν Ντάλ.

» Η Γαλλίδα τραγουδίστρια Σουζέτ Σολιντόρ, έπαιξε φθηνά την περασμένη βδομάδα ένα ψυχίατρο.

—Γιατρέ μου, τού είπε, ονειρεύτηκα πως είχα βγθ στο δρόμο, φορώντας μονάχα το καπέλλο μου!...

—Και δεν νιώσατε καμμία στενοχώρια;

—Στενοχώρια;... Και μεγάλη μάλιστα! Να φαντασθώ ότι ήταν το ίδιο καπέλλο που φορούσα και πέρσι!...

» Οι Νεοορκεζοί δοκίμασαν πρό ήμερών μία μεγάλη έκπληξη βλέποντας μαζί δυο άλλους συζυγούς, που είχαν χρόνια να συναντηθούν και να μιλήσουν. Πρόκειται για την Τζόαν Κρόουφορντ και τον Φράνσις Τόν που από την ημέρα που έθαναν, ναντήθηκαν έχουν γίνει και πάλιν αχώριστοι.

του Χ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το γυναικείο τέλει

(Έκείνη κι' Εκείνος συνδέονται από καιρό με μία παρθένη γνωριμία «διά τηλεφώνου»!... Μία μέρα, ένα τυχαίο τηλεφώνημα τους έχει ρίξει τον ένα άπανω στον άλλον, κι' από τότε η επαφή τους συνεχίζεται σαν ένα είδος ακουστικής ερωτικής φιλίας, που έπι τέλους, κάποτε, οι δυο άγνωστοι του τηλεφώνου αποφασίζουν να την κάνουν και οπτική!... Και, για το σκοπό αυτόν, συναντιούνται σε κάποια έρημη. Είναι βραδάκι ανοιξιάτικο, φορτωμένο άρωματά και υποσχέσεις ερωτικής ευτυχίας...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (περπατάει, γεμάτος συγκίνηση από τη μιά γωνιά του δρόμου στην άλλη, πλησιάζοντας το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο): Δέ θάρρη...

(Ένα αυτοκίνητο φρενάρει ξαφνικά μπροστά του. Από μέσα του πηδάει Έκείνη, μ' ένα άσπρο τριαντάφυλλο στο άριστο πέτο του ταγιέρ της — το σύμβολό της!... Πληρώνει νευρικά το ταξί, ενώ εκείνος πλησιάζει, απληστος, επί τέλους, να τη δει...)

Καλησπέρα! ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα χαμόγελο μηχανίας): Καλησπέρα... (Η φωνή της τού θυμίζει εκείνη την άλλη φωνή που τον είχε σκλαδώσει, που είχε γεμίσει τόσο καιρό τώρα ολόκαθαρο κρύσταλλα το ακουστικό του, και τού δίνει κάπως θάρρος...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (με φωνή που τρέμει): Καλησπέρα... (Της πιάνει ζεστά το χέρι της, που τρέμει κι' αυτό μέσα στα δι-

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σου μιλήσω; ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, για να πάρω κάποιο θάρρος... Η φωνή σου μάς έδενε... Είναι μία παλιά μου γνώριμη... Βάλητη, σε παρακαλώ, να προωθήση τη σχέση μας... ΕΚΕΙΝΗ (γελάει πάλι με προσπάθεια): Ωραία, λοιπόν... Άς μιλήσω... Τί να πώ όμως; Βοήθησε με και συ να πώ κατι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς με βρίσκει; Πώς σου φαίνεται; ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει λοξά, με δισταχτική δειλία): Δέ σε είδα ακόμα στο φάος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δική... Πάμε, λοιπόν, στο φάος να γνωριστούμε καλά... (Μπαίνουμε σ' ένα μικρό συνοικιακό ζαχαροπλαστείο, άδειο εκείνη την ώρα. Κάθονται σ' ένα τραπέζι, και τού βάζουν στα μάτια. Ξαφνικά, βάζουν και οι δυο τους τα γέλια). Λοιπόν; Ή εντύπωσή σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σου πώ με ειλικρινεία; σε βρίσκω πολύ πιο νέον από ό,τι σε είχα φανταστή... (δελιά) Και συ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανάδει ένα τσιγάρο): Εγώ... απλούστατα σε βρίσκω ένα αριστούργημα!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει κολακευμένη): Έλα τώρα... Υπερβολές...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει πάλι απληστος. Σιγά-σιγά, η ματιά του σαν να δεσμεύεται από κάποιο σεβασμό): Άσε με να ολοκληρώσω. Σε βλέπω σαν ένα αριστούργημα, τόσο τέλει, τόσο άψογο, που σε βεβαιώνω

Όταν η κυρία είναι υποχρεωτική!... (Τού 'Αρχέλαου)

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Βέμπο, αφού πείθει τον Άρετινο ν' απομακρύνει την Περίνα, μπαίνει στο δωμάτιο της Μπιάνκας και της επιτίθεται. Η νέα βυθίζει το εγχειρίδιο που έχει πάντα μαζί της στο στήθος της. Ο Βέμπο πιλάει από το παράθυρο, μπαίνει στην γόνδολα που τον περιμένει και φεύγει. Διευθύνεται τώρα στη Ρώμη, όπου ελπίζει ότι θα είναι ασφαλισμένος. Στο μεταξύ ο Τζενάρο συναντάται με τον Ρολάνδο και του λέει ότι επιθυμεί να ξεπληρώσει την υποχρέωση, που έχει απέναντί του. Μπαίνουν σε μία εκκλησία για να μπορούσαν να συζητήσουν με άνεση. Ο διευθυντής της αστυνομίας άρχει μ' ένα μακρύ πρόλογο προτού φτάσει στο σκοπό του.

17ον

«Είδα τον Άλτιέρι να χάνει το χρώμα του, τον Δάνδολο να τρέμει, τον καρδινάλιο-επίσκοπο ν' ανατριχιάζει από το κεφάλι ως τα πόδια, συνέχισε ο Τζενάρο. Παρακολούθησα, όσον μου ήταν δυνατό, τις μυστηριώδεις δυνάμεις, που έδειχναν σαν ένα σιδερένιο κλειδί στον πανίσχυρα αυτά πρόσωπα, έναν κλοιό που σφίγγεται ολοένα και περισσότερο. Και κατάλαβα την τρομερή μάχη που είχαν άναλαβει μόνοι τους έναντι όλων αυτών των ανθρώπων. Μ' όλο που μόνε ασύλληπτος, μ' όλο που οι πράξεις σας τυλιγόνται μ' ένα πυκνό μυστήριο, προσπάθησα, ωστόσο να σας παρακολουθήσω όπως παρακολουθεί κανείς ένα μετέωρο που δεν τ' βλέπει, αλλά που μαντεύει το πέρασμά του από τους τρομερούς κατακλυσμούς που ξεσπούν ολόγυρα. Αυτούς τους κατακλυσμούς τους βλέπω και τους σημειώνω. Ο Βέμπο κι' ο Άλτιέρι, φίλοι άλλοτε, είναι σήμερα εχθροί. Ο Φόσκαρι κι' ο Άλτιέρι ήταν όπως δύο αδελφοί. Κι' όμως σήμερα οργανώνουν ο καθένας από την πλευρά του μία προακτική συνανομία έναντι του άλλου. Η σύγκρουσί τους είναι αναπόφευκτη και θα έχω πά να προσδοκώ αποτελέσματα... Ξερετε, αὐθέντα, ποιος είναι ο άόρατος έμπνευστής αυτών των συνανομιών; Ξερετε ποιο είναι το χέρι που κρατάει το νήμα αυτού του λαβυρίνθου, όπου ο Φόσκαρι, ο Άλτιέρι, ο Βέμπο και ο Δάνδολο αγκομαχούν χωρίς να κατορθώνουν να βρουν την έξοδο του;... Έγώ νομίζω πως βρουν την έξοδο αυτή, αυτό το χέρι ξέρω αυτόν τον έμπνευστή, αυτό το χέρι που διευθύνει τα πάντα. Ξέρω ακόμη πως η ίδια καταστροφή απειλεί όχι μόνον αυτούς τους ανθρώπους αλλά και το καθεστώς της δημοκρατίας. Ξέρω ότι ο κεραυνός είναι έτοιμος να ξεσπάσει, εκτός αν... Τελειώστε, είπε ψυχρά ο Ρολάνδος.

— Έκτός αν κατορθώσω να πιάσω, όσο είναι ακόμη καιρός, τον Ρολάνδο Κανδιάνο, είναι ακόμη καιρός, τον Ρολάνδο Κανδιάνο, ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του Ρολάνδου. Ο Τζενάρο νόμισε πως κατάλαβε τη σημασία του.

— Μήπως είναι πολύ άργα; ρώτησε. Ο Ρολάνδος θα του άπαντούσε ίσως. Άλλα δεν πρόφτασε. Ένας άνθρωπος, που μήνη εκείνη τη στιγμή στην εκκλησία, προχώρησε προς το μέρος τους κι' έβγαλε έλαφρα.

Ο διευθυντής της αστυνομίας σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε κοντά του. Ο Ρολάνδος, χωρίς να χάνει καιρό, έβγαλε το εγχειρίδιό του και το έκρυψε κάτω από τον μανδύα του. Έπειτα ξαναπήρε το ήρεμο ύφος του.

Ο άνθρωπος που είχε μπη στην εκκλησία μιλούσε γρήγορα στον Τζενάρο.

— Ο υπολοχαγός Σαντρίγκο δολοφονήθηκε! ψιθύρισε ο διευθυντής της αστυνομίας.

Ο άνθρωπος τελείωσε την αναφορά του και σ' ένα νεύμα του Τζενάρο απομακρύνθηκε.

— Θα μάθω την αλήθεια! ψιθύρισε ο τελευταίος ρίχνοντας μία ματιά προς το μέρος του Ρολάνδου.

Ξαναγύρισε άμέσως κοντά του. Αὐθέντα, είπε, θέλετε να διακόψω με

για λίγο αυτή τη συνομιλία; Θα την συνεχίσω με κατόπιν και θα έχω πιθανόν τότε μεγαλύτερο ενδιαφέρον και για τους δυο μας.

Ο Ρολάνδος του έρριξε μια ερωτηματική ματιά.

— Θα ήθελα, συνέχισε ο Τζενάρο, να σας δείξω ένα θέαμα που είμαι βέβαιος ότι θα σας κάμη εντύπωση... Μπορώ, όμως, να σας πω από τώρα για τι πρόκειται... Βρέθηκε στο Λίντο το πτώμα ενός ανθρώπου που νομίζω ότι σας ήταν γνωστός. Τον μαχαίρωσαν και το μαχαίρι του δολοφόνου βρίσκεται ακόμη μέσα στο στήθος του... Θέλετε να πάμε να τον δούμε;

— Περιττό, απάντησε ο Ρολάνδος. Αυτό το πτώμα είναι του ληστού Σαντρίγκο, που είχε ονομαστή τελευταία υπολοχαγός των τοξοτών για ανταμοιβή δεν ξέρω ποιας προδοσίας του.

Ο Γκουίντο Τζενάρο κύτταξε με κατάπληξι το συνομιλητή του.

— Αφού είναι έτσι, αὐθέντα, είπε, θα μπορούσατε τότε να μου πείτε και το όνομα της γυναίκας...

Ο Ρολάνδος τινάχτηκε άμέσως όρθιος.

— Ποιας γυναίκας; ρώτησε.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Έκδρομικά

Με γαλιφιές και με κολλά- με απειλές και τα λοιπά, ζητάς να μ'ε τοιμήσεις, και να σ' αφήσω, ρέ φροσί, να πέσας στην ορειθείσι- και τά... βουνα να πάρης!

Σε σωματεία και ουλλό- ζητάς κι' εσύ, περικαλώ, να π' να γίνης μέλος, να κοπανάς τις συνδρομές και να τραβάς τις έκδρομες χωρίς άρχη και... τέλος!

Φουσιλάτρισσα κι' εσύ, γουστάρεις ήγουν, ρέ φροσί, να είσας όλους τους μήνες και να γυρνάς Δελφούς; Τιέξ Πέτρομαγούλες, Κερά- (τίξ) και Μπούρτζια και Μυ- (κηνες)!

Κι' εγώ σου λέω, μην ν' κάνης ρουπί, ποτα- (νή), πιο πέρα από το σπύτι, ή το πολύ, σκάρπη γυ- (νή) να φτάσης μέχρι το (Δανι) κι' ως τό... Δρομοκαίτι. Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Μιάς γυναίκας που το πτώμα της βρέθηκε μαζί με του Σαντρίγκο... Τον είχε αγκαλιάσει με τα χέρια της κι' ο θάνατος σεβάσθηκε αυτή την περιπέτειο...

Ο Ρολάνδος, χωρίς να περιμένει ν' ακούσει τίποτε άλλο, βγήκε τρέχοντας έξω...

Εκείνη τη στιγμή, έβγαζαν από μια βάρκα τα δυο πτώματα.

Ο Ρολάνδος αναγνώρισε άμέσως τη Ζουάνα και χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλη τη θέλησή του για να μην κλάψει. Έσκυψε κατόπιν κι' απόθεσε ένα αδελφικό φιλή στο μέτωπο της νεκρής.

Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, θέλησε ν' απομακρυνθώ, το πλήθος παραμέρισε με σεβασμό μπροστά του. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήξεραν ούτε ποιος ήταν, ούτε ποια σχέση είχε με τη νεκρή. Άλλ' η βαθεία λυπη που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του είχε συγκινήσει τις απλόικτες ψυχές τους.

Ο Ρολάνδος αναζήτησε με το βλέμμα το διευθυντή της αστυνομίας. Τον είδε μερικά βήματα πιο πέρα και προχώρησε προς το μέρος του.

Κύριε, του είπε, είναι αλήθεια πως θέλετε να μου κάμετε μία μεγάλη έκδου- λεισι;

— Σας το είπα, αὐθέντα. — Θα σας δώσω τότε την ευκαιρία να τ' κάμετε άμέσως. Έπειτα απ' αυτή την έκδουλεισι που θα σας ζητήσω, δεν θα έχετε πια καμμία υποχρέωσι απέναντί μου.

— Μιλήστε, αὐθέντα.

— Προβλέπω ότι θα είμαι πολύ άπασχολημένος όλη τη σημερινή ήμερα... Πρέπει να ενδιαφερθώ για τους ζωντανούς... Οι νεκροί δεν έχουν πια ανάγκη από τίποτε. Επιθυμώ μόνον αυτή η δυστυχισμένη να ένταφιασθώ σαν να ήταν κόρη πατρι- κίου...

Εόγαλε από την τσέπη του μια φουχτα χρυσά νομίσματα και τ' έδωσε στον Τζενάρο.

— Πάρτε τα, του είπε, μ' επιτακτικό ύφος. Τα χρήματα αυτά θα σας χρησιμεύσουν για να κάμετε τ' απαιτούμενα έξοδα...

Ο διευθυντής της αστυνομίας έβαλε τα χρήματα στην τσέπη του.

— Οί διαταγές σας θα έκτελεσθούν, αὐθέντα, απάντησε.

— Σας εύχαριστώ. Αφήστε με τώρα...

— Αὐθέντα...

— Τι άλλο θέλετε από μένα;

— Σας όρκίζομαι ότι αυτό που θέλω να σας πω έχει πολύ μεγάλη σημασία για σας.

Ο Ρολάνδος ανατριχίασε.

Ο διευθυντής της αστυνομίας κύτταξε προς το μέρος της Ζουάνας.

— Αυτή πέθανε, είπε. Ίσως, όμως, υπάρχει κάποιος άλλος που μπορείτε να σώσετε.

— Ελάτε! είπε απότομα ο Ρολάνδος.

Τη στιγμή εκείνη, ο αστυνομικός που είχε μπη πρωτίτερα στην εκκλησία άγγιξε τον Γκουίντο Τζενάρο στο μπράτσο και, δείχνοντας του τον Ρολάνδο που προπο- ρευόταν, του είπε σιγά:

— Δεν τον αναγνωρίζετε;

— Όχι, απάντησε ψυχρά ο διευθυντής της αστυνομίας.

— Εγώ, όμως, είπε ο αστυνομικός άκτινοβολώντας από χαρά, τον αναγνώρισα άμέσως. Είναι ο Ρολάνδος Κανδιάνο.

Ο διευθυντής της αστυνομίας γύρισε σ' έναν όμιλο αστυνομικών που βρίσκονταν λίγο πιο πέρα.

Ο καταδότης σκέφτηκε: «Έκαμα την τύχη μου!»

Άλλ' έγινε το αντίθετο από κείνο που φανταζόταν. Ο Γκουίντο Τζενάρο τον έσπρωξε με όρμη προς το μέρος των αστυ- νομικών.

— Πηγαίνετε τον σπίτι μου, άπομονώ-

στε τον και άγρυπνήτε πάνω του, διέτα- ξε. Είναι συνωμότης.

Οί αστυνομικοί έφυγαν παίρνοντας μαζί τους τον καταδότη.

— Τον ήλιθιο! ψιθύρισε ο Τζενάρο, ενώ διευθυνόταν προς την εκκλησία. Λίγο έλει- ψε να μου καταστρέψει τα πάντα.

Έπειτα από λίγο καθόταν πλάι στο Ρο- λάνδο στην ίδια θέσι όπως και πριν.

— Αὐθέντα, άρχισε ο διευθυντής της άστυνομίας έπειτα από μικρή σιωπή, νομί- ζω πως σας είπα αρκετά για να σας κάμη να καταλάβετε ότι έμάντεψα τη σκέψι σας κι' ότι, αν δεν ξέρω όλες τις πράξεις σας, κατανοώ, όμως, άριστα που τείνουν οι προ- σπάθειές σας... Με λίγα λόγια, αν άγνοώ τις πράξεις σας, ξέρω ποιές είναι οι προ- θέσεις σας. Το τελευταίο αυτό περιστατι- κό μου έξηγώ πολλά πράγματα... Κατα- λαβαίνω, βέβαια, τ' αίτια που προκάλε- σαν το θάνατο του Σαντρίγκο. Όμολογώ, ωστόσο, ότι δεν μπορώ να έξηγησω και το θάνατο αυτής της νεαρής γυναίκας...

— Άς αφήσουμε αυτό το ζήτημα, είπε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Όπως θέλετε, αὐθέντα. Φθάνω τώρα στο συμπέρασμα αυτών που σας είπα. Το λογικό και άναμφισβήτητο συμπέρασμά μου είναι ότι όλη η σκέψι σας, όλες οι πρά- ξεις σας, όλη η θελησί σας περιστρέφονται γύρω σ' ένα πρόσωπο... γύρω σε μία γυ- ναίκα, που δεν πρόκειται να π'ω το όνομά της, αλλά που το ξέρετε πολύ καλύτερα από μένα.

Ο Τζενάρο άφησε να περάσουν μερικά λεπτά κι' έπειτα συνέχισε:

— Τα πρόσωπα έναντι των οποίων κη- ρύξατε τον πόλεμο βρίσκονται πολύ κοντά σ' αυτή τη γυναίκα. Συμπεραίνω, λοιπόν, ότι ίσχυρά δεσμά σας ένωθούν μαζί της κι' ότι, αν σας υποδείξω πως μπορείτε να της σώσετε τη ζωή, θα είναι το ίδιο σαν να σώ- ζω τη δική σας... Αὐθέντα, σας μίλησα με ειλικρίνεια. Περιμένω από σας να μου φα- νερώσετε με μία λέξι σας, μ' ένα νεύμα σας ότι τα συμπεράσματά μου είναι σωστά. Σε διαφορετική περίπτωση, ό,τι έχω ακόμη να σας πω θα ήταν χωρίς αξία για σας.

Μ' όλο που ο Ρολάνδος προσπαθούσε να κρύψει την συγκίνησή του, τα λόγια του Τζενάρο τον είχαν αναστατώσει. Ο διευθυ- ντής της αστυνομίας θα ήξερε ότι κάποιος σοβαρός κίνδυνος απειλούσε τη Λεωνώρα.

Άλλ' αν αυτό ήταν αλήθεια, έπρεπε άραγε να προσπαθήσει να την σώσει; Για ποιο λό- γο;... Αξίζει τάχα ν' ασχοληθώ γι' αυτήν; Η κόρη του Δάνδολο τον είχε προδώσει με τον χειρότερο τρόπο. Τί το κοινό υπήρχε, λοιπόν, ανάμεσά τους;... Δεν της κρατούσε κακία για ό,τι είχε κάμει. Από καιρό τώρα την είχε συγχωρέσει. Άλλ' ήταν άλλο πράγ- μα τ' να την υπερασπισθώ και να την προ- φυλάξω από τους κινδύνους που την απει- λούσαν.

Όχι, αυτό δεν έπρεπε ούτε μπο- ρούσε να τ' κάμη.

«Γιατί πρέπει να ενδιαφερθώ γι' αυτήν; συλλογίστηκε. Μήπως η Λεωνώρα νοιάστη- κε για την μητέρα μου που άγροπέβαινε ά- πο τη λυπη της; Μήπως φρόντισε για τον πατέρα μου, που έζησε τόσα χρόνια ζητι- ανεύοντας την έλεημοσύνη των ανθρώπων ; Μήπως προσπάθισε, όπου σάπιας τόσοσ και- τρομερά «πηγάδια» όπου σάπιας τόσοσ και- ρό;... Τι έκαμε για μένα και για τους δι- ρό;... Τι έκαμε για μένα ό,τι με έσωσε στη νήσο του Ολιόβολο. Άλλ' η σύλληψι κι' η καταδίκη μου θα τάρασσαν την ήσυχία της. Νά για ποιο λόγο ενδιαφέρθηκε για μένα εκείνο το βράδι... Κινδυνεύει;... Άλλ' ίσως ήρθε και γι' αυτήν η ώρα της τιμωρίας και του εξίλασμού. Δεν θα είχα ποτέ το θάρρος ούτε τη δύναμι να την τιμωρώσω μόνος μου. Άλλά γιατί τάχα πρέπει να παρεμποδίσω τη μοίρα ν' ακολουθήσθ το δρόμο της;»

Όλες αυτές οι σκέψεις και πολλές άλ- λες ακόμη πέρασαν σαν άστραπή από το μυαλό του. Άλλ' αυτή η αντίδρασι δεν κρά- τησε περισσότερο από δυο ή τρία λεπτά. Η ψυχή του γαλήνεψε, έσβηνε κι' οι κακές σκέψεις εξαφανίστηκαν το ίδιο γρήγορα ό- πως είχαν έρθει. Όχι, δεν μπορούσε ν' ά- πως είχαν έρθει. Γιατί την φήση άνυπεράσπιστη τη Λεωνώρα. Γιατί την άγαπούσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα. Την έλάτρευε μ' όλο τ' άκατόυσε πάντα.

— Αὐθέντα, είπατε μόνος σας τ' όνομα της, απάντησε ο διευθυντής της άστυνομίας. Γι' αυτήν ακριβώς ήθελα να σας μιλήσω. Πρέπει να σας πω, πρώτα-πρώτα, ότι είχα την καλή έμπνευσι να ζητήσω μέσα στις κρύπτες του Άγίου Μάρκου και πάλι τη λυ- σι μερικόν αιγινμάτων που με άπασχολού- σαν. Όταν μ' ώδηγησате εκεί, την πρώτη φορά, άκουσα ότι η συγκέντρωσι αυτή των συνωμοτών θα ήταν η τελευταία. Σκέφτη- κα, ωστόσο, ότι μερικοί απ' αυτούς πιθα- νόν να ένασυναντιόνταν εκεί κρυφά από τους άλλους και προ παντός από τον Άλ- τιέρι... Νομίζω πως δεν θα ξεχώρισατε τη συ- ζήτησι που έγινε με τον Δάνδολο... Φθάνω τώρα στο κύριο θέμα σημείο της άναφο- ράς μου... της συνομιλίας σας, μέλω να πω.

Σταμάτησε μερικές στιγμές, θέλοντας να ίδθ ποια ήταν η εντύπωσι που τα λόγια του είχαν προκαλέσει στον συνομιλητή του.

Άλλά δεν μπόρεσε να διαβάσθ στη φυ- σιογνωμία του Ρολάνδου τίποτε άλλο εκτός από μία μεγάλη περισυλλογή.

Συνέχισε, λοιπόν, την άφηγησί του, που, από επαγγελματική συνήθεια, έμοιαζε πε- ρισσότερο με άστυνομική άναφορά:

— Τ' όλο βράδι, κρύφτηκα μέσα στον τάφο όπου με είχατε όδηγησει, είπατε. Είχα τ' ό προσίθημα ότι κάτι θα γινόταν... Και δεν γελάσθηκα. Κατά τις έντεκα είδα καμ- μία δεκαπενταριά από τους συνωμότες να φτάνουν εκεί. Οί συνωμότες αυτοί συνέχι- σαν τη συζήτησι που είχε διεξαχθό την προηγουμένη ήμερα μπροστά στον Άλτιέ- ρι. Εκείνο που τους άπασχολούσε ήταν η προδοσία του Δάνδολο. Κι' αποφάσισαν να τον σκοτώσουν, βρίσκοντας ότι ήταν άδι- καιολογητή η στάσι του κι' ότι τ' ά κεφά- λια όλων έκινδύνευαν απ' αυτόν. Αφού πάρ-θηκε αυτή η άπόφασι, ένας από τους συνω- μότες σηκώθηκε και καταπήρσε ότι ο Δάν- δολο ζούσε από κάμποσο καιρό κλεισμένος μαζί με την κόρη του. Η σύζυγος του Άλ- τιέρι, πρόσθεσε, ήξερε την συνωμοσία κι' είχε άπειλήσει τον άντρα της ότι θα πρό- δίδε τ'ό μυστικό του. Τις πληροφορίες αυ- τές, είπατε, τις είχε μάθει από βετική πηγή. Οί άλλοι τ' άραχτήκαν απ' αυτά τ' ά λόγια.

Και, χωρίς να διατάσουν, πήραν την άπο- φασι ότι η κόρη του Δάνδολο έπρεπε να έχη την ίδια τύχη με τον πατέρα της. Τράβη-ξαν κλήρο κατόπιν για να μάθουν ποιος θα χτυπούσε τ'ό Δάνδολο και ποιος την κόρη του.

Ο Τζενάρο σταμάτησε και πάλι και κύ- ταξε τ'ό συνομιλητή του. Μία θανάσιμη ώ- χρότητα είχε άπλωθό πάνω στον τ'ό πρό- σωπο του Ρολάνδου. Τού ήταν άδύνατο π' να κρύψη την ταραχή του.

Ο διευθυντής της άστυνομίας έμεινε εύ- χαριστήμένος απ' αυτή την εξέταση.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του ανθρώπου, που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυρία Άλτιέρι; ρώ- ησε ο Τζενάρο τον Ρολάνδο.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Αὐθέντα, ρώτησε, θέλετε να μάθετε τ' όνομα του ανθρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ τον Δάνδολο;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

— Όχι, απάντησε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Θέλετε να μάθετε τ' όνομα του άν- θρώπου που ανέλαβε να χτυπήσθ την κυ- ρία Άλτιέρι;

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η αρρώστεια που δεν την ξέρει κανείς

Η μυστηριώδης και θανατηφόρος κάποτε «μυασθένεια»

Καθώς πήγαινε στο μάθημα κάποιος σπουδαστής κολλεγίου, ένοιωσε ξαφνικά ν' αδυνατίσει τόσο το χέρι του, ώστε τούπεσαν τα βιβλία και σκορπίστηκαν καταγής.

Μέσα στην ίδια βδομάδα, μία ηλικιωμένη γυναίκα κινδύνεψε να την κλείσουν σε μία νευρολογική κλινική. Γιατί οι γιατροί, μη μπορώντας να εξηγήσουν άλλως την άδικη αδυναμία της να κουνησει τα χέρια και τα πόδια της, τ' απέδωσαν σε ψυχονευρωτικό ύστερισμό.

Και σ' ένα μαιευτήριο, λίγο έλειψε να πεθάνει ένα νεογέννητο παιδί, γιατί μία ανεξήγητη αδυναμία έπνιγε τις πρώτες του φωνές.

Πίσω από τις τρεις αυτές τόσο διαφορετικές περιπτώσεις υπήρχε η ίδια αιτία: η μυστηριώδης και συχνά θανατηφόρος αρρώστια, που έχει την επιστημονική ονομασία «μυασθένεια».

Ελάχισια πράγματα είναι γνωστά γι' αυτή την αρρώστια. Ωστόσο, προκαλεί ολόένα πιο πολύ το ενδιαφέρον των γιατρών, που πιστεύουν ότι τα κρούσματα της είναι πολύ περισσότερα απ' όσα θα νόμιζε κανείς. Μερικοί μάλιστα υπολογίζουν ότι το 1% περίπου του πληθυσμού των Ηνωμένων Πολιτειών, παιδιά κι' ενήλικες, πάσχουν από μυασθένεια δίχως να το ξέρουν — ή ίδια δε αναλογία πρέπει να υπάρχει ασφαλώς και στις άλλες χώρες.

Αν νοιώθετε υπερβολική κόπωση, ανεξήγητη αδυναμία των μυών που κινούν τα βλέφαρα, το κεφάλι, τα χέρια ή τα πόδια, δυσκολία στην κατάποση, την αναπνοή ή την όμιλία, μπορεί να είσαστε και σεις ένα από τα θύματα της μυασθένειας.

Ούτε η αιτία, ούτε η θεραπεία της είναι γνωστή. Τ' αποτελέσματα της ποικίλλουν από ένα σε άλλο άτομο. Μπορεί να προσεχθεί ολόκληρο το σώμα, όπως η πολιομυελίτις, ή απλώς και μόνο μία άσημαντη πτώση του ένοδου βλεφάρου. Μπορεί να εξασθενήσει και να θανατώσει το θύμα της, πριν ακόμη ο γιατρός κάμει τη διάγνωση. Μπορεί να τ' κρατήσει ανάπηρο για πολλά χρόνια. Η μπορεί να χαθεί μυστηριωδώς έτσι όπως εμφανίστηκε, μέσα σε λίγα λεπτά μονάχα.

Το χειρότερο όμως σ' αυτή την ελάχιστη γνωστή ασθένεια είναι ότι τα θύματά της θεωρούνται συνήθως νευρωτικοί, κατά φαντασίαν ασθενείς. Αυτό συμβαίνει γιατί: 1) αρκετοί γιατροί αγνοούν τη μυασθένεια και τα συμπτώματά της, 2) η μυασθένεια δεν προκαλεί ανατομικές αλλοιώσεις, απροφία ή φανερά παθολογικά συμπτώματα και 3) πολλά απ' τα συμπτώματά της είναι τα ίδια ή παρόμοια μ' εκείνα που παρουσιάζουν οι νευρασθενικοί.

Ενα ειδικό ίδρυμα που λειτουργεί στη Νέα Υόρκη, έχει

αναλάβει την πρόωξη των ιατρικών ερευνών γύρω από τη μυασθένεια και τη διαφύλαξη των επιστημόνων και του κοινού σχετικά με τα στοιχεία που έχουν βρεθεί ως σήμερα. Στο Γενικό Νοσοκομείο δε της Βοστώνης, έχει συσταθεί η πρώτη κλινική για τα θύματα της μυασθένειας.

Πολλοί διακεκριμένοι γιατροί πιστεύουν ότι η μυασθένεια οφείλεται σε έλλειψη ώρισμένων χημικών ουσιών, που ενεργούν ως σύνδεσμος μεταξύ νευρών και μυών, για τη μεταβίβαση των νευρικών παρορμήσεων. Το αποτέλεσμα είναι ν' αρνείται το σώμα τ' αρώστος να υπακούει στη θέλησή του.

«Ενοίωθα τους μύς μου έντελώς φυσιολογικούς και δυνατόν — είπε ένα θύμα της μυασθένειας — κι' όμως δεν μπορούσα να τους κουνήσω. Μου φαινόταν πως έβλεπα ένα εφιάλτη...».

Πολλοί ασθενείς, ενώ νομίζουν πως είναι περίφημα στην υγεία τους, παρατηρούν ξαφνικά πως δεν μπορούν ν' ανεβούν λίγα σκαλοπατία, ή να κρατήσουν ένα μικρό δέμα, ή ακόμα ν' ανασκηώσουν το ένα βλέφαρό τους, που πέφτει αδικαιολόγητα. Άλλοι πάλι παραπονούνται πως δεν μπορούν να καταπιούν. Στις περιπτώσεις δε που προσβάλλονται οι φωνητικές χορδές, η φωνή γίνεται έρρινη.

Σ' όλες τις περιπτώσεις πραγματικής μυασθένειας, οι κινήσεις χειροτερεύουν την κατάσταση, αυξάνοντας την αδυναμία των μυών, ενώ απεναντίας η ανάπαυση ελαττώνει τα συμπτώματα. Στους νευρασθενικούς, δεν συμβαίνει αυτό. Έτσι λοιπόν μπορεί να διακρίνει ο γιατρός τη μυασθένεια από τον ύστερισμό.

Υπάρχουν όμως και δυο άλλες διαγνωστικές μέθοδοι:

Το φάρμακο «προστιγμίνη» δεν θεραπεύει τη μυασθένεια, φέρνει όμως γρήγορα ανακούφιση από τη νυκτική αδυναμία, ενώ δεν έχει κανένα αποτέλεσμα στους νευρωτικούς.

Εξ άλλου, το «τενισιόν» είναι ακόμη αποτελεσματικότερο ανακουφιστικό φάρμακο. Ιδίως δε για την πτώση του βλεφάρου — που παρατηρείται στα 60% των περιπτώσεων μυασθένειας. Ένα - δυο λεπτά μετά την ένεση του «τενισιόν», το πεσμένο βλέφαρο ανοίγει κανονικά. Η ίδια όμως ένεση, στα 80% των ψυχονευρωτικών φέρνει τελείως αντίθετο αποτέλεσμα, τους κάνει δηλαδή να κλείνουν και τα δυο βλέφαρα.

«Η ασθένεια αυτή μπορεί να νικηθεί με τις επιστημονικές έρευνες — λέει με πεποίθηση ο Αμερικανός δόκτωρ Χένρυ Βίετς, αθηνική αυθεντία στην ειδικότητά του. Μόνο τώρα όμως άρχισε η συστηματική μελέτη της. Πρέπει να κοιτάζουμε πολύ ακόμη, για να ξανακάνουμε

κανονική τη ζωή μυριάδων μυασθενών, αντρών, γυναικών και παιδιών».

©©

Η θεραπεία της άκμης

Διαλύσεις οιστρογόνου δρμόνης χρησιμοποιήθηκαν για τη θεραπεία 38 περιπτώσεων «άκμης» του προώπου σε γυναίκες. Γίνεται πρώτα έπαλσις του μέρους εκείνου με τη διάλυση, με τις άκρες των δακτύλων, κι' ύστερα μία καλή έντρηξη. Σ' όλες τις περιπτώσεις παρατηρήθηκε σημαντική βελτίωση.

Η κορτιζόνη σώζει τ' αβρέφον

«Έχουμε κι' άλλοτε γράψει για τ' αβρέφον «απαρξόντα» Rhu, που έχει προκαλέσει στο παρελθόν το θάνατο πολλών βρεφών. Με τη χρησιμοποίησή λοιπόν της κορτιζόνης, προλαμβάνονται τώρα οι αντίδρασεις υπερευαισθησίας μεταξύ του αίματος της μητέρας και του παιδιού, που έχουν συνήθως θανατηφόρα αποτελέσματα. Πραγματικά, η μεταχειρισθήκαν Αμερικανικοί γιατροί, σε μητέρες που είχαν φέρει προηγουμένως στον κόσμο νεκρά παιδιά απ' αυτή την ασυμφωνία του αίματος. Η κορτιζόνη τους χορηγήθηκε κατά τους τελευταίους 3-4 μήνες της εγκυμοσύνης κι' αποδείχθηκε αποτελεσματική για τη σωτηρία των βρεφών».

Μία τελημένη έγχειρση

Η στένωση της μιτροειδούς βαλβίδος είναι μία σοβαρή πάθηση, που προκαλεί τη διόγκωση της καρδιάς και τελικά το θάνατο. Τελευταίως λοιπόν, επινοήθηκαν χειρουργικές επεμβάσεις στο έσωτερικό της καρδιάς, για την τεχνητή διεύρυνση της στενής αυτής βαλβίδος. Σε μία βρετανική κλινική, η έγχειρση αυτή έγινε ως σήμερα σε 150 άτομα (31 άντρες και 119 γυναίκες, ηλικίας 19-57 ετών). Μόνο οι 4 λοιπόν απ' αυτούς πέθαναν από την έγχειρση. Σε άλλους 111, οι γιατροί παρακολούθησαν τα αποτελέσματα της επεμβάσεως επί 2½ χρόνια. Τα βρέθηκαν δε ικανοποιητικά στους 81 απ' αυτούς και άνετα στους υπόλοιπους 22. Η έγχειρση δεν μπορεί να γίνει δ-

ταν δ' άρρωστος έχει όξεις ρευματισμούς ή κάποια πνευμονική μόλυνση.

Νικήθηκε η φυματίωση

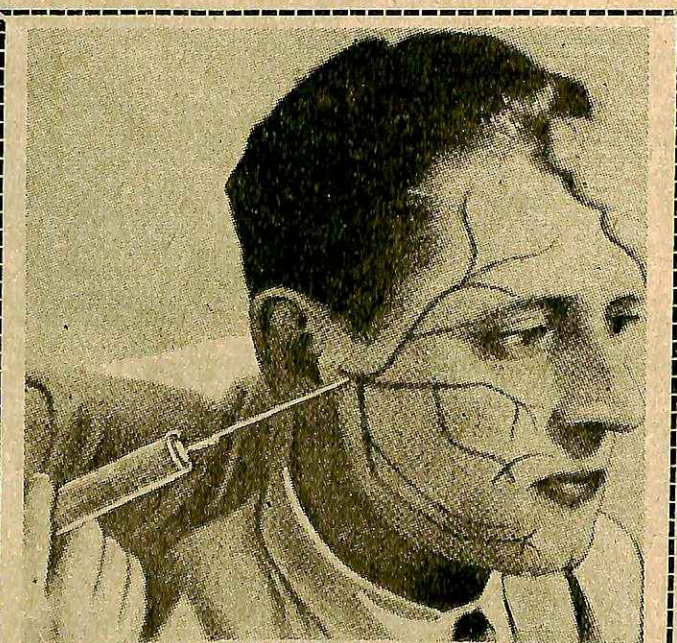
Σύμφωνα με τις επιστημονικές ανακοινώσεις Αμερικανών φυματιολόγων, η χρήση των τριών καινούργιων φαρμάκων κατά της φυματίωσης (στρεπτομυκίνη, ΠΑΣ και ισονιαζίδη) επιτρέπει τώρα στους γιατρούς να θεραπεύουν τα 80% των φυματικών μεσόν σε 8-12 μήνες, χωρίς ν' αναγκάζονται πια να τους στείλουν σε σανατόριο. Άλλα κι' όσοι χρειάζονται ανάπαυση στο κρεβάτι, δεν μένουν σ' αυτό περισσότερο από 8-10 βδομάδες. Μετά δε τη θεραπεία τους, είναι ικανοί πια ν' εργασθούν κανονικά, επί ένα δωρο κάθε μέρα. Προηγουμένως, οι φυματικοί έμεναν κατά μέσον όρον 10 μήνες στο σανατόριο, κι' ύστερα μπορούσαν να εργασθούν μόνο 4 άρες την ημέρα, τα 15-20% δε απ' αυτούς παρουσίαζαν άργυροτα υποτροπές της παθήσεώς τους.

Η επίδραση του ήλιου στο γάλα

Όταν το γάλα μείνει έκτεθειμένο στον ήλιο επί μισή ώρα, μέσα σ' ένα κοινό γυάλινο μπουκάλι, μπορεί ν' αποκτιση μία χαρακτηριστική μυρωδιά, όχι πολύ ευχάριστη. Συγχρόνως καταστρέφεται το μεγαλύτερο μέρος της βιταμίνης C και της «ριμφοπλαστικής» του. Η μυρωδιά φαίνεται ότι οφείλεται στην επίδραση της «ριμφοπλαστικής» πάνω στη «μεθιοβίνη» (μία από τις πρωτεΐνες του γάλατος), απ' την οποία σχηματίζονται θειούχοι ούσιες.

Κατά της λευχαιμίας

Η «μερκαπτοπουρίνη» είναι μία χημική ουσία, που απέδειχθη ότι επιδρά στην μοριακή εξέλιξη της όξείας λευχαιμίας. Οι δοκιμές της, που άρχισαν στην Αμερική από τον Ιανουάριο του 1953, απέδειξαν ότι δεν θεραπεύει μόνον την ασθένεια αυτή, αλλά στις μισές περίπου περιπτώσεις παρατείνει τη ζωή του πάσχοντος κατά μερικές βδομάδες ή μήνες. Οι χημικοί παρασκευάζουν τώρα πολυάριθμες ούσιες, συγγενείς προς τη «μερκαπτοπουρίνη», με την ελπίδα ότι άργα ή γρήγορα θα βρεθεί κάποια αποτελεσματικότερη απ' αυτήν.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ ΤΟΥ ΤΡΙΔΥΜΟΥ

Είναι γνωστόν πόσο άφορητοι είναι οι πόνοι, που βασανίζουν δ-σους υποφέρουν από νευραλγίες του τριδύμου. Ός τώρα δεν υπήρχε καμιά ριζική θεραπεία του κακού και μόνο ανακουφιστικά φάρμακα εδίδοντο στους άρρώστους. Ένας Γερμανός χειρουργός είχε εφευρέσει και μία μέθοδο αναλγητικής του τριδύμου αλλά αυτή ήταν κάπως δύσκολη. Τώρα οι πόνοι περνούν άμέσως με λίγες ένεσεις «Ιμπετόλ». Η ένεση με το νέο φάρμακο, γίνεται, όπως βλέπετε, στη βάση της διακλαδώσεως του νεύρου, σ' ένα ειδικό γάγγλιο.

Πώς να παίρνετε ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Ο κυριώτερος και συνηθέστερος τρόπος για να πάρουμε ένα φάρμακο είναι από το στόμα. Για το σκοπό αυτό τα φάρμακα παρέχονται άλλοτε με ύγρη μορφή (σιρόπι, σφύσημα, λεμονάδα, εκχύλισμα, ελιξήριο κλπ.) κι' άλλοτε πάλι με στερεή μορφή (σκονάκια, χάπια, κομπριμέ κλπ.).

Άλλα πώς πρέπει να παίρνω τα φάρμακα από το στόμα;

Ας δούμε χωριστά τις διάφορες μορφές τους:

1) Ποτά. Προτού πάρετε την καθορισμένη δόση, πρέπει ν' αναταράξετε καλά το μπουκάλι, ως που το περιεχόμενό του να γίνει ομοιογενές. Θα χύσετε το ύγρο γυρίζοντας το μπουκάλι από το αντίθετο μέρος της ετικέτας, για να μην πέσουν πάνω της σταγόνες από το φάρμακο και κάμουν δυσαναγκαστες τις ενδείξεις που βρίσκονται εκεί.

Το μπουκάλι με το φάρμακο πρέπει να είναι πάντοτε κλειστό για να μην πέφτουν σκόνες μέσα σ' αυτό.

Και τώρα να ποιά είναι η περιεκτικότητα των διαφόρων μέσων που χρησιμοποιούμε για να πάρουμε ένα φάρμακο:

Μία κουταλιά της σούπας περιέχει 15 κυβ. εκατ., του γλυκού 10 κυβ. εκατ., του καφέ 5 κυβ. εκατ.

Ενα ποτήρι του λικέρ περιέχει 25 κυβ. εκατ., του κρασιού 90 κυβ. εκατ., κοινό 180 κυβ. εκατ.

Ενα φλυτζάνι του καφέ περιέχει 60 κυβ. εκατ., του τσαγιού 150 κυβ. εκατ., του γάλακτος 300 κυβ. εκατ.

Το βάρος, εξ άλλου, εξαρτάται από την πυκνότητα του υγρού. Έτσι οι αναλογίες για το νερό, τα σιρόπια και τα διάφορα ελαιάδη παρασκευάσματα είναι οι ακόλουθες για κάθε κουταλιά:

Νερό: Μία κουταλιά της σούπας περιέχει 15 γραμ., του γλυκού 10 γραμ., του καφέ 5 γραμ. Σιρόπι: Μία κουταλιά της σούπας περιέχει 18 γραμ., του γλυκού 12 γραμ., του καφέ 6 γραμ. Λάδι: Μία κουταλιά της σούπας περιέχει 12 γραμ., του γλυκού 8 γραμ., του καφέ 4 γραμ.

2) Σταγόνες. Το βάρος εξαρτάται και εδώ από την πυκνότητα του υγρού. 20 σταγόνες διυλισμένου νερού μάς κάμουν 1 γραμμάριο. Προκειμένου όμως, για το βάμμα του ιδίου θά μάς χρειασθούν 61 σταγόνες, για τον αϊθέρα 43, για το λάδδανο 53, για το παρηγορητικό ελιξήριο 53, για την δακτυλίτιδα, το άκονιτο και την μπελαντόνα 53 κλπ.

Τις σταγόνες τις ρίχνουμε συνήθως μέσα σε νερό, κρασί ή σφύσημα. Προτού φέρωμε στο στόμα μας το ύγρο όπου το ρίξαμε, πρέπει να το αναταράξωμε καλά. Άν πρόκειται για σταγόνες αϊθέρος, πρέπει να προσεξώμε ώστε να μην υπάσχη κοινά μία εστία με φωτιά π. χ. ένα αναμμένο κερί, μία θεομάστρα κλπ. Γιατί ο αϊθέρας

ανάφλεγεται, ως γνωστό, από μεγάλη απόσταση.

3) Χάπια. Θα τ' αλάτε στο στόμα σας και θα τ' καταπιείτε πίνοντας ταυτόχρονα λίγο νερό.

4) Σκόνες. Θα τις πιήτε, αφού τις διαλύσετε μέσα σε λίγο νερό. Άν έχουν δυσάρεστη γεύση, μπορείτε να τις διαλύσετε μέσα σε μέλι είτε σε μωμελάδα.

5) Κασέ. Θα τ' αλάτε με λίγο νερό.

Και τώρα να πότε πρέπει να παίρνετε τα διάφορα φάρμακα:

Προτού βάλετε τίποτα στο στόμα σας.

Καθαρίκα: ρετινόλαδο, θεικόν νάτριον, λεμονάδες κλπ.

Ελμινθαγάγα (για την αποβολή των διαφόρων ειδών σκαλίκων που βρίσκονται στον εντερικό σωλήνα).

Πριν από το φαγητό.

Πικρά (αψέντι, έμετικά κάρυα κλπ.). Δέκα λεπτά πριν από το φαγητό μέσα σε ελάχιστο νερό.

Χαμομήλι. Δακτυλίτις και καρδιονωτικά.

Ελαιόλαδο (δέκα λεπτά πριν από το φαγητό).

Υπνωτικά (μισή ώρα πριν από το βραδινό φαγητό).

Ζεστά αφέψημα για το στομάχι.

Κινίνη (μία ώρα πριν από το φαγητό).

Παρασκευάσματα κίνης. Ασθέντιον.

Την ώρα του φαγητού.

Αρσενικόχα παρασκευάσματα (καλλίτερα στην αρχή του γεύματος).

Ασπρίνη. Αλκαλικά βρωμιούχα.

Σιδηρούχα παρασκευάσματα (στην αρχή του γεύματος).

Μουρουνέλαιο (προς το τέλος του γεύματος).

Κόλα. Ιωδιούχα παρασκευάσματα. Φωσφορούχα παρασκευάσματα (στην αρχή του γεύματος).

Σαλιλικόν οξύ και συναφή παρασκευάσματα (στο τέλος του γεύματος).

Ιωδοστανικό σιρόπι. Τερεβινθίνη (στο τέλος του γεύματος).

Ουροτροπίνη (στο τέλος του γεύματος).

Οινόχα παρασκευάσματα (στο τέλος του γεύματος).

Επειτα από τ' γεύματα.

Μπελαντόνα (δυο ώρες μετά το γεύμα).

Σόδα (μία ή δυο ώρες μετά το γεύμα σε περίπτωση υπερχλωδρίας).

Γκαρτενάλ (τρεις μετά το γεύμα).

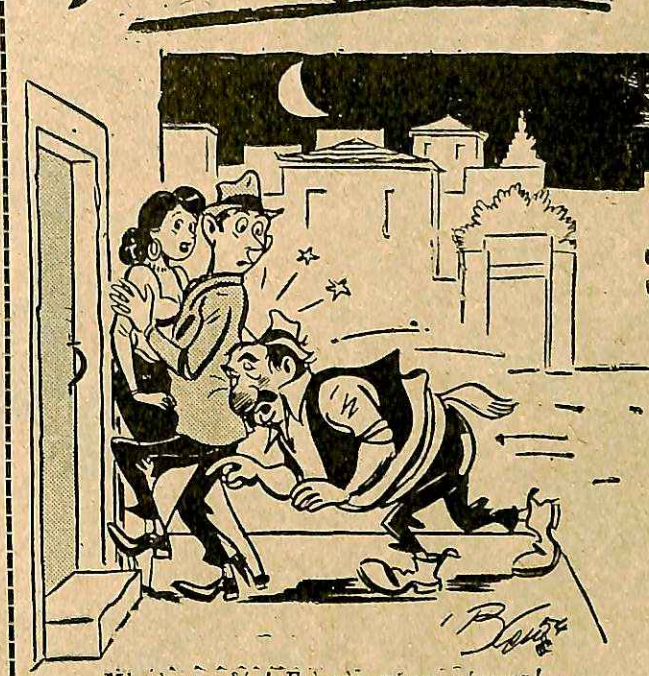
Όπτιον (τρεις ώρες μετά το γεύμα σε περίπτωση κωλικών).

©©

Τα τεχνητά μάτια τελειοποιούνται

Επινοήθηκε ένας νέος τύπος τεχνητού ματιού, που κουνιέται όμοια με το φυσικό. Ένας μικρός μαγνήτης, σκεπασμένος από πλαστική ουσία, τοποθετείται στο έσω-τερικό της κόγχης του ματιού και ένωμεται με τους μύς που απέμειναν μετά την εξορύξη του βολβού. Το τεχνητό μάτι, φτιαγμένο από πλαστική ύλη, περιέχει κι' αυτό ένα μαγνήτη. Η διάταξη λοιπόν αυτή του επιτρέπει να κινείται σε απόλυτο συγχρονισμό με τ' άλλο μάτι, το φυσικό. Η καινούργια αυτή τεχνική έδωσε ήδη πολύ καλά αποτελέσματα σε 3.000 άτομα.

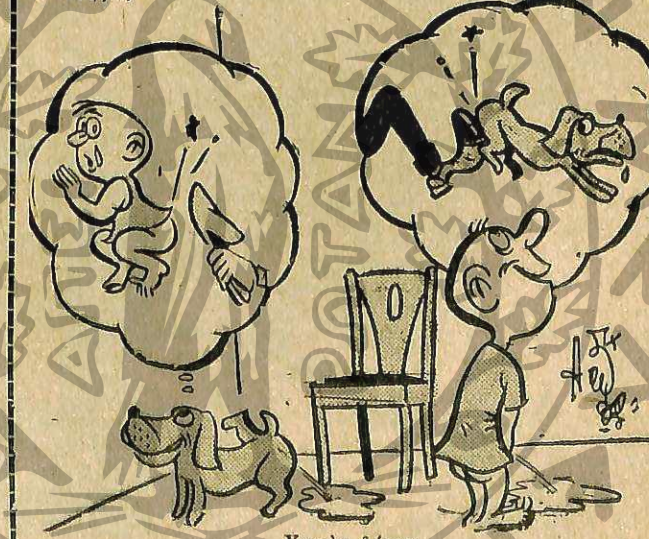
Τελωτοθεραπεία

Με τ' ομπαρόν! Για την πόρτα πάνα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Είδες, Νικολάκη, που μούλεγε να μ' βάλλω την κρέμα νυκτός;... (Του Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια. (Του Αρχέλαου)

Χαίρετε

Ο γέρος τραπέζιτης λέει στον γιατρό του:

— Αχ, γιατρέ μου, καλά που ήρθατε! Καί' ότι έλεγα να σας φωνάσω, έπειδή νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ άσχημα...

— Τό ξέρω.

— Πώς τό ξέρετε;

— Άκουσα τό γυιό σας που έλεγε, ότι σε λίγες μέρες, θα πληρώση όλα του τά χρέη!...

— Κυρία μου, λέει δ' υπάλληλος του καταστήματος, σας συνιστώ να πάρετε αυτή τη σκούπα. Είναι πολύ καλό τό χόρτο της καί γερό.

— Παίδι μου, τό χόρτο δέν μ' ενδιαφέρει τόσο πολύ, απαντάει ή κυρία, όσο τό να έχη γερό σκουπόξυλο...

— Δέν βαριέσαι! Τό χρήμα δέν κάνει την εύτυχία.

— Άσφαλώς όχι. Προτιμώ, όμως να περιφέρω την δυστυχία μου μέσα στην λιμουζίνα μου, παρά να την περιφέρω ποδαρόδρομο!

— Μά, δεσποινίς, τί είδους δακτυλογράφος είσατε σείς, αφού δέν ξέρετε καν' ν' αλλάξετε την ταινία της γραφομηχανής; — Μά μήπως κι' ό Παντερέφσκυ κούρδιζε τό πιάνο πριν να παίξει;...

— Τί μπελός τό καλοκαίρι! Πρέπει να σκεφθώ κανείς πώς θα κάνει λίγη έξοχή...

— Ά, έχω δέν κουράζω διόλου τό μυαλό μου. Ο προϊστάμενός μου κανονίζει πότε θα φύγω κι' ή γυναίκα μου για πού.

Έκείνη.— Μά γιατί είναι γεμάτο μυίγες αυτό τό σπίτι;

Έκείνος.— Ξεχνάς, αγάπη μου, ότι περνάμε τό μήνα του μέλιτος;

— Πόση ώρα θέλεις για νά χτενιστής!..

— Μήπως κάνεις πιο γρήγορα εσύ, που είσαι έντελώς φαλακρός;

— Μά έχω νά πλύνω περισσότερο πρόσωπο.

— Η γυναίκα του άρρωστου μπекρή βρίσκειται σε τρομερό δίλημα:

«Τί να κάνω;...» αλλοιζεται μ' άγωνία. «Τό γιατρό μου είνε πώς, αν δώσω κρασί στον άντρα μου, θα τόν σκοτώσω. Μά, αν δέν του δώσω, θα σκοτώση αυτός έμένα!».

Έκείνος.— Μά, αγάπη μου, σε περιμένω μισή ώρα μέσ' στη βροχή!

Έκείνη.— Όλο γκρινιάζεις, καυμένε! Έγώ φταίω που βρέχει;

Ο ζωγράφος.— Μου προσφέρετε 550 χιλιάδες για τό έργο μου; Μά μόνο ό μουσαμάς άξιζε τόσο!

Ο άγοραστής.— Ναι, αλλά όταν ήταν καθαρός...

Ο κ. Άνανιάδης δέχεται τούς μάρτυρες του κ. Ξυλόπροκου, με τόν όποιο πρόκειται να μονομαχήση.

— Κανονίσαιμε να γίνη ή μονομαχία αύριο στις 7 τό πρωί, τού λένε εκείνοι.

— Στις 7; Τόσο νωρίς;... Τελοσπάντων, πότε στον αντίπαλό μου πώς, αν άργήσω λίγο, μπορεί ν' άρχισή μονός του...

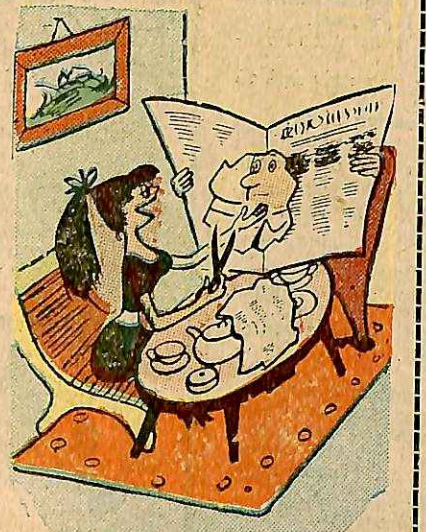
Στό δρόμο, ένας ένοχλητικός λιμοκοντόρος παρακολουθεί μία χαριτωμένη κοπέλλα, τή διπλωρώνει καί της ψιθυρίζει:

— Πώς θάβελαι, δεσποινίς, νάσαστε ό ήλιος που φωτίζει τή ζωή μου!

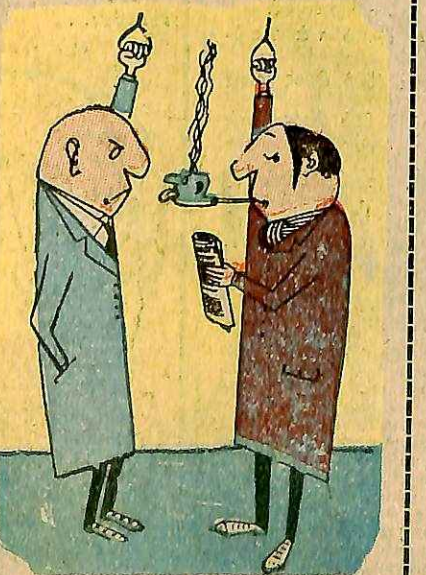
— Κι' έχω θά τώβελαι, απαντάει εκείνη. Γιατί έτσι θα βρισκόμουν πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά σας!

— Θα πιάσω άλλο δουλειά, Καίτη! Έδώ είν' αδύνατο να γνωρίσεις άνθρωπο. υέ λεφτά!...

— Για τελευταία φορά: Σου είναι πώς θέλω ανοιξιάτικο φόρεμα!...

Χωρίς λόγια.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις επιστολών

Άγιον Άθανασίου, 143 Β.Ν.: Πρόκειται περί συνωνυμίας. Δέν υπάρχει λόγος ν' ανησυχήτε. Έπρεπε άλλωστε να τό καταλάβετε, αφού ό τρομερός εκείνος καταδότης, πληρώσε τις άμαρτίες του πρό πολλού. Ίωάννην Γιάλουράκη. Χανιά, Κρήτη: Όλα είναι έν τάξει καί θα κανονιστούν, όπως πρέπει. Οι σκίτσογράφοι μας σας εύχαριστούν για τά καλά σας λόγια. Τό ίδιο κι' έχω. Γιάννην Χ. Χαράλαμπιδην. Βόλον: Καί τά τρία άδέλφια έπαιξαν σημαντικό ρόλο στο μεγάλο αυτό συμποτάζ. Μην άμφισβέλλετε λοιπόν. Παγαγιώτην Καστριόν, Καστοριά: Ό διαδότης Ντισμάντε δέν υπήρξε ποτέ αυτός που νομίζετε. Ρωτήστε τούς συμπατριώτες σας να σας πούν. Αυτούς κυνήγησε περισσότερο απ' όλους τούς άλλους Έλληνες. Μιχαήλ Δάκον. Αμαλιάδα: Μπορεί να βοηθήσει έναν Άγγλο, αλλά πρόδωσε πολλούς. Η καταδικη του σε ισθία δέν ήταν τίποτε μπροστά σ' όλους εκείνους που έστειλε αυτός στα έχθρικά στρατόπεδα. Κωνσταντίνον Λάλλον καί Γεώργιον. Θά συνεχιστούν. Ένταυθα: Εύχαριστώ. Θά συνεχιστούν. Τάκην Στεφανίδην, Πάρον: Είσατε πάντοτε καλός φίλος καί πιο καλός πατριώτης. Σίμον Ίωάννου. Ένταυθα: Εύχαριστώ. Θά συνεχιστούν. Στυλιανόν Ράπτην, Πάτρας: Τό συμποτάζ αυτό έγινε στις 11 Μαρτίου 1943. Πιάστηκαν τότε πενήντα όμηροι, αλλά άφέθηκαν όλοι ελεύθεροι έπειτα από μερικές μέρες. Άννη Μαλάμου, Λαμία: Γιατί να σας δώσω ψεύτικες έλπίδες; Λυπούμαι, πολύ. Άνδρόνικον Κωσταρόπουλον, Ίωάννινα: Ποιός σας έδωσε αυτές τις πληροφορίες; Συμβάλει ακριβώς τό αντίθετο καί πρέπει να είσατε υπήρξαν για τό συγγενή σας. Ι. Α. Δ., Ένταυθα: Άν μου γράψετε τό όνομά σας καί τή διεύθυνσή σας, θα σας πιστέψω. Διαφορετικά θα εξακολουθώ να έχω την ίδια γνώμη. Εύθ. Μπεφάνην, Ίωάννινα: Κάπως έτσι έγιναν τά πράγματα, με τή διαφορά ότι ό «φίλος» σας ήταν απλώς θεατής. Στυρόν Τριανταφύλλου, Θεσσαλονίκη: Θά γράψω μόλις έρθη ή σειρά του. Υπάρχει, τόσο υλικό άκόμη, που κανείς δέν ξέρει τί να πρωτογράψη. Λίγη ύπομονη. Σοφίαν Ταμπάκακη, Ηράκλειον, Κρήτη: Η επιχείρησή σου ή έγινε κατόπιν έντολής του συμμαχικού στρατηγείου Μ. Άνατολής. Εκτός από τούς Έλληνες καί τούς Βρετανούς, πήραν μέρος καί έξη Γάλλοι κομάντος. Ό ήρωισμός τους στάθηκε άφραστός. Βολιέττα, Ένταυθα: Τά ποιήματά σας τρυφερά. Να τά στείλετε σε κανένα λογοτεχνικό περιοδικό. Άσφαλώς, δημοσιευθούν. Γεώργιον Σπανόν, Άμπεμπά: Δέν έχω στοιχεία έναντιόν του καί ούτε υπάρχουν τέτοια στους φακέλους τών διωκτών. Μήπως πρόκειται για λάθος; Α. Μητσάκη, Μαρκόπουλο, Αττική: Τό ζήτημα δέν είναι διόλου «επτό» όπως νομίζετε. Άν φαντάζεστε ότι «συκοφαντώ» έναν... άδω, να μου υποβάλετε μήνυσι. Θα τό ήθελα πολύ. Π. Λιναρήν, Κορσίτσιν: Μου ξαναγράψατε καί άλλοτε για τό ίδιο ζήτημα καί σας άπάντησα. Ό αεροπόρος κ. Πατ. δέν έχει καμμία σχέση με τόν κ. Π. Β. Λούδαρη. Ξάνθη: Τά πρόσωπα που μου άναφέρτε στο γράμμα σας δέν ήταν μεταξύ τών εκτελεσθέντων, εκτός από την Μαρία Ξύδη. Δέν γνωρίζω τίποτ' άλλο. Δ. Ζαχαριάδη, Χαλκίδα: Να μου γράψετε τόν αριθμό του τευχούς. Με τό μικρό του όνομα είναι αδύνατον να τό βρω. Νικόλαον Παπαστασιάν, Γρηγόριον Λεβαντήν, Κωνσταντινον Σούρη, Αθ. Γαδάλαν, Χρήστον Καίτην, Λουκάν Τρέχαν, Μ. Παρασκευόπουλον, Άναστ. Σουλιώτην, Άγγελον Λεμπόναν καί Θ. Μαυρουδάκη, μαθητάς Ν. Σ... Ένταυθα: Σας εύχαριστώ θερμά. Για τή βιβλιοθήκη σας διαθέτω εύχαρίστως δέκα βιβλία τών «Κατασκοπών». Άς περάση κάποιος από τά γραφεία μας να τά πάρη. Δάφνην, Ένταυθα: Δέν υπάρχει λόγος να κρύβεστε πίσω από ψευδώνυμο. Τό δικηο είναι με τό μέρος σας. Όλγα Σαραντή, Μαρία Μαγνολά, Γεώργια Ρεσάκη καί Ίωάννα Δελόγλου, Ένταυθα: Άμφότερες καί άδελφές εκτελεσθέντων γράφετε στο άραιο καί συγκινητικό σας γράμμα. Τό όποιο έστειλα ήδη στον προϊσμό του. Δυστυχώς, δέν έχω καμμία άρμοδιότητα στο ζήτημα αυτό. Κάνω, πάντως, ό,τι μπορώ για σας βοηθήσω. Θεόδωρον Άλιφραγκήν, Ν. Υόρκην: Τό σύντομο γράμμα σας, με συγκίνησε. Σας εύχαριστώ. Σήφην, Ένταυθα: Πού ζούσατε; Δέν υπάρχει για σας «δράμα κατοχικό»; Δέν είμαστε καλά! Γεώργιον Χτενάν, Καβάλαν: Ό Μαγκάλωνι είχε τό βαθμό του συνταγματάρχου στο δικαστικό κλάδο καί βρίσκεται τώρα στο Ρώμη. Για τή φωτογραφία, χίλια εύχαριστώ.

Ι. Β. Ι.

Αμενέο Νάτσάρι
Υβόν Σαντόν

Η ηρωμοδιούδα μας

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
 ΝΑΣΟΣ — ΤΑΣΟΣ: Συνεταίροι σε αποδοτικές επιχειρήσεις και σε αποδοτικότερες μουρναριές. ΠΙΠΙΤΣΑ — ΚΙΚΙΤΣΑ: Συνεργαζόμενες μέγαιρες, δηλαδή γυναίκες τους.
 ΑΪ-ΣΕ — ΛΕΪ-ΛΑ: Άδοντα και χορεύοντα χανουμάκια. ΜΕ-ΡΙΚΟΙ ΚΟΜΠΑΡ ΣΟΙ.

ΣΚΗΝΗ 1η
 (Στο γραφείο «Γενικών Επιχειρήσεων» του Νάσου και του Τάσου. Ο Νάσος εξετάζει ένα ντοσιέ γεμάτο με γραμμάτια χρεωφειλετών. Χτυπάει το τηλέφωνο).
 ΝΑΣΟΣ (σηκώνει το ακουστικό): Έμπρός.
 ΤΑΣΟΣ: Νάσο, έδώ Τάσος.
 ΝΑΣΟΣ: Α!, λέγε, Τάσο.
 ΤΑΣΟΣ: Ξέρεις τί θα γίνει το Σάββατο;
 ΝΑΣΟΣ: Πώς δεν ξέρω. Λήγει το γραμμάτιο του Κατσαμπροκάρα και θα το διαμορφώσουμε.
 ΤΑΣΟΣ: Μαρέ, ποιό γραμμάτιο και ποιός Κατσαμπροκάρας και πράσιν' άλλα. Άλλα πράγματα θα συμβούν.
 ΝΑΣΟΣ: Ευχάριστα.
 ΤΑΣΟΣ: Πολύ.
 ΝΑΣΟΣ: Δηλαδή;
 ΤΑΣΟΣ: Θα γλεντήσουμε ανατολίτικα!
 ΝΑΣΟΣ: Πώς, πώς, πώς;
 ΤΑΣΟΣ: Κουφάθηκες ή σου θάλασε το μυαλό ή συγκίνησι; Θα γλεντήσουμε ανατολίτικα, λέω.
 ΝΑΣΟΣ: Μή ποιούς;
 ΤΑΣΟΣ: Με τον Σουλεϊμάν και με τον Ναστραδίν Χότζα.
 ΝΑΣΟΣ: Έ.
 ΤΑΣΟΣ: Τί με ποιούς, Βρέ Νάσο; Με ποιές να ρωτάς.
 ΝΑΣΟΣ: Έστω. Με ποιές λοιπόν θα γλεντήσουμε ανατολίτικα;
 ΤΑΣΟΣ: Με την Αϊσέ και με τη Λεϊλά.
 ΝΑΣΟΣ: Ποιές είν' αυτές;
 ΤΑΣΟΣ: Τα δύο χανουμάκια, που χορεύουν και τραγουδάνε στον «Παράδεισο».
 ΝΑΣΟΣ: Μ' αυτά τα ούρι; Μη μου τ'ό λές, γιατί θα μούρθη συγκοπή.
 ΤΑΣΟΣ: Συγκρατήσου! ΝΑΣΟΣ: Καί πώς τα καλύτερα, βρέ αδελφοβρέ;
 ΤΑΣΟΣ: Πού να στα λέω τώρα από το τηλέφωνο. Είμαι μαζί με τα χανουμάκια στην γνωστή μεσημεσιανή.
 ΤΑΣΟΣ: Έλα άμέσως να τις γνωρίσεις και θα στα έξηγησω όλα.
 ΝΑΣΟΣ: Μά περιμένω τον Παραδελόπουλο για εκείνη την παραγγελία της καναδοτσότρισας.
 ΤΑΣΟΣ: Βρέ, τον Παραδελόπουλο και τις καναδοτσότρισες θα κυττάζουμε τώρα ή τις δουλειές μας;
 ΝΑΣΟΣ: Καλά λές. Πρό

παντός ή εργασία! Έρχομαι άμέσως.
 ΣΚΗΝΗ 2η
 (Στην ψησταριά. Ο Τάσος κάθεται σαν πασάς ανάμεσα στην Αϊσέ και στην Λεϊλά. Μπαίνει φουργιάος ο Νάσος).
 ΝΑΣΟΣ: Γειά σας, βεζυροπούλες μου. Γειά σου, μπέη μου.
 ΑΪ-ΣΕ — ΛΕΪ-ΛΑ (συγχρόως): Χός γκελντίν, έφέντη.
 ΝΑΣΟΣ: Μπουγιουρούμ. (Κάθεται).
 ΤΑΣΟΣ: Γιατί είπες μπουγιουρούμ;
 ΝΑΣΟΣ: Γιατί αυτό έγρα, αυτό είπα. Άν θυμηθώ και καμμία άλλη τούρκικη λέξη, θα την ξεφουρνίσω.
 ΤΑΣΟΣ: Θα πεις ούζο;
 ΝΑΣΟΣ: Και ρωτάς; Θα πιώ τον άμπακο. Πρός τιμήν της Αϊσέ και της Λεϊλά! (Έκείνες του χαμογελάνε). Αμάν! Ζήτω ή Έλληνοτουρκική φιλία!
 ΣΚΗΝΗ 3η
 (Σ' ένα καφενείο).
 ΝΑΣΟΣ: Λοιπόν; Πώς έγινε αυτό το εαφνικό;
 ΤΑΣΟΣ: Έντελώς τυχαία. Δίψασα και μπήκα στην ψησταριά να πιώ μιά μπύρα.
 ΝΑΣΟΣ: Και τις βρήκες εκεί;
 ΤΑΣΟΣ: Όχι. Ήρθανε σε πέντε λεπτά. Και ποιός νομίζει πως τις συνάντησε; Ο Θανάσης ο Πατακοκίδης.
 ΝΑΣΟΣ: Βρέ σύμπτωσης! Τα πάρα κάτω τα καταλαβαίνω. Σου τις σύστησε, σούκανε λιγάκι και τον διερμηνέα, του έξηγησε τον σεβντ' σου...
 ΤΑΣΟΣ: Δεν έγιναν ακριβώς έτσι, μά τί σημασία έχει. Το γεγονός είναι ότι το Σάββατο το βράδυ θα πάμε στον «Παράδεισο», θα δούμε το πρόγραμμα κι ύστερα θα τις πάρουμε...
 ΝΑΣΟΣ (τόν διακόπτει): Και θα γλεντήσουμε ανατολίτικα!
 ΤΑΣΟΣ: Ακριβώς!
 ΝΑΣΟΣ: Και οι γυναίκες μας;
 ΤΑΣΟΣ: Μη σε νοιάζει και τόχω οργανώσει καλά το επιτελικό σχέδιο της άπογκιστρώσεως.
 ΝΑΣΟΣ: Μπράβο, Τάσο! Είσαι σπουδαίος! Είσαι το καμάρι της... Ανατολής.
 ΤΑΣΟΣ: Και πού να με δής το Σάββατο. Θα είμαι σαν μαχαραγιάς.
 ΝΑΣΟΣ: Και μήπως έγω θα πάω πίσω; Θα με λι-

μπιστή δλόκληρη ή ... Καπουρτάλα! Έγώ που με βλέπεις είμαι γεννημένος για Ανατολής.
 ΤΑΣΟΣ: Άμ έγά; Ζήτω ή Ανατολή! Ζήτω ό φερετζές! Ζήτω το τσιφτελί! Ζήτω οι μαχαραγιάδες!
 ΝΑΣΟΣ: Ζήτωααα!
 ΣΚΗΝΗ 4η
 (Στο σπίτι του Νάσου. Η Πιπίτσα και ή Κικίτσα συνεχίζουν μία συζήτηση).
 ΚΙΚΙΤΣΑ: Όστε πήρε και ό άντρας σας παρόμοιο τηλεγράφημα, κυρία Πιπίτσα μου;
 ΠΙΠΙΤΣΑ: Τό ίδιο κι' απαράλλακτο, κυρία Κικίτσα μου. Νάτο. (Παίρνει από ένα τραπέζι ό τηλεγράφημα και διαβάζει): «Ανάγκη άπόλυτος εύρισκεσθε Σάββατον έσπέρας μετά συνεταίρου σας Κιάτον διά κλείσιμον όκτώ τόνων σταφίδος».
 ΚΙΚΙΤΣΑ: Και τό βρίσκετε φυσικό αυτό, κυρία Πιπίτσα μου;
 ΠΙΠΙΤΣΑ: Μάλλον όχι, κυρία Κικίτσα μου.
 ΚΙΚΙΤΣΑ: Και δεν νομίζετε ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, κυρία Πιπίτσα μου;
 ΠΙΠΙΤΣΑ: Άμ τί; Με σταυραμένα χέρια θα καθήσουμε, κυρία Κικίτσα μου.
 ΣΚΗΝΗ 5η
 (Στο κέντρον διασκεδάσεως ό «Παράδεισος».)
 ΝΑΣΟΣ (κυττάζοντας τό ρολόι του): Δύο παρά δέκα.
 ΤΑΣΟΣ: Σώπα, άντρά μου. Μαχαραγιά! Σε δύο λεπτά οι σκλάβες σου θα είναι έτοιμες να σε ακολουθήσουν όπου τις οδηγήσης. Νάτες! Έρχονται!
 ΝΑΣΟΣ: Πά! πά! γλέντι ανατολίτικο! Πούνη να γίνη άπόψε! (Η Αϊσέ και ή Λεϊλά πλησιάζουν χαμογελαστές, τις παίρνουν άγκαλιές και φεύγουν).
 ΣΚΗΝΗ 6η
 (Στό έφημερεύον νοσοκομείο. Ο Νάσος και ό Τάσος με σπασμένα τα κεφάλια και διάφορα κατάγματα σε χέρια και σε πόδια, αναπαύονται σε δύο πλαϊνά κρεβάτια).
 ΝΑΣΟΣ (άνοίγει με κόπο τα μάτια του και βλέπει τον Τάσο): Τάσο...
 ΤΑΣΟΣ: Έ.
 ΝΑΣΟΣ: Τί συνέβη;
 ΤΑΣΟΣ: Δεν καλοθυμάμαι. (Περνάει μία νοσοκόμος). Νά ρωτήσουμε. Άδελφή.
 ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Όρίστε.
 ΤΑΣΟΣ: Γιατί μάς φέρανε έδώ;
 ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Είχατε μιά μικρή... λογομαχία με τις γυναίκες σας.
 ΝΑΣΟΣ: Πού;
 ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ: Έξω από τον «Παράδεισο».
 ΝΑΣΟΣ: Αι ναί! Τώρα τα θυμάμαι όλα. Μας είχαν στήσει καρσούλι!
 ΤΑΣΟΣ: Κρίμα! Πάσι τό ανατολίτικο γλέντι!
 ΝΑΣΟΣ: Έ! όχι κι' έντελώς. (Δείχνοντας τα γεμάτα επιδέσμους κεφάλια τους). Μας φορέσανε... σαρίκια και μάς κάνανε μαχαραγιάδες!
 ΑΥΛΑΙΑ
 Γ. ΓΙΑΝ.

Τά θύματα

ΤΗΣ ΝΤΑΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΕ

Τά τελευταία 30 εκατομμύρια
 Τον Α. Ν. τον ήξεραν καλά στο ξενοδοχείο της οδού Πανεπιστημίου, όπου έμενε. Κάθε φορά που έρχόταν από την Πάτρα, του έδιναν πάντα το καλύτερο δωμάτιο, γιατί πλήρωνε ήγεμονικά κι' έδινε άφθονα φιλοδωρήματα.
 Ο Α. Ν. ήταν γυνός ενός πλούσιου σταφιδέμπορου και κάθε τόσο έρχόταν στην Αθήνα για να κανονίσει τους λογαριασμούς του πατέρα του, να έσπράξει μεγάλα χρηματικά ποσά και να γυρίσει πάλι στην Πάτρα. Η ζωή του ήταν ώστόσο μετρημένη και άπληστη.
 Τό μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέση, του έλεγαν ειρωνικά οι φίλοι του. Άντε να δούμε τί θα τα κάνει όλα αυτά τα λεφτά! Μαζεύει ό πατέρας σου, μαζεύεις κι' εσύ, λές και πρόκειται να τα πάρете μαζί σας...
 Μά ό Α. Ν. τους έξηγουσε μ' ένα χαμόγελο, ότι ό τρόπος αυτός της ζωής τον ευχαριστούσε κι' ότι ό δουλειές, όσο μεγάλες, τόσο και χρειαζόνταν περισσότερα χρήματα.
 Κι' έτσι περνούσαν τα χρόνια, ό Α. Ν. μεγάλωνε και γινόταν πιό πλούσιος κι' ό πατέρας του ήταν ένθουσιασμένος μαζί του.
 Καταλαβαίνει, λοιπόν, κανείς εύκολα τί έντύπωση έκανε στον κόσμο και ιδιαίτερα στην Πάτρα μιά είδησι, που έγραψαν μιά ήμερα ό έφημερίδες. Πολλοί έτρεβαν από την κατάπληξη τα μάτια τους!...
 Ο Α. Ν. είχε βρεθή νεκρός από την καμαριέρα του ξενοδοχείου. Όταν πήγε εκείνη τη συνθησισμένη ώρα για να του έτοιμάσει τό δωμάτιο, τον βρήκε στο πάτωμα νεκρό. Η διεύθυνσις του ξενοδοχείου τώμα ειδοποίησε την αστυνομία και τό πτώμα του Α. Ν. μετεφέρθη στο Ιατροδικαστικό Έργαστήριο, όπου έγινε νεκροψία.
 Η Ιατροδικαστική εξέτασι διεπίστωσε ότι τό πτώμα δεν έφερε κανένα ίχνος κακώσεων. Επίσης δεν άργησε να διαπιστωθή ότι ό θάνατος του Α. Ν. είχε προέλθει από δηλητηρίασι...
 Έπειδή δεν είχε βρεθή κανένα σημείωμα μέσα στο δωμάτιό του, που ν' αναδείξει ότι είχε αυτοκτονήσει, ή αστυνομία, φέροντας τό πόρισμα της τοξικολογικής εξέτασεως των σπλάχνων του Α. Ν. άρχισε να εξετάζει τόσο την περίπτωση εγκλήματος, όσο και την περίπτωση δυστυχισμένου, τροφικής δηλητηρίασεως...
 Μά, από τό πρώτα βήματά της, ή προανακρισις δεν άργησε να διαπιστώσει την τραγική αλήθεια. Ο Α. Ν. τό προηγούμενο βράδυ του θανάτου του είχε χάσει πενήντα εκατομμύρια στα χαρτιά, όσες δηλαδή τις εσπράξεις του πατέρα του.

Μά τό κακό δεν είχε σταματήσει ως εκεί. Θα έλεγε κανείς ότι ό Α. Ν. είχε τρελλαθεί, ότι τον είχε πιάσει μιά άληθινή μανία καταστροφής. Τίποτα δεν τον έκανε να σταματήσει τό παιγνίδι. Έπαιρνε διαρκώς μάρες κι' έπαιζε! Τέλος, τα έημερώματα, όταν έφυγε από την χαρτοπαικτική λέσχη, υπέγραψε ένα τσέκ άλλων τριάντα εκατομμυρίων!...
 Όταν γύρισε στο ξενοδοχείο του και συνήλθε από την φοβερή μανία του χαρτιού που τον είχε κυριεύσει, κατάλαβε τότε τό μέγεθος της καταστροφής του. Δεν είχε μόνο σκορπίσει στο πράσινο τραπέζι όλες τις εσπράξεις της σταφίδας της χρονιάς, αλλά έπρεπε την άλλη μέρα να βρή και να δώσει τα τριάντα εκατομμύρια του τσέκ...
 Έφυγε, τότε, σαν τρελλός από τό ξενοδοχείο, μόλις άνοιξαν τα γραφεία και τα μαγαζιά κι' άρχισε να γυρίζει στους πελάτες τους και να τους ζητάει να του δανείσουν χρήματα. Μέσα σε λίγες ώρες είχε κατορθώσει να συγκεντρώσει τό ποσόν που ήθελε κι' έτρεξε να τό δώσει.
 Έαφνικά όμως, στο δρόμο, μιά σκέψη τον έκανε να σταματήσει.
 Τριάντα εκατομμύρια ήταν αυτά. Άν δοκίμαζε άλλη μιά φορά την τύχη του, σε μιά άλλη λέσχη; Άν τό χαρτί είχε γυρίσει... Άν κέρδιζε; Γιατί να χάσει αυτή την μοναδική ευκαιρία... Ίσως να κατόρθωνε να κερδίσει πάλι τα χαμένα... Δεν ήταν ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία περιπέτεια... Φτάνει να είχε γυρίσει ή τύχη. Κι' έπειτα είχε και τό χρέος τιμής. Δεν είχαν περάσει οι 24 ώρες...
 Μ' αυτές τις σκέψεις μπήκε αποφασιστικά στην πρώτη λέσχη που βρήκε μπροστά του.
 Γρήγορα, παρακαλώ μάρες!... φώναζε στον ταμιά.
 Και κάθισε στο πράσινο τραπέζι. Ο ίδιος μάλιστα θέλησε να ζωρέψει τό παιγνίδι. Τό έδε ό λεσχιάρχης και κατάλαβε ότι αυτός ό παίκτης δεν ήταν από τους συνηθισμένους. Ήταν αποφασισμένος να κερδίσει πολλά ή να χάσει πολλά. Σκέφτηκε λοιπόν, ότι θα ήταν καλύτερα να τον διευκολύνει να... χάσει. Ένας «άετονύχη» χαρτοκλέφτης ανέλαβε αυτή την δουλειά. Στο μοίρασμα του έδινε γερό χαρτί, μά κάποιος άλλος της παρέας, άνθρωπος της λέσχης, είχε καλύτερο! Ο Α. Ν. έχασε και τα τριάντα εκατομμύρια...
 Έτσι, τό ίδιο κιόλας βράδυ πήρε δηλητήριο κι' αυτοκτόνησε, ξεχνώντας να γράψει έστω και δύο λέξεις.
 Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Πήγε ύστερα και ξάπλωσε στο κρεβάτι, ενώ δυο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της...

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΧΩΡΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ

Θ ΕΛΕΙ τίποτ' άλλο ή κυρία;
— Όχι, ευχαριστώ. Πήγαινε να κοιμηθείς. 'Αν αύριο το πρωί δεν σε φωνάξω, τη συνθησιμένη ώρα, να μη της χωρίς να χτυπήσεις και ν' ανοίξεις τα παράθυρα. Καληνύχτα, Μαρία.

Η κυρία δεν έπεσε άμέσως στο κρεβάτι. Στάθηκε μία στιγμή στη μέση της κάμαρας, όρθια, άναποφάσιστη, ακούγοντας το θόρυβο του δρόμου...

Δεν ήταν πιά νέα. Είχε πρόσωπο χλωμό, κουρασμένο, άρρωστο. Προχώρησε άργα και κάθισε μπρος στο μικρό γραφείο της. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο, κομψό, με παλιά βαρυά έπιπλα, βελούδινες κουρτίνες και μαλακά χαλιά.

Η κυρία κύτταξε λίγο γύρω της κι' άρχισε ύστερα να γράφει. Έγραφε σιγά και το χέρι της έτρεμε. Κάθε τόσο σταματούσε, μα δεν ξαναδιάβαζε ό,τι είχε γράψει.

«Πολλές μέρες τώρα σκέπτομαι να σας γράψω αυτό το γράμμα. Είχα σκεφθεί πριν από πολλά χρόνια να σας το στείλω, μα φοβόμουν μη σας φανώ γελοία. Τώρα όμως δεν φοβάμαι πιά τη γελοιοποίησι, δεν φοβάμαι τίποτα πιά. Τό γιατί θα τό μάθετε όταν θα διαβάσετε αυτό τό γράμμα».

«Έλαβα σήμερα τη σύντομη έπιστολή σας, που με ρωτούσε για την υγεία μου. 'Υγεία! Κάτι που ανοίγει τις μεγαλύτερες προοπτικές και δίνει τις καλύτερες έλπίδες. 'Υγεία! 'Αρχή κάθε χαράς... Μα για μένα δεν θ' άρχιση τίποτε πιά».

«Σε λίγο θα εγκαταλείψω τη ζωή, αγαπημένο μου φίλε. Ξέρεις, όπως κι' όλοι οι φίλοι μου, πώς είμαι πολύ άρρωστη. Δεν θα παραξενευήτε λοιπόν όταν θα λάβετε αυτό τό γράμμα, που θα σας φέρη τον τελευταίο μου χαιρετισμό».

«Αν δεν ήμουν αδύνατη, κουρασμένη, θα σας έγραφα πολλές σελίδες. Μα δεν μπορώ... Σε τί θα χρησίμευαν άλλωστε; 'Αρκούν οι λίγες λέξεις που θα σας πώ, για να καταλάβετε εκείνο που δεν μπορέσατε να καταλάβετε ποτέ».

«Σας ξαναβλέπω τώρα με τη φαντασία μου, νέο, σχεδόν έφηβο, μαζί με τους άλλους νεαρούς που με τριγυρίζουν. Μου χαμογέλατε και σεις, όπως κι' εκείνοι. Μα εγώ χαμογέλαω σε σας μαγικά... Μιά μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

«Μια μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

«Μια μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

«Μια μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

«Μια μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

«Μια μέρα, κάποια φίλη μου, 20 χρονών, τέσσερα χρόνια...».

γιορτή... Το χέρι μου τρέμει, χαράζοντας τ' όνομά σας. «Έτσι ξαναπαίνετε στη ζωή μου, αγαπητέ μου φίλε, πάντα γελαστός κι' ευγενικός. Είσατε ό ίδιος πάντα. Πολλοί μιλάνε για σας, για την έξυπνάδα σας, για τους έρωτές σας».

«Καταλαβαίνω τό χαμόγελό σας. Ξέρω πώς έχετε ετοιμάσει ένα μικρό μέρος για μένα μέσ' στον κήπο της καρδιάς σας. Πόσα λουλούδια απ' αυτόν τον κήπο μου είχατε προσφέρει μία μέρα!...».

«Ακούω και πάλι τα ερωτικά σας λόγια, χλωμιάζω κι' ή καρδιά μου παύει να χτυπά. Μα ύστερα σας λέω ήσυχα ότι αγαπώ τον άντρα μου κι' ότι θέλω να του μείνω πιστή. Άλλωστε, σε λίγο καιρό, θα γίνω μητέρα».

«Είν' αυτή όλη ή αλήθεια; Όχι. Πρέπει να πώ ακόμη πώς φοβάμαι... Φοβάμαι τη μικρή γωνιά που μου ετοιμάσατε στην καρδιά σας. Πόσες γυναίκες βρίσκονται, σαν και μένα, άνήμεσα σ' εκείνα τα λουλούδια, σε παρόμοιες γωνιές!».

«Περνάνε τα χρόνια. Γράφω πολλές φορές τ' όνομά σας πάνω σ' ένα προσκλητήριο... Κι' ύστερα γράφω ένα ευχαριστήριο, σε μία κάρτα με πένθος. Είμαι χήρα».

«Έρχεσθε συχνά τώρα, μαζί με τους φίλους σας, και μου κρατάτε λίγη συντροφιά. Όλοι μαζί καταφέρνετε σιγά - σιγά να με πείσετε να ξανακαθίσω στο πιάνο. 'Η ζωή ξαναρχίζει!».

«Τα μάτια σας με κυττάζουν με την ίδια λάμψη του παλπού καιρού... Μα γιατί δεν μιλάτε; Θάθελα να ξέρατε την αγωνία μου, τις ημέρες εκείνες. Βλέπω δυο διαφορετικές σκέψεις, χαράγμένες στο μέτωπό σας: «Αγαπούσε τον άντρα της». Η: «'Αν της πώ πώς την αγαπάω, πρέπει να της προτείνω να γίνη γυναίκα μου».

«Γι' αυτό σωπάσατε. Κι' εγώ κατάλαβα, σπάσα και περίμενα. Περίμενα ώστου να χαθούν όλες οι έλπίδες».

«Μα τώρα που βρίσκομαι στο χείλος του τάφου, τώρα που έχω απαρνηθή πιά τα περασμένα, δεν θέλω ν' αφαιρέσω απ' τον έαυτό μου κι' από σας τό μέλλον. Θέλω να μ' αγαπάτε και να με θυμώσατε».

«Γι' αυτό σας λέω πώς πάντα σας αγαπούσα! Μόνον εσάς! Γιατί; Δεν ξέρω. Ποτέ δεν ρώτησα τον έαυτό μου... Σας αγαπούσα, σας αγαπώ και θα σας αγαπώ πάντα... Τί είναι τό «πάντα» μου; Μιά μέρα ή μία ώρα; Όπως και νάναι, σας τό προσφέρω. Δεν έχω τίποτ' άλλο. Αφιερώνω σε σας τις τελευταίες μου σκέψεις».

«Η κυρία έκλεισε άργα τό γράμμα κι' άφισε την πένα. Ύστερα έβαλε τό χέρι της πάνω στην καρδιά της. Της φαίνόταν πώς είχε σταματήσει κι' όλος να χτυπά».

Πήγε ύστερα και ξάπλωσε στο κρεβάτι της, ενώ δυο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Δεν θυμήθηκε να σβύση τό φώς. Είχε μία εικόνα διαρκώς μπροστά στα μάτια της: μία γωνιά ενός άνθισμένου κήπου...

Τό πρωί, όταν ή Μαρία μπήκε στην κάμαρα, είδε τό φώς άναμένο ακόμα και την κυρία της ξάπλωμένη στο κρεβάτι, ντυμένη με τόνα χέρι πάνω στην καρδιά της, ακίνητη, νεκρή... Πάνω στο γραφείο βρισκόταν ένα γράμμα δίχως διεύθυνσι...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πό! πό! Τί κάναμε! Τραντάξαμε τό δέντρο!...

ΜΤΑΛΛΙΑΣ

— Είπε αδύνατο, Πιέρ, να γίνω πραγματικά γυναίκα σου... τού είπε η Ροζίν.

Ενώ οδηγούσε τ' αυτοκίνητο, ο Πιέρ λοξοκύτταζε κάθε τόσο τη Ροζίν, που καθόταν δίπλα του, με τα χείλη σφιγμένα και τα μάτια της καρφωμένα στον άσπρο δρόμο. Γιατί είχε αλλάξει έτσι; Μόλις είχε βρεθεί μόνη μαζί του στ' αυτοκίνητο, μετά τη γιορτή του γάμου τους, το πρόσωπό της είχε πάρει μια κρύα παγωμένη αδιαφορία, κι έμενε από τότε σχεδόν αμίλητη.

Τού κάκου ο Πιέρ προσπαθούσε να νικήση, με τὸ γλυκό του τρόπο, τὸν ἀνεξήγητο ἐκείνο κι' ἐχθρικό ἐκνευρισμό της. Σκεπτόταν πὼς θάταν σίγουρα μιά φυσική νευρική κρίσι ἐνός κοριτσιού, πὺ νοιώθει νὰ πλησιάζη ἡ ἀποκάλυψι τοῦ ἐρώτα...

«Ὅσο κι' ἂν εἶναι ὑπερμοντέρνα μιά κοπέλλα — ἔλεγε μὲ τὸ νου του — ὑπάρχει πάντα μιά μεγάλη ὥρα γι' αὐτήν: ὅταν ἐγκαταλείπεται γιὰ πρώτη φορά ὁλότελα στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀντρα πὺ ἀγαπάει...».

Σὲ λίγο, ἔφτασαν στὴ βίλλα τοῦ Πιέρ καὶ μπήκαν στὸν κήπο της.

Ὁ Πιέρ ἄνοιξε τὴν πορτιέρα τοῦ αὐτοκινήτου κι' ἀκούμπησε σ' αὐτήν. Ἡ Ροζίν ἔκανε νὰ βγῇ, μὰ κάθισε πάλι στὴ θέση της.

— Δὲν θέλω πιά νὰ σὲ βλέπω ἔτσι κακόκεφη, τῆς εἶπε γλυκά ὁ Πιέρ. Τί σκέπτεσαι; Τί σὲ στενοχωρεῖ;... Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη!

Ἡ Ροζίν ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὸν ἄνθρωπο πὺ ἦταν ἀντρας τῆς ἀπὸ λίγες ὥρες, καὶ πρόφερε:

— Εἰν' ἀδύνατο, Πιέρ... νὰ γίνω πραγματική γυναίκα σου! Καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω. Ἀστειεύσαι... ἢ μᾶλλον, σὲ παρασύρουν τὰ νεύρα σου...

— Μιλᾶω σοδάρᾳ, Πιέρ! Ἀγαπᾶω ἄλλον!

Ὁ Πιέρ τὴν κύτταξε, σασιτισμένος.

— Πές μου τ' ὄνομά του γιὰ νὰ τὸν κατασπαράξω, εἶπε κομικά.

— Εἰν' ὁ Ζώρζ Ντελαίρ. Ἀγαπιόμαστε ἀπὸ παιδιὰ σχεδόν... Μὰ δέχθηκα νὰ παντρεθῶ ἔσένα, γιὰτὶ τὸ εἶχες βάλει ὁρὸς στὸν πατέρα μου, γιὰ νὰ τὸν σώσης μὲ τὰ λεφτά σου ἀπ' τὴ χρεωκοπία... Τὸ κατάλαβα, τὸ μάντεψα καὶ δέχθηκα. Νόμισα πὼς θὰ μπορούσα νὰ κάνω ὑπομονή... Μὰ ὄχι, εἰν' ἀδύνατο! Ἡ καρδιά μου ἀνήκει σ' ἄλλον... Ὑστερα, σκέψου, πὼς εἶσαι 25 χρόνια μεγαλύτερός μου. Ἐγὼ ποθῶ νὰ ζήσω! Ἀγαπᾶω τὸν Ζώρζ, πὺ εἶναι συνονηλικός μου. Κι' ἔπειτα, ἡ ἐντύπωσι πὼς με πλήρωσε, πὼς μ' ἀγόρασε...

Ὁ Πιέρ, κατάχλωμος, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο, τὴν τράνταξε, τὴν ἀνάγκασε νὰ γονατίσῃ μπροστά του.

— Τρελλάθηκες; τῆς φώναξε. Δισακεδάζεις, κάνοντάς με νὰ υποφέρω;... Ναι, βοήθησα τὸν πατέρα σου, μὰ χωρὶς καμμία ὑστεροβουλία γιὰ σένα... Ἐσὺ ἐδείξεις πὼς μ' ἀγαπᾶς! Ἐπαίξεις λοιπὸν κωμωδία; Τί κυνισμός!... Μ' εἶπες «γέρο». Ναι, ἀνῆκα σὲ μίαν ἄλλη γενεά, πὺ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴ «μοντέρνα» νοοτροπία σας, τὸν ψυχρὸ ἐγωισμό σας, τὸ στεγνὸ ἀρριβισμό σας... Ὡ, πές μου πὼς δὲν εἰν' ἀλήθεια, Ροζίν!...

— Εἰν' ἀλήθεια, Πιέρ... πρόφερε σταθερὰ ἡ νέα γυναίκα.

Ὁ ἄντρας τῆς τῆς ἔσφιξε ἄγρια τὰ χέρια, σὰν νὰ διψοῦσε ἐκδίκησι. Τὴν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς, κι' ὕστερα ἔκανε μερικὰ βήματα στὸν κήπο κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Ξαναγύρισε σὲ λίγο, ἥρεμος, ψυχραίμος.

— Εἶχα χάσει γιὰ μιά στιγμὴ τὰ λογικά μου, εἶπε. Μὰ τώρα συνήλθα. Εἶμαι ἄντρας, ἐγὼ. Καμμία γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἐπιβληθῇ... Θὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ σένα: Θὰ πνίξω τὸν ἐρώτα μου. Θὰ σοῦ δείξω πὼς δὲν εἶσαι ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ μου, στὴν εὐτυχία μου.

Ἀφοῦ μὲ βρῖσκες γέρο, ἀφοῦ ἀγαπᾶς ἄλλον, εἰς' ἐλευθέρην! Μπορεῖς νὰ φύγης. Εἶναι ἴσως καλύτερο αὐτὸ γιὰ μένα... Πᾶρε τ' αὐτοκίνητο καὶ φύγε ἀμέσως! Ὁ γιὰ δικηγόρος μου θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα σου, μὴν ἀνησυχῆς, δὲν θὰ τοῦ λείψῃ ἡ βοήθειά μου... Ὅχι, σῶπα! Δὲν χρειάζονται ἄλλες ἐξηγήσεις.

Καί, προχωρώντας, μπήκε στὴ βίλλα. Τὴν ἄκουσε νὰ κλείνῃ τὴν πορτιέρα καὶ νὰ φεύγῃ με τὸ αὐτοκίνητο.

★

Ὁ δρόμος ἦταν δύσκολος, μὲ πολλὲς στροφές. Ἡ Ροζίν εἶχε συγκεντρωμένη ὅλη τὴν προσοχή της στὸ βολάν. Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς — ἀπὸ ἕνα περιεργὸ ψυχολογικὸ φαινόμενο — τὴ βοήθησε νὰ ἀναλύσῃ τὰ συναίσθημά της, νὰ προσανατολισθῇ μέσ' στὸ λαβύρινθο τῆς ψυχῆς της.

Στὸ μυαλό της περνοῦσαν μὲ ταχύτητα κινηματογραφικὴ ὅλα τὰ θλιβερά περιστατικά πὺ τὴν ἀνάγκασαν νὰ υποκύψῃ σ' αὐτὸ τὸν ἀταίριαστο γάμο... Ὁ δύσκολος τοῦ πατέρα της, πὺ βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας καὶ τῆς καταστροφῆς; Ὁ φόβος τῆς νὰ μὴ χάσῃ ἑαφνικά ὅλες τῆς ἀνέσεις καὶ τὰ πλεονεκτήματα πὺ χαρίζει ὁ πλοῦτος; ἡ ἀγωνία της γιὰ τὴν τραγικὴ συνέπειαν πὺ θὰ εἶχε γιὰ τὴν κλονισμένη ὑγεία τοῦ πατέρα της ἡ οικονομικὴ του χρεωκοπία... Ὑστερα ἡ στενὴ κι' ἐπίμονη πολιορκία τοῦ Πιέρ, πὺ δὲν τὴν ἄφηνε στιγμή ἐλευθέρην νὰ κλειστῇ στὸν ἑαυτὸ της, νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ πάρῃ ἀνεπηρέαστα τὴν ἀπόφασί της... Καί, στὸ τέλος, ἡ ἐκκλήσις, ἡ βιαστικὴ τελετὴ τοῦ γάμου κι' ἡ ἀναχώρησι της μὲ τὸν Πιέρ γιὰ τὴν ἐξοχικὴ τοῦ βίλλα...

Τῆς φαινόταν ὅλ' αὐτὰ σὰν μιά ἄδικη καὶ σκληρὴ ἐπιταγὴ τῆς Μοίρας...

Κι' ὅμως ἦταν καλόκεφη, ὡς τὴ στιγμὴ πὺ εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὸ Παρίσι μὲ τὸν Πιέρ. Πὼς τῆς εἶχαν ἔρθῃ ὅλ' ἐκεῖνες οἱ ἄδικες, οἱ κακὲς σκέψεις;... Μήπως ἔφταιγε μιά κίνησι τοῦ ἀντρός της, πὺ εἶχε κλείσει ἀπότομα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου κι' εἶχε ἀκούμπησει ὕστερα τὸ χέρι του στὸ γόνατό της;...

«Εἶναι ἀφέντης μου. Τὸ ἀνῆκα. Δὲν εἶμαι πιά ἐλευθέρη!», εἶχε σκεφθῇ ἐκείνη τὴ στιγμὴ...

Καί δὲν μπόρεσε πιά νὰ διώξῃ ἀπ' τὸ μυαλό της αὐτὴ τὴ φαρμακερὴ ἰδέα...

Μὰ τώρα, πὺ ἔτρεχε τρελλὰ μέσ' στὸ σκοτάδι, συνερχόταν σιγά-σιγά ἀπ' τὴν ἀκαθόριστὴ κι' ἀδικαιολόγητὴ ψυχικὴ της κατάστασι κι' ἀρχίζε πάλι νὰ σκέπτεται λογικά. Ἀποκτοῦσε ὁλόένα περισσότερο τὴ συναίσθησι τῆς ἐλευθερίας της.

— Εἰμ' ἐλευθέρη! Ἐλευθέρη! ψιθύρισε, ἀνασαίνοντας ἡδονικά τὸ νυχτερινὸ ἀέρα.

Φρενάρισε σὲ λίγο καὶ κύτταξε πρὸς τὰ πίσω. Τὰ μακρινὰ φῶτα τῆς βίλλας τοῦ Πιέρ τῆς φάνηκαν σὰν ἡ εἰκόνα τῆς εὐτυχίας, πὺ τὴν εἶχε κατακτήσει καὶ διαλέγει ἐλευθέρην, ὕστερ' ἀπὸ μιά περιπλάνησι στὸ σκοτάδι...

Ἐκάμε μιστὴ στροφὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο καὶ ξαναγύρισε ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο... σὰν νὰ τὴν τραβοῦσε μιά δύναμι ἀκατανίκητη.

Ἐνα χιλιόμετρο μακρὺ ἀπ' τὴ βίλλα, ἔκοψε τὴν ταχύτητα. Κι' ὅταν ἔφτασε στὴν καγκελλάτορτα ἔσβυσε τὴ μηχανή. Βρῆκε τὴν πόρτα μισοκλεισμένη, ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει φεύγοντας. Ὑστερα ἀνέβηκε τὴ σκάλα γρήγορα κι' ἀθόρυβα καὶ μπήκε στὴν κρεβατοκάμαρα.

Ὁ Πιέρ πὺ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, ἀνασηκώθηκε λίγο κι' ἄφησε τὸ ἀναμμένο τσιγάρο του. Ἡ Ροζίν πέταξε σὲ μιά καρέκλα τὸ καπέλλο καὶ τὴ ζακέτα της.

— Σ' ἀγαπᾶω! τοῦ εἶπε ζωηρά. Τὰ χέρια μου πονᾶνε ἀκόμα ἀπ' τὸ σιδερένιο σου σφίξιμο. Πόσο εἶσαι δυνατός! Σὲ λατρεύω... Πᾶς; Ὁ Ζώρζ;... Μὰ τί λές; Ἐγὼ νὰ ἐνδιαφερόμην γιὰ ἕνα τέτοιο ἀνδρωπάκο, πὺ φαίνεται σὰν χάρτινος;... Ναι, ἔχεις δίκιο, ἐμεῖς τὰ μοντέρνα κορίτσια εἴμαστε ὅλα λίγο τρελλὰ. Μὰ εἰν' ἀλήθεια πὼς δὲν καταλαβαίνεις τὴ δικὴ μου νοοτροπία! Ἦξερες ὅτι, ἂν μὲ κρατοῦσες μὲ τὴ βία, θὰ μ' ἔχανες ὀριστικά. Μ' ἄφησες νὰ φύγω καὶ μοῦ ἐπέτρεψες νὰ νοιώσω τὸν ἑαυτὸ μου ἐλευθέρην καὶ νὰ καταλάβω σὲ ποιὸν μποροῦσε ν' ἀνήκῃ ἡ καρδιά μου... Δικὴ σου, Πιέρ, εἶναι δική σου! Φάνηκα ἀνόητη. Συγχώρεσέ με! Σὲ λατρεύω μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ! Σοῦ ἀνῆκα ὁλόκληρη!...

M. KEPINE

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ...